உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பஞ்சதந்திரம்.

இது

வித்வான் - தாண்டவராய முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சென்னை கிறிஸ்டியன் காலேஜ்

தமிழ்த் தலைமைப் பண்டிதர்

ஸ்ரீ சோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரவர்கள், பி. ஏ.

பார்வையிட்டது.

புதுப்பதிப்பு.

சென்னை

தாம்ஸன் கம்பெனியாரால்

மினெர்வா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1898.

விலை அணா - 4

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 0

பொருளடக்கம்.

	பக்கம்
முகவுரை	v
வரலாறு	1
மித்திரபேதம்	4
சுகிர்ல்லாபம்	33
சந்திவிக்கிரகம்	51
லப்தஹானி	80
அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவம்	99

முகவுரை.

பஞ்சதந்திரம் என்பது உதாரணமுகத்தால் உலகியனெறியும் உயர்ந்தநீதியும் உணர்த்தி மக்கட்கு உறுதிபயப்பதொரு நூலாம். இஃதினிய செந்தமிழ் வசன நன்னடையிலெழுதப்பட்டு யாவராலும் நன்குமதிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றது. இவ்வசன நூல் ஆதியில் வெளிப்படுமுன்னரே வீரமார்த்தாண்ட தேவனென்னு மொருபுலவரால் செய்யப்பட்டுச் செய்யுள் ரூபமாயுள்ள பஞ்சதந்திரமொன்றுளது. அது மிகவும் வெளியநடையி லெழுதப்பட்டிருப்பவும் அதனைப் பயில்வார் தொகை நாடோறுஞ் சுருங்குதல்கண்டும், ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைகளில் வசனநடையாற் பெரும்பயன்கள் விளைதல்கண்டும், பஞ்சதந்திரத்தைத் தாமும் வசனநடையில் வரையின் தந்நாட்டினரும் அதனைப் பெரிதும் பயிறல் தலைப்பட்டு நற்பெரும்பயன்களை நாளும் நண்ணுவரென்றோர்ந்து நடைபடித்த **வித்துவான் தாண்டவராய முதலியாரவர்கள்** இயற்றியதாம் இவ்வுரைநடைப் பனுவல். இந்நூலாசிரியர் தொண்டைமண்டலத்திற் புதுவைமா நகரையடுத்த சூணாம்பேட்டையைச் சார்ந்த வில்லியப்பாக்கம் என்ற **வில்லிநல்லூரில்** வேளாளர்குலத்திற் சித்தாந்தசைவமரபிற் கல்வியறிவொழுக்கங்களாற் சிறந்த கந்தசாமி முதலியார்தம் அருந்தவத்துதித்த கனிட்டகுமாரர். இவர் தந்தமையனார் முனியப்பமுதலியார் என்போர். இவர் தமக்கு மிக்க இளமைப்பருவத்திலேயே தம் தந்தையாரையிழக்குந் தௌர்ப்பாக்கியஞ் சம்பவித்தமையாற் பொன்விளைந்த

களத்தூர்ச்சென்று ஆண்டிருந்த தமது அம்மான் குமாரசாமி உபாத்தியாயருடைய மேற்பார்வையிற்றங்கி, அவர்தம்பா லெழுத்துப்படிக்கக் கற்றுக்கொண்டனர். அதன்பின்னர்த் தமிழ்க்கல்வியின்மீது தமக்குள்ள ஆர்வம் அதிகரிக்கவே, நமது நூலாசிரியர் அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியாரது வர்க்கம் வமிசத்தினராய உழலூர் - வேலப்பதேசிகரிடம் இலக்கண விலக்கியம் பயின்றனர். இனி அத்துணையோடு நின்றுவிடா மற் கல்விகிரயப்புதற்பொருட்டுச் சென்னைமாநகரஞ்சென்று, சிந்தாதிரிப்பேட்டையிற் போந்திருந்த புதுவை - விசுவ நாத பிள்ளையிடத்தும் கூனிமேடு - வித்துவான் இராமாநுச முதலியாரிடத்துஞ் செந்தமிழிலக்கியங்களை மேன்மேலும் பயின்று, அக்காலத்துத் தொல்காப்பியம் வரதப்ப முதலி யாரெனச் சிறப்புப்பெயர்பெற்றுத் திகழாநின்ற புலவர்பெரு மானிடம் தொல்காப்பியத்தில் எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல் லதிகாரமும் பாடங்கேட்டு இராமநாடகம் பாடிய அருணாச லக்கவிராயரது மரபினராய சீகாழி வடுகநாத தம்பிரானெ ன்னும் வித்துவச் சிரோமணியிடத்துத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரங் கசடறத்தேர்ந்து மிகவும் வல்லவராய் மிளி ர்ந்தனர், அதனன்றியும், வடமொழி, ஆந்திரம், கன்னடம், இந்துஸ்தானி, மகாராட்டிரம், ஆங்கிலம் முதலிய பிறபா ஷைகளும் பயின்று அவையிற்றின்கட் டேர்ச்சி பெற்றனர்; இவ்வாறு பன்மலரிடத்தும் பைந்தேறல் பருகிக் களிசிறந் துலவுஞ் சுரும்பரெனச் சீர்பெற்று விளங்கினர். அது கண்ட அரசாட்சியோர் இவர்தங் கல்வித்திறத்தினைப் பெரி தும் வியந்து பாராட்டினர். பின்னர்த் தாண்டவராய முத லியார் சென்னைத் துரைத்தனக் கலாசாலையிற் செந்தமிழ்த் தலைமைப் புலமை நடாத்துவான் புகுந்து இயற்றமிழ்ப்புல

வர் திலகர் இராமச்சந்திர கவிராயரோடு சமபண்டிதராய் விற்றிருந்தனர். இங்ஙனம் இவர் தமிழ்ப்பண்டிதராகிப் பலவாண்டு கழிந்தபின்னரைச் சென்னைத் துரைத்தனக் கலாசாலை யெடுபட்டது. ஆகவே இவர் கி. பி. 1843 - ஆம் வருடம் செங்கற்பட்டுச் சில்லாவிற் சுதேச நீதியதிபரா யமர்ந்தனர். இதற்கிடையில் இவர் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்துழி முகவை-இயற்றமிழாசிரியர் இராமாநுச கவிராயரோடும், திருத்தணிகைக் கல்விக்கடல் சரவணப்பெருமா ளையரோடும், இவர் வாதப்போர் புரியுமாறு நேரிட்டது. இவர் திருத்தணிகைமாலை, திருப்போரூர்ப்பதிகம், கதாமஞ்சரி, இலக்கணவினாவிடை முதலிய பல நூல்களை யியற்றினர். அன்றியும் திருக்குறள் பரிமேலழகருரை, நாலடியார், சீவக சிந்தாமணி, கல்லாடம், திவாகரம், தொல்காப்பியம் முதலிய தொல்லோர் புனைந்த நூல்களைப் பல பிரதி ரூபங்களைக் கொண்டு பிழையறப் பரிசோதித்து அவற்றுட் சிலவற்றை யச்சிடுவித்தனர். கொட்டையூர்ச் சிவக்கொழுந்துதேசிகர் புரசையம்பதியிலிருந்து கோடீச்சுரக் கோவைபாடியபோது இவர் மிகப்பேருதவிபுரிந்தனரென்ப. இன்னும் இவர் அப்புரசைக்கண்ணே யெழுந்தருளியிருந்த பொன்னம்பல சுவாமிகள் விவிலியநூலிற் குற்றங்காட்டுவான் புக்கு 'வேதவிகற்பம்' என்றொருநூல் வெளிப்படுத்தியபோது பல பாதிரிமாரும் வந்து அதனைப் பூருவபக்கம் பண்ணுமாறு தம்மை வேண்டலும் தாம் அதற்கு மறுப்பாக 'வேதவிகற்பதிக்காரம்' என்றொன்றினை யெழுதி முத்துச்சாமிப்பிள்ளை யென்பவர் பெயரிற் றதனை வெளியிட்டனரென்றுங் கூறுப. இவர் அகப்பொருள் சொ[illegible]யமாகவுஞ் சிங்காரமாகவும் பல சிறு நூல்களுந் தனிப்ன தனைகளுஞ் செய்துளர். அவை பற்பலவூர்களிலும் ஆங்காங்

குக காணபபடும. இவா தந கையெழுததுப பிரதிகளிற சில மதுரையமபதி மகாவிததுவான சபாபதி முதலியாரவாக ளிடததுளளன. இது நிறக இததுணைச சிறபபெயதி விளங கிய புலவா பெருமானைத தாம மிகவும தனககு மதிபபதறகு அறிகுறியாக அவாசெயத இபபஞசதந்திரததினைச சென னைச சாவகலாசாலையாா பிரவேசபரீடசைககுப பறபல காலததும பாடமா யேறபடுததி வருகினறனா இந்நூலாசிரி யர் தாரணவருடம சித்திரைமாதம (கி பி 1850-ஆம வரு டம) தமிழநாடுசெயத தவககுறைவினாலோ அனறி யெதனா லோ தேகவியோக மாயினா

இனிப பிறகாலததினா இபபஞசதந்திரததை யசசிடு வான புககுச சமயககுத தோனறியவாகளெலலாம மாறறிப பெரிது மிடாபபடடனா அது கணடயாம இபபதிபபினை கனனோ யனனோரான சிறநத வழுஉககளைப போககி மே றககுறிதத தாணடவராயமுதலியாா தாமே ஆதியில அச சிடுவிதத பிரதிககிணஙகச செயதிருககினறன மெனபது தமிழ வலலோா யாவருங கவனிககற பாறறு

வி. கோ சூ

கடவுள் துணை.

பஞ்சதந்திரம்.

வரலாறு.

கல்விப் பொருளிலுஞ் செல்வப்பொருளிலுங் குறைவில்லாதவர்களுக்கு உறைவிடமாயிருக்கின்ற **பாடலிபுர**மென்னுமொரு பட்டணமுண்டு. அந்தப்பட்டணத்திற் சகல சுகுணங்களோடுங் கூடியிருக்கின்ற **சுதரிசன**னென்னும் அரசனொருவனிருந்தான். அந்த அரசன் தன் பிள்ளைகள் படியாமல் மூடர்களாயிருந்ததைக்கண்டு, வெகு விசனத்தோடு மாலோசிக்கத் தொடங்கினான்: "கல்வியுந் தர்மகுணமு மில்லாத பிள்ளைக ளிருந்தாலென்னை? பால் கொடாத வெருமைகளைக் காப்பாற்றினால் பலனுண்டோ? வேதசாஸ்திர மறிந்தவனாய ஒரே பிள்ளை யிருந்தாலு மவனாலே குடும்பமெல்லாஞ் சுகமடையும். இப்படிக்கில்லாத பிள்ளைகள் கர்ப்பத்திலே யழிந்தாலும் அழியாவிட்டாற் பிறந்தவுடனே இறந்தாலும் போவது நல்லது. குலத்தி லயோக்கியனான பிள்ளை இருக்கலாகாது. ஜன்மாந்தர புண்ணியத்தினாலே இம்மை மறுமைக்குச் சுகங்கொடுக்கின்ற புத்திரன் பிறக்கின்றான். பாபத்தினால் குலத்தைக் கெடுக்கின்ற புத்திரன் பிறக்கின்றான். மேலும் 'இந்தப்பிள்ளையைப் பெற்றவர்க ளென்ன தவஞ் செய்தார்களோ' என்று கண்டோர் சொல்லும்படி நடக்கின்றவனல்லனோ பிள்ளை" என்று அவன் தனக்குள்ளே யாலோசித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, பின்பு

சபையைப் பார்த்து, "இளமையுஞ் செல்வமும் இராஜசமும் அறிவில்லாமையு மாகிய இந்த நான்கனு ளொன்றொன்று தானே கேட்டுக்கெல்லாம் ஏதுவாகும் இந்த நான்கும் ஒருவனிடத்திலிருந்தால் அவனென்னபாடு படான்? பிள்ளை யெண்ணிக்கைக்குப் பிறந்து, துன்மார்க்கர்களா யிருக்கின்ற வென் பிள்ளைகளுக்கு நீதிசாஸ்திரோபதேசத்தினால் எந்த மகாபுருஷன் மறு ஜன்மம் வரப்பண்ணுவான்?" என, அப்போது சகல நீதிசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகிய **சோம சன்மா** வென்பவ னெழுந்து, "இவர்களுக்குச் சமானமான அறிவையுடையவர்கள் இவ்வுலகத்திலில்லையென்று சொல்லும்படி நான் ஆறுமாதத்திற் செய்யமாட்டுவேன் அது வரைக்கும் நீர் நாளை எண்ணிக்கொண்டிரும்" என்று சபதம் பண்ணினான். அதைக் கேட்டு, நடுக்கடலில் திகைத்தபி மயங்கு மாலுமிக்கொரு துறைதோற்றினாற்போல், அரசன் மிகவு மனமகிழ்ந்து அவனுக்கு உபசாரஞ்செய்து, தன்னுடைய பிள்ளைகளை யவன் வசத்தி லொப்பித்தான். சோம சன்மா உடனே யந்தப்பிள்ளைகளைத் தன்வீட்டுக் கழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கருப்பஞ் சாற்றைக் காய்ச்சி யொரு சர்க்கரைக்கட்டியாக்கத் திரட்டினாற்போல், நீதி சாஸ்திரங்களைப் பஞ்சதந்திரக்கதையாகக் கற்பித்து, இராஜ குமாரர்களுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

சோமசன்மா, "ஓ இராஜகுமாரர்களே! உங்களுக்கு வேடிக்கையாகச் சில கதைகள் சொல்லுகின்றேன்; கேளுங்கள்" என்று சொல்ல, அவர்கள் "அவையென்ன கதை?" என்றார்கள்; அதற்கவன் "பஞ்சதந்திரக்கதை" என்று சொன்னான்; அவர்கள் "பஞ்சதந்திர மென்பதென்னை? தெரியச் சொல்லவேண்டும்" என்றார்கள். அதற்கவன், "அவை மித

திரபேதம், சுகிர்ல்லாபம், சந்திவிக்கிரகம், அர்த்தநாசம் அல்லது லப்தஹானி, அசம்பிரேக்ஷியகாரித்துவம் என்னுமைந்துமாம். அவைகளுண் மித்திரபேதமாவது சிநேகத்தைக் கெடுத்துப் பகையுண்டாக்கல்; சுகிர்ல்லாபமாவது தங்களுக்குச் சமானமானவர்களோடு கூடிப் பகையில்லாமல் வாழ்ந்திருத்தல், சந்திவிக்கிரகமாவது பகைவரை யடுத்து உறவு செய்து வெல்லுதல்; அர்த்தநாசமாவது தன்கையிற் கிடைத்த பொருளை யழித்தல், அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவமாவது காரியத்தைத் தேறவிசாரியாமற் செய்தல்" என்று சொன்னான். இராஜகுமாரர்கள், "ஐயா! அந்தக்கதைகளை யெங்களுக்கு விளங்கச் சொல்லவேண்டும்" என்றார்கள். சோமசன்மா, உங்களுக்கு "மங்களமுண்டாகுக" என்று ஆசீர்வதித்துச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

பஞ்சதந்திரம்.

முதலாவது
மித்திரபேதம்.

"ஒரு காட்டில் ஒரு சிங்கமும் எருதுங் கூடி மிகவு மொருமை
யாக வாழ்ந்திருந்தன. அந்தச் சிநேகத்தைக் கோட்சொல்லுதலு
முலோபகுணமு முள்ள வொரு நரி வந்து கெடுத்தது" என்று
சோமசன்மா சொல்ல, இராஜகுமாரர்கள் "அஃதெப்படி?" என,
அவன் சொல்லத் தொடங்கினான் —

"தென்னாட்டிலே **மகிழாருப்பிய** மென்னும் பட்டணத்தில்
வர்த்தமான னென்ற ஒரு வர்த்தகனிருந்தான். அவனுக்கு வெகு
பணமிருந்தும் இன்னுஞ் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால்
அவன் பின் வருகிறபடி யாலோசிக்கலானான்: "யாதொன்று சம்பா
திப்பது அருமையோ அதைச் சம்பாதிக்க வேண்டும், சம்பாதித்த
தைக் காப்பாற்றவேண்டும், காப்பாற்றினதை விருத்திபண்ணவேண்
டும், விருத்தி பண்ணினதைத் தானு மனுபவித்து உத்தமபாத்திரத்
திற் செலவழிக்கவேண்டும், காப்பாற்றாத திரவியம் நாசமாகும்,
விருத்தி பண்ணாதது குறையும், தானநுபவித்துச் சற்பாத்திரத்
திற் செலவழியாதது வீணாகுமென்று சாஸ்திர மிருக்கின்றது.
மேலு மின்பமும் புண்ணியமுங் கீர்த்தியும் மனிதருக்குள்ளே பெரு
மையு முறவும் நினைத்தது முடித்தலும் யாருக்குண்டு? திரள் திர
ளாகப் பணங் குவித்தவர்களுக்கேயுண்டு, இல்லாதவர்க ளுலகத்
திலே நடைப்பிண மாவார்கள். ஆகையினாலே, மேன்மேலுஞ் சம்பா
திப்பதே யோக்கியம்" என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, தன்னிடத்
திருந்த சரக்குகளை வண்டியிலேற்றி அதிற் **சஞ்சீவகன், நந்தக**

னென்னும் பெயரையுடைய இரண்டெருதுகளைப் பூட்டி நடத்திக்கொண்டு தேசாந்தரம் போனான். போகும்போது ஒருநாள் நெருங்கிய காட்டிலே மிகுந்த பாரத்தினால் சஞ்சீவக னென்னும் எருது காலிடறி விழுந்து நொண்டியாயிற்று. அப்போது வர்த்தமானன் அந்த எருதுக்குப் பதிலாக வேறொரெருதை வண்டியிற் கட்டி ஓட்டிக்கொண்டு அவ்வெருதுக்கு ஓராளைக் காவல் வைத்துப் போனான். பிறகு அந்தச்சேவகன் வர்த்தகனிடத்துக்கு இரண்டொருநாட் கழித்துப்போய் "அந்த எருது செத்துப்போயிற்று" என்று பொய்சொன்னான். காட்டில் விடப்பட்ட எருதோ, ஆயுர்ப்பலத்தினால் பிழைத்துப் புல்லு முதலாகிய மேய்ச்சலினால் மிகவும் பருத்துக் கொழுத்து ஒடிந்தகாலுங் கூடி அந்தக் காட்டிலே யதேச்சையாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தது. ✓ அப்படி யிருக்கையில், இராஜ்ய பட்டாபிஷேகச் சடங்குகளில்லாமல் தன் வல்லமையினால் காட்டிற் சஞ்சரிக்கின்ற பிராணிகளுக் கெல்லாம் இராஜத்துவத்தை யடைந்திருக்கின்ற **பிங்களன்** என்னும் சிங்கமானது தன் பராக்கிரமத்தாற் சம்பாதிக்கப்பட்ட இராஜ்யத்தைச் சுகமாக அநுபவித்துக் கொண்டிருந்து ஒருநாள் தாகமெடுத்துத் தண்ணீர் குடிக்க **யமுனை** யாற்றங் கரைக்குப்போகும்போது அங்கே சடிதியி லென்றைக்குங் கேட்டறியாத பேரிடி முழக்கம்போலும் அந்த இடபம் முக்காரம்போட்ட தொனியைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு "இஃதேது புதிதாயிருக்கின்றது!" என்று பயந்து நடுநடுங்கித் தண்ணீர் குடியாமற் சும்மா அசைவற நின்றுவிட்டது. அப்போ தவ்விடத்தி லிருந்த சிங்கத்தினுடைய பிரதான மந்திரி குமாரர்களாகிய **கரடகன், தமனக**னென்ற நரிகளிரண்டுமே இந்த அதிசயத்தை யறிந்து ஒன்றுக்கொன்று பேசத்தொடங்கின. ✓

தமனகன் கரடகனைப்பார்த்து, "நம்முடைய அரசன் தண்ணீர்க்குப் போய்க் குடியாமலேன் சும்மாதிரும்பினான்?" என, கரடகன் "அதை விசாரிப்பதனால் நமக்காவதென்னை? இரை யகப்படுமோ? பெருமை யுண்டாகுமா? இறைநறுத்த தவளைக்கு நாட்டு[illegible]ப்பமேன்? சும்மாவிரு, தனக்குத் தகாத காரியத்தைச் செய்கிற

வன் கடாவிய ஆப்பைப் பிடுங்கின குரங்கு பட்ட பாடு படுவான்" என்று சொல்ல, "அஃதென்னை?" என்று தமனகன் கேட்க, கரடகன் சொல்லுகின்றது —

"மகததேசத்தி லிருக்கின்ற சுதத்தனென்பானொருவன் கோயிற் றிருப்பணிக்காகக் கொண்டுவந் திறக்கவிட்ட மரங்களில் வாடச்சாரன் பிளக்கும்படி முளைக ளடித்துவிட்டுப் போன வொரு மரத்தின்மேல் அந்தக்கோயில் நந்தவனத்திலிருக்கின்ற குரங்குகளி லொன்றுவந்து உட்கார்ந்தது; அஃது அம்மரப்பிளப்பிலடித்த முளையை யசைத்துப் பிடுங்கினவுடனே பிளப்பு நெருங்கி யுடல் நசுங்கி யிறந்தது. ஆதலால் தனக்குத் தகாதகாரியத்தைச் செய்தால் யாருக்கும் பிராணச்சேதம் வரும்" என்று சொல்லி "நேற்று நாம் தின்று மிகுந்திருக்கின்ற இரையைத் தின்று சுகமா யிருப்போம் வா" என்று கரடகனழைத்த பின்பு, தமனகன் கரடகனைப் பார்த்து "ஸ்வாமிகாரியஞ் செய்யாம லிரைதேடுவதையே பெரிதாக நினைக்கலாமோ? ஒருவன் மித்திரர்களுக்கு உபகாரமுஞ் சத்துருக்களுக்கு அபகாரமும் பண்ணவேண்டும், அதற்கு இராஜசேவையே தக்கது, மேலும் இராஜாவை யடுத்திருக்கையில் வெகுசனங்களுக்கு நன்மை செய்வதே இராஜசேவைக்குப் பிரயோசனமாம், நன்மை செய்வதற்கு இடமில்லாவிட்டால் உயிர்பிழைத் திருப்பதனாலென்ன? காக்கை பலியையும் எச்சிலையும் மலத்தையுந் தின்று காக்கையும் ஆயிரவருஷம் பிழைத்திருக்கின்றது, நாயும் பசையில்லாத வெள்ளெலும்பைக் கவ்விக் கடித்துக் கடித்துப் பல்லசைந்தும் பசிதீராமற் சந்தோஷத்தை யடைகின்றது, மேலும் அது யஜமானன் கையிலிருக்கின்ற ஒரு கவளம் எச்சிலைப் பார்த்துக் காலில்விழுந்து, வயிற்றை யெக்கிக்கொண்டு எளியமுகத்தைக் காட்டி அவன் முகத்தைப் பார்த்து வாலைக் குழைத்துக் கெஞ்சிக் காத்துக்கிடந்து கொஞ்ச மெச்சிலை வாங்கித் தின்னும். யானையோ, பாகனைப் பாராமலும் அடக்காமலும் அவனை வேண்டி வேண்டி வலியக் கொடுக்க, கர்வத்தோடு வாங்கி நாயைக் காட்டிலு மாயிரமடங்கு அதிகஞ் சாப்பிடும், சிங்கம் பசியினாற் சங்கடப்படும்போது, நரி சமீபத்திலிருந்தாலும் அதை யசட்டைபண்ணி

யானையையே கொலலும, ஆதலாலுலகத்தில யாா புகழோடு சீவிக்கின்றாாகளோ அவாகளே பாககியவானகள, சிறுகுழிகள் கொஞ்சந தணணீரால நிறையும, எலியின சேரஙகை சில தானியத்தால் நிரம்பும, அப்படிப்போல மூடன இதாகிதந தெரியாமற கொஞ்சததிலே சீவனம பணணுவான, அவனுககும பசுவுககு மெனன பேதம? ஆகையால இராஜ காரியம பாாததுப பெருமையுடன சீவிபபதே நலலது" எனறிபபடிச சொல்லக கேட்டு, கரடகன தமனகனைப பாாதது "நல்லது. இநத யோசனைகளுககும இந்தப் பேசசுககளுக்கும இப்போது நாம இராஜகாரியததி லிருக்கவில்லை, இனி தேடுகிற காரியததி லிருககின்றோம, அப்படி யிருக்க நீயேன் வீணான மனோராசசியம பணணுகின்றாய? மூடவன கொம்புத தேனுககு ஆசைபபட்டாற கிட்டுமோ?" என றிகழநது சொலல, தமனகன "நல்லதிருககட்டும, பிரதானியுங காலததினால அப்பிரதானியாகின்றான, தன முயறசியினாலுங குணததினாலும லகுவானவனுஞ சமாததனாகின்றான, யாரும மேலான காரியததையே யாலோசிககவேணடும, அது கைகூடாவிடினும பெருமை வரும, புததிசாலிகள அருமையான காரியஙகளைச செயவாாகள, மலையுசசியிலொரு பெருஙகலலை யேறறுவதரிது, அஙகிருநது அதைத தளளுவதெளிது, எரியினீரைக கட்டுதலரிது, உடைதத லெளிது, பெருமையுஞ சிறுமையு மவராலேயே வரும, 'முயறசியுடையா ரிகழசசியடையாா' எனனும பழமொழியையாயினுங கேட்டிலையோ?" எனறிபபடிச சொலல, தமனகனைக கரடகன பாாதது "நலலது நீ போய்ச் சிஙகத்தினிடததில எதைககுறிததுப பேசுவாய?" என, தமனகன "மமுடைய சுவாமி மூடததனததாற பயநதிருககின்றான, அதை நீ யபபடி யறிநதாயென்று கேட்கின்றாயோ? சொனனபொருளைப பட்சி மிருகஙகளும அறிநதுகொளளும? சொலலாம லறிகினறவனே பணடிதன, அபபடியறியாவிட்டாற புததியாற பிரயோசனமெனன? நானு மிஙகே யிருநதபடியே யறிநதேன, இபபோது நானிதை முனனிட்டுக்கொணடு போயச சிஙகததைச சிநேகம் பணணிக கொள்ளுகின்றேன" என, தமனகனைப பாாததுக கரடகன "நமமு

டைய அரசர்கள் மோந்துகொள்வதுபோற் கடிக்கின்றவர்கள், அரசரும் நெருப்பும் பாம்பும் சரி, அப்படியானால் பழக்கமில்லாமலிருக்கையி லவனை யெப்படிச் சிநேகம் பண்ணிக்கொள்வாய்?" என், அப்போது தமனகன் "நான் பேசுவதிற் சதுரனென் றறியாயோ? சமர்த்தனுக்கெது பெரிது? பறக்கிறபறவைகளுக்கு எதுதூரம்? வித்துவானுக்கெது பரதேசம்? பிரியமாகப் பேசுகிறவர்களுக்கெவன் சத்துரு?" என், கரடகன் "அப்படியானாலும் இராஜாக்களிடத்தி லகாலத்திற்போனா லவமானம்நேரிடும்" என்றது. அதற்குத் தமனகன் "அவமானம் வந்தாலும் எஜமானன் சமீபத்திலேயே யிருக்கவேண்டும், எவன் சமீபத்தி லிருக்கின்றானோ அவனுடனே அரசர்கள் காரியங்களைச் சொல்லுகின்றார்கள், கொடிகள் கிட்டவிருக்கிற மரத்திலேயே படரும், அரசர்களும் ஸ்திரீகளுந் தங்களைக் காத்து இங்கிதம் பேசுகின்றவர்களிடத்தில் மனமிரங்குவார்கள்" என், கரடகன் "நல்லது, நீ யவனிடத்தி லெப்படிப் பேசுவாய்?" என்றது. தமனகன் "நல்லமழை பெய்திருக்கையி லெப்படி விதையினின்று முளைகள் புறப்படுமோ அப்படி இராஜாவின் கேள்விக்கேற்க என் வாக்கினின்றும் உத்தரம் புறப்படும், ஆயினும் ஒருவேளை பிரகஸ்பதியும் பேசச்சொல்லத் தவறுவானானால் மற்றவர்களுக்குக் கேட்பானேன்? எப்படியுங் காலமறிந்து பேசினால் யாதோ ரவமானமும் வாராது, அரசர்கள் தங்கள் காரியம் எவனாலே யாகின்றதோ அவனிடத்தில் ஒருவேளை சிறிது குற்றம் நேரிட்டாலும் அதைப் பாராட்டாமல் அவனைப் பரிபாலித்து விருத்தியடையப் பண்ணுவார்கள்" என், கரடகன் "அரசர்கள் மலையைப்போல அனுசரிக்கிறதற்குக் கடினமாயிருக்கின்றார்கள்" என், தமனகன் "ஆயினு மவரவர்கள் சுபாவமறிந்துபேசி நமக்கிதம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்" என்று, கரடகனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, சிங்கத்தினிடத்திற்குப் போய்த் தூரத்திலே நின்று தண்டம் பண்ணி அரசனுத்தரவினா லுட்கார்ந்தவுடனே, சிங்கம் "நெடுநாளா யுன்னைக் காணோம்" என், தமனகன் "இப்போது தேவரீரிடத்திற்கு வரத்தக்க காரியம் நேரிட்டதனால் தங்களுடைய திருவடியண்டை வரலானேன், இல்லாவிட்டால்

வநததறகுப பிரயோசன மென்ன ? இராஜாககளுக் கொருவராலும பலனிலலா விடடாலு மொருவேளை சிறு துருமபும் பலலுக்குத்த வுதவும ; மறறவைகளுககுக கேட்பானேன ? மேலு மொருவேளை யரசாகள குணவானை யசட்டை பணணித தளளிவிட்டாலு மவன சற்குணம போயவிடுமோ ? நெருபபைத தலைகீழாகப் பிடிததாலு மதன சுவாலை கீழாகுமோ ? ஆதலா லரசாகள பரிசோதிததறிநது யோககியனை நல்ல காரியததில வைததா லவன இராஜாவுக்குக கீாத தியைப பெருகப பணணுவான, ஆகையா லெனனைத தாஙகள சிறு நரியென றவமானம பணணலாகாது , விடடுணணு வெடுததிருநத வராக வடிவை யுல்கததிற பூசிககவிலலையோ ? ரூபததைப பாராமற குணததைப பாாகக வேணடும , மலைபோலிருககினற தோ சிறு சுள ளாணியால நிலைபெறும , காஞே சுவாமி காரியததிற பறறுளளவன, கருவியுங காலமு மறிநது கரும முடிககு மாறறலுளளவன ; இநத வலலமையெலலா முமது சாாபிருநதாற பிரகாசிககும், வாள முதலிய ஆயுதஙகளும, வீணை முதலிய வாததியஙகளும, பூமியும, ஸதிரீகளும, யோககியாகளும, சாஸதிரஙகளுமாகிய இவையெலலாம பரிபாலனம பணணுகினறவாகளாற பிரகாசிககும , அணடையிற சமாததனில லாத இராஜாவுககு அபகீாததி வரும” என றிபபடிச சொலலககேடடு, சிஙகம “தமனகா ! நீ யெனபிரதானி புததிரனலலையோ ?” என, தம னகன “சுவாமி” என்று வணஙகிச சுமமா விருநதது. சிஙகம “ எதா வது சொலலவேணடுவ திருநதாற சொல” என, தமனகன “ தேவ ரீா [illegible] ணீாக்கு வநது குடியாமல மெயமமறநது சுமமா நிறகினறீா க[illegible] ’ என, சிஙகம “ மெயதான, நானிநதக காடடில வெகுநாட் சு[illegible] பிருநதேன , இபபோது இதை விட்டுவிடத தககதாகச சமப விததிருககினறது, எனறைககுங கேளாத மேகமுழககமபோ லொரு தொனி இனறைககுக கேடடேன , அதனாலேதான அபபடி நின றேன அநத முழககமபோலவே யிருககுமனறோ அநதப்பிராணியும் ஆதலா லிதைககுறிதது என்ன சொலலுகினறாயோ அதையே யென னுடைய பிரமாணம , இப்போது வழுககி விழுகையில நீ ஊனறுகோல வீடடு கிடைததாய” என, தமனகன “சுவாமி, தொனியினாலே பயப

படலாகாது, முனனொரு நரி ஒரு தொனியைககேட்டுப பயநது பிறகு நெருஙகிப பாாததவுடனே யஙகே தோலுங கோலு மிருக்கக கணடது" என, சிஙகம "அஃதெனனை ?" எனறுகேட்க, தமனகன "ஒருநரி பசியால வருநதி யிரைக்காகத திரிநது திரிநது ஒரு போாக களததில வருமபோது அஙகே அசதியிலுணடான ஒருபெரிய தொனியைககேடடு மிகவும பயநது 'நான செததேன' னெனறு திடுககிடடது பிறகு சறறே முனனே போனவுடன அஙகொரு பெரிய பேரிகையைபபாாதது, அடுததிருககினற மரததினகிளை காறறிலசைநது அதிலடிககத தொனியுணடாயிறறெனறு அறிநதுகொணடு, அதனருகே போயபபாாதது, அஙகே பேரிகையின றோலுஙகோலுமே யலலாமல வேறொனறு மிலலையெனத தெளிநது சநதோஷ மடைநதது, ஆதலால சததததினாலேமாததிரம பயபபடலாகாது, தாஙகள கடடளைகொடுததால் அநதசசததததின மூலததையறிநது வருவேன" என, சிஙகம அபபடியே செலவுகொடுததது பிறகு தமனகன சஞசீவகனெனனு மெருதினிடததிறபோயப பேசி அதைச சிநேகமபணணிககொணடு, சிஙகததணடைவநது தணடமபணணி முனனே நினறது சிஙகம "நீ யநதப பிராணியை யினனதென றறிநதுவநதாயா?" என, தமனகன "தஙகள கடடளைபபடியே போயபபாாததேன முன தாஙகள எபபடி நினைததீாகளோ அபபடியே புஷடியாயிருககினறான, அவன தஙக ளடைவை விருமபுகினறான, கடடளையானால திருமபிபபோய்த தரிசனததுக கிடடுககொணடுவருவேன" என, சிஙகம "நலலது அபபடியே யாகடடும" என, மறுபடி தமனகன எருததணடைபோய உபசாரததோடு அழைததுவநது இராஜாவைத தரிசனமபணணுவிததது. பிறகு பிஙகளனுககுஞ சஞசீவகனுக்கும வெகு சிநேகமுணடாய இராஜாவுககு மற்ற யாரு மவசியமில்லாமல இபபடி வெகுகாலங கழிநதது அபபோது பிரதானி புததிராகளாகிய கரடக தமனக ரெனனு மிரணடு நரிகளுககும இரையொனறு அகப்படாமையால ஆலோசிககத தொடஙகின தமனகன "நீ காட்டிலே தனிததிருநத சிஙகததுடனே எருதைச சிநேகம பணணுவிததது, யானையானது தன மததகததைத கொததுவதற்கு ...ால்

சத்தைத் தானே யெடுத்துப் பாகன் கையிற் கொடுப்பதுபோ லா யிற்று ; மேலும் முன்னொ ளாடுகெகடாச் சண்டையில் நரிசெத்ததும், ஆஷாடபூதியின் கூட்டுறவால் சந்நியாசி பொருளிழந்ததும் எப்படி யவரவர்கள் குற்றத்தினுலேயோ அப்படியே நமது குற்றத்தினுலே யே நமக்கிதைகிட்டாமற் போயிற்று" என, கரடகன் "அஃதெப் படி ? சொல்" என, தமனகன் சொல்லுகின்றது —

"ஒரு தேசத்தில் **தேவசன்மா** வென்னும் ஒருசந்நியாசி தான் பிச்சையெடுத்துச் சம்பாதித்த திரவியத்தைக் கந்தைக்குள் வைத்து யார்க்குந் தெரியாமல் தைத்துப் போர்த்துக்கொண்டு பின் னும் பிச்சையெடுத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு திரிய, அச்சூதையறிந்த **ஆஷாடபூதி**யென்னு மொரு திருட்டுப் பிராமணன் 'இந்தக் கந் தையை மாத்திர மெப்படியாயினுந் திருடிக்கொண்டால், நாமெப் போதுந் திருட்டுவேலை செய்யவேண்டுவதில்லை, நம்முடைய தாரிக்குவெகுநாளைக்கு நடக்கு' மென்று ஆலோசித்து ஒரு பிரமசாரி யைப்போல அந்தச் சந்நியாசியினிடத்திற்போய் அவன்காலில் வீழ் ந்து 'அடியேனுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து இந்த நிஸ்ஸாரமாகிய சமுசாரசாகரத்தில் நான் இனி மூழ்காமற் சிறிது கடைக்கணித்துப் பார்த்து என்னைக் கடைத்தேறப்பண்ணுக. ஓ மகானுபாவா ! ஓ பர துக்கஞ் சகியாத பரமபுருஷா !' என்றிப்படி யழுதகண்ணுஞ் சிந்திய மூக்குமாகக் கலங்கிநிற்க, அதைப் பாசாங்கென் றறியாத அந்தச் சந் நியாசி இவன்றலைமேற் கையைவைத்துப் 'பயப்படாதே' என்றான், அதுமுதலாக ஆஷாடபூதி வெகு பயபக்தியுடனே அவன் காலா லிட்டவேலையைக் கையாற்செய்துகொண்டு, கந்தைக்குச் சமயம்பார் த்துக்கொண்டிருக்குநாளில் ஒருநாள் ஒரு பிராமணன்வீட்டி லிருவ ரும் விலாப்புறம் வீங்கப் பிட்சை பண்ணிக்கொண்டு வெகுதூரம் வந்தபிறகு ஆஷாடபூதி ஒருவருமறியாமல் ஒரு துரும்பை யெடுத் துத் தன்றலைமேலே வைத்துக்கொண்டு அந்தத் துரும்பைக் குருவுக் குக் காட்டி, 'ஐயோ ! நமக்குப் பிட்சைகொடுத்த பிராமணன் வீட்டுத் துரும்பு என்றலையி லொட்டிவந்துவிட்டதே, அன்னமிட்ட வீட்டுத் துரும்பைக் கிடலாமோ ? 'உப்பிட்டவரை யுள்ளளவு நினை' என்று

பழமொழியுமிருககினறதனறோ?' என, வாயபதற நடுநடுஙகி "இதை அநத அனனதாதா வீடடிற போடடுவிடடு இதோ நொடியளவில வருவேன" என்று குருககள பாரககுமபடி பரபரப்பாகச சிறிது தூரங காலடி பிடடததிற படுமபடியோடி, ஒருசெடிமறைவி லுட்காரநதிருநதுவிடடு, பினபு இளைககவிளைககவோடிவநது ஆசாரியன காலில விழுநதெழுநது, "சுவாமி! உமமுடைய அநுககிரகததினால இநதப பாவததிறகுத தபபினேன" என்றான இதைபபாரதது அநத ஏழைச சநநியாசி ஆசசரியப்பட்டு, இவன பரசொததுககாசைபபடாத பரமாததுமா வென்று நமபித தனனுயிரககுச சமானமாக நினைததிருநத கநதையைச சீஷன கையிறகொடுதது, ஒரு குளககரையிலிருககச்சொலலித தான சலபாதைககுச சென்று காலமபப போனவிடததில இரணடு ஆடடுக கடாககளொனறோ டொனறு முடடிச சணடைசெய்ய, அவைகளின மணடையிலிருநது ஒழுகுமுதிரததை யுணணலாமெனறு ஒருநரிபோய இரணடுககும நடுவிலகபபடடிறநதது. அவன அநத அநாததததைப பாரததுககொணடு சிறிதுநேரமிருநதான. அபபோ தநதச சீஷன 'இதுதான நலல சமயம், இதுவிடடா லினிககிடடுமா' காறறுளளபோதே தூறறிக கொளள வேணடு' மெனறு நினைததுக கநதையைச சுருடடிககொணடு ஓடிபபோனான. உடனே சநநியாசி வநதுபாரததுச சீஷனைக காணாமல, 'ஓகோ! நமமை யாஷாடபூதி யேயததானே, நாம மோசமபோனோமே' யெனறு திகிறபடடு, உபபுககணடம பறிகொடுதத பாரபபனியைபபோல ஒருவருடனுஞ சொலலாம லிருநது விடடான" என, இதைககேடடுக கடடகன இதறகு "நான செயயததககதெனனே?" என்று கேடகத தமனகன "யாதொனறு போயிறறோ அதை மறுபடி சேகரிககவேணடும, எதைச சமபாதிககவிலலையோ அதைச சமபாதிகக வேணடும், எதிராகவரும விககினஙகளைத தடுககவேண்டும, என றிபபடி யாலோசிததுப பணணுகினறவ னலலனோ மநதிரி? இபபோது பிஙகள சஞசீவகாகளுககுளள சிநேகததி நமக்கு எல்லாச சஙகடஙகளுந நேரிடடன, இவாகளுணகன "நான பிரிததாறறான நமககு இவவளவேனும அனனஙகிடைககம பணறல்

துவதறகு டால்

சொல்ல, கரடகன் "அந்தப் பிங்களன் சஞ்சீவகனுக்குளுறவைக் கெடுக்க யாராலாகும்? மணியினின்று மொளி பிரிக்கப்படுமோ? இது முடியாத காரியமன்றோ?" என, தமனகன் "என்ன சொல்லுகின்றாய்? உபாயத்தா லாவது பராக்கிரமத்தாலாகுமோ? ஒரு காகஞ் சொர்ண மாலையினால் ஒரு கிருஷ்ண சர்ப்பத்தைக் கொன்றதறியாயோ?" என, கரடகன் "அஃதெப்படி?" என்று ஆவலோடு கேட்கத் தமனகன் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

"ஒரு பெரிய மரத்திற் கூடுகட்டிக்கொண்டு ஆணும்பெண்ணுமாகிய இரண்டு காக்கைகள் நெடுநாளாய் வாழ்ந்தன. அந்த மரப் பொந்தில் ஒரு நாகம் வந்துசேர்ந்து அந்தக்காக்கை யிடும் முட்டைகளை யெல்லாங் குடிக்கத் தலைப்பட்டது. இதற்கென்ன செய்யலாமென்று காகம் மிகவும் வியசனப்பட்டுத் தனக்குச் சிநேகமாகிய ஒரு நரியினிடத்திற் போய் நடந்த சங்கதிகளைச் சொல்லி, "இப்போதாகிலு முட்டைகளைக் காப்பாற்றுகிறதற் கென்ன செய்யலாம்?" என, நரி 'ஒரு நண்டானது வெகு நண்டாசையைக் காட்டிக் கொக்கைக் கொன்றதுபோல அப்பாம்பினை ஒருபாயத்தாற் கொல்ல வேண்டும்' என, காகம் "நண்டு கொக்கை யெப்படிக் கொன்றது? சொல்லுமையா" என, நரி சொல்லுகின்றது —

"மீன்களையே மிகுதியுந் தின்றுவளர்ந்த வொரு கிழக்கொக்கா னது குளக்கரையில் வந்து வியசனமாய் நின்றுகொண்டிருந்தது. அப்போது அதிலிருந்த மீன்கள் கொக்கைப்பார்த்து 'நீ உன்னாகாரத்தை விட்டுச் சும்மா இருப்பானேன்? சொல்' என, கொக்கு "நான் மீன் றின்பது மெய்தான், ஆயினு மின்றைக்கிங்கே செம்படவன்வந்து எல்லாமீன்களையும் பிடிக்க விருக்கின்றதனால் என்னுடைய இரைகளெல்லாம் நிர்மூலமாய்ப் போகுமே யென்றேங்கிச் சும்மா இருக்கின்றேன்' என, இதைக்கேட்டு மீன்களெல்லாங் கூட்டங்கூடி 'எவன் நமக்கபாயஞ்சொன்னானோ அவனே யுபாயஞ் சொல்லுவான்' என்றாலோசித்துப் பிறகு கொக்கைப்பார்த்து, 'நீயே யெங்களை யிப்போதிரக்ஷி' என, கொக்கு 'நான் செம்படவனோடு சண்டை பண்ணச் சமர்த்தனல்லேன்; மேலும் நான் கிழவன்; உங்களை

வேறோரிடத்திறகுக கொணடுபோவேன, அதனாலெனககு மிநத, தளளாமையான காலததிற் பரோபகாரி யெனனும பெயரும் வரும், நீஙகளும வெகுகாலம பிழைததிருபபீரகள' என, அபபோதநதப பேதைமையான மீனகளெலலாம பிராணனைக காபபாறறும்பொருட்டு அதன பேசசை நமபி 'நலலது. அபபடியே கொணடுபோக வேணடும' எனக கெஞச, அநத வஞசனையுளள கொககு நடைக்கொவவொனறாகக குளததிலிருநத மீனகளை யெலலாம மூககினாற கவவிககொணடுபோயச சில மீனகளைத தினறு மறறவைகளை யொருபெரிய பாறையினமேல உலரவைததது பிறகு அநதக குளததிலிருநத ஒரு நணடு இநதக கொககைபபாரதது 'ஓ சீவகாருணியனே! நானமாததிரநதானே பாபி? அநத மீனகளை யிரக்ஷிததுபோல எனனையு மிரக்ஷிககலாகாதோ? எனனையு மவவிடததிறகுக கொணடுபோகவேணடும" என வேணடிககொளள, கொக்கு 'வருஙகாலததி லெதுவும வலியவரு'மென றுளளுககுளளே சநதோஷிதது, அபபடியே நணடையுங கவவிககொணடு போகும போது, வழியில மீனகள செததுக கிடபபதையும மீன முடகள சிநதிக கிடபபதையும மீனகள பாறையினமேல உலருவதையும நணடு பாரதது, 'ஐயோ! பல மீனகளையுங கொனறு இநதககொககு நமமையுங கொலல வநதது!', நமமை இது கொலவதறகு முனனரே நாமிதனைக கொல்வோம" எனறு ஒருபாயம நினைததுக கொககைபபாரதது 'எனனை நீ வருததபபடடு எடுததுககொணடுவநதாய, அஙகே யெனது பரிவாரஙகளிருககினறன, ஆகையா லவவிடததிறகே யெனனை நீ மறுபடியுங கொணடுபோனா லவைகளையுங காணபிபபேன' என, அதைககேட்டுக கொககு பேராசைபபட்டுத திருமபி யநதக குளததிறகு நேரே வருகையில, நணடு கொடுககினால அநதச சர்வசீவதயாபரக் கொககின கழுததை யிரணடு துணடாக நறுககிக குளததில் வீழநது சுகமாய் வாழநதது. ஆகையாலநதக கொககைப் போலப் பாம்பையுங கொலலவேணடும" என, காகம "அபபடிப் பாம்பைக்கொலல நான செய்யவேணடிய வுபாயமெனனை?" எனறு கேட்க, நரி இப்பட்டணத திராஜகுமாரி குளிக்கினற மஞ்சனச்சாலைக்

குபபோ, அவள ஸ்நானம பணணும்போது ஆபரணங்களைக கழற்றி வைததிருபபாள, அநத ஆபரணஙகளி லொன்றை யெடுததுச சணஙகள பாாககுமபடி கொணடுவநது அநத மரப்பொந்திற போடு" எனறுசொலல, காகமையு மப்படியே செயய, அநத இராஜனுடைய வேலைககாரா போய அநத மரததின பொநதைப பிளக்க, நாகஞ் சீறி வநதது, வரவே அதை அவாகள இரணடு துணடாக நறுககி யெறிநதாாகள, இபபடிக காகததின காரியம நிறைவேறிறறு, ஆகையா லெலலா முபாயததினுற கைவசபபடும, எவனபுததிமானே அவன பலவான. எவனுககுப புததியிலலையோ அவனுககுப பலமெஙகே? பூாவம புததி பலததினுலொரு முயல சிஙகததைக கொன்றது" என, "அஃதெப்படி?" என று கரடகனகேடகத தமனகன சொலலுகினறது —

ஒரு நெருஙகிய காட்டில மதோன்மத்த னெனனுஞ் சிஙகமானது அககாடடினகணணுள்ள மிருகஙகளைக கொனறுதினறு கொழுததுவெறிகொணடு திரியுநாளில மிருகஙகளெலலாமொனறுகத திரணடு அதனணடை போய "ஓ மிருகேநதிரா! உமது காடடிலிருககு மிருகஙகளையெலலா மிபபடி இனி நீா கொனருல மிருகஙகள நிாமூலமாயபபோம, ஆதலால நாஙகள தினமொவவொனறு உமககினை கொடுததுககொணடு வருகினறோம, அதை நீா பக்ஷிததுக கொணடிருககலாம" எனறு பிராாததிகக, சிஙகம அதறகிணஙகி 'அபபடியே யாகடடு, மென'ச சததியஞ் செயது கொடுததது. இவவாறு மிருகஙகள ஒவவொனறாகச் சிஙகததிற கிரையாயக் கொணடு வருநாளில, ஒருநாள ஒருகிழமுயலினது முறைவநதது. அபபோது விலஙகுகளெலலாங கூடி 'இனறைககு உனமுறை குறு' எனறுசொலல, முயலானது இன்றைககு நமககு மரணம், செபபடியிலை இதறகோ ருபாயம யோசிக்கவேணடும, புததியிலகு எதுதான கைகூடாது? ஆகையால் நாமிட போது கிடைததாற சிஙகததைக கொலவோமெனறு ஆலோசிததது, மெளள மெளள நடந்து அசசிஙகததின பசிவேளை தப்பிவரச் சிஙகம் பதப்பாாதது, "முயலே! யானையானுலுமென்னுடைய பசிவேளை

தபபி வருவதில்லையே, நீயெவவளவு பிராணி? இபபடித தாமசமாய வரலாமா?" என்று மிகுநத கோபததோடு கையைத தரையிலே மோதிககேட்க, முயல 'ஐயனே! இஃது எனது குறறமனறு, உன்னுடைய பசிவேளைககே வநதேன, வநதவழியிலொரு பொலலாத சிஙகததைக் கணடு பயநதொளிததிருநது அநதசசிஙகம் போனபினபு வநதேன" என்று சொலலச சிஙகம "என்னை யல்லாமல இநதககாட்டில வேறே சிஙகம நீ பாரததாயா? காடடுவா" என்றழைகக அழைததுககொணடுபோயச சேறுநீரு மிகுநதவொரு பாழுங்கிணற்றைககாட்டி "இதிலே யிருககின்றது" எனனச சிஙகம முயலின பேச்சை நமபிக கிணற்றையெடடிப பாரதது, அதிற றோன்றின தன்னிழலைக்கணடு அநதசசிஙகம் மிஙகேயிருககின்றதென்று நினைதது அதைக கொலலவேணடுமென்றும கோபததோடு அதிற்பாயநது சேற்றிலழுநதியிறநதது ஆகையால எவன புததிமானோ அவனே பலவானென்றுனககுச சொனனேன" என, கரடகன "சிஙகததினிடததிறகுச சுகமாயபபோ, உனககு மஙகளமுணடாகட்டும" என்ப பிறகு தமனகன அநதச சிஙகந தனிததிருககின்ற சமயமபாரததுப போயத தணடமபணணி, "சுவாமி! உமககின்றைக கொருபொலலாஙகு நேரிட்டது, அதை நானறிநது கடடளையிலலாமல விணணப்பம பணணிககொளளலானேன" என, சிஙகம "அதென்னை? சொல" என, தமனகன "உமமுடைய மிததிரனாகிய சஞசீவகன உமமிடததில விசுவாசங காணபிதது உமமுடைய இராசசியததைப பிடுஙகிககொளள யோசிததிருககின்றான, இதை நீர பொயயென்று நினைததுக கோபிததாலும அலலது தணடிததாலும இராஜனுக்கொருதுனபம வருமபோது தன நலததைபபாராமல இராஜனுககு நலல உபாயஙகளைப போதிததுச செயயததகக காரியஙகளைச செயநதசசொல மநதிரிகளுககு நீதிததொழிலாகையால் உமககிதைத தெரிவிககிறேன" என, பிஙகளன இதைககேட்டு ஆசசரியப்பட்டுச சுகிததுக் கொண்டிருநதது. பின்னுந தமனகன "நீர அவனை முககியப பிரதானியாகப் படிப்பித்தீர, அபபடியேயிருககட்டும, எனக்கென்ன? இராஜாவும் பிரதானியும் சமானமாயிருந்தால, இராஜலட்சுமி அவவிருவரிலொருவரை

னைக் கைவிடுவாள், மேலும் எப்போது இராஜா ஒருவனையே பிரதானியாக்குகின்றானோ அப்போது அந்தப் பிரதானிக்குக் கர்வமுண்டாகின்றது, அவன் சுதந்தரனாய் இராச்சியவாசையால் இராஜாவைக்கொல்ல இச்சிக்கின்றான்; ஆகையால் இப்படிப்பட்ட மந்திரியை வேரோடு களையவேண்டும், இல்லாவிடின் அவனால் தீங்குநேரிடும். இது தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமோ? தாங்கள் எல்லாமறிந்திருக்கின்றீர்கள், உலகத்திற் செல்வத்தை விரும்பாதவன் அரியன்" என்றிப்படியெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டுச் சிங்கம் நகைத்து "எனக்குச் சஞ்சீவகனிடத்தில் இருக்கின்ற சிநேகம் போகாது, மித்திரர்கள் என்ன அநியாயம் பண்ணினாலும் அவற்றை நாம் பிரியமாகவே நினைக்கவேண்டும்" என்றத் தமனகன் "இதுதான் புத்திக்குத் தோஷம், இதனால் மிக்கபாயம் வரும், சாதுக்களது புத்தியைக் கேளாமல் துட்டர் புத்தியைக் கேட்கின்றவனெவனோ அவன் மருந்தினைத் தரோகியைப்போல விபத்தை யடைவான், காதுக்கினிமையாயும் இதம்பண்ணுவதாயு மிருக்கின்ற வசனந் துர்லபம், காதகனுடைய வசனஞ் செவிக்கினிமையாயினும் அதைக் கேட்கலாகாது" என்றச் சிங்கம் "நான் அபயங்கொடுத்து இரட்சித்தவன் எனக்குத் துரோகம் பண்ணுவானோ? என்னபேசப் பேசுகின்றாயோ" என, மறுபடியுந் தமனகன் "துஷ்டர்குணம் மாறுமோ? நாயின் வாலைக் குணக்கெடுக்கலாமோ? எட்டிமரத்தை அமுதம்வார்த்து வளர்த்தாலும் அதற்குத் தித்திப்புண்டாகுமோ? எப்படியும் பிராக்கிதம் பண்ணுவது சாதுவுக்கு முக்கியதருமம், ஆகையால் தாங்கள் கேளாமலிருந்தும் இந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னேன், இனிமேலென்மேற் குற்றமில்லை, ஒருவேளை இராஜா பாமரர்களுடைய புத்தியைக் கேட்டுச் சங்கடப்படும்போது காரியக்காரர்மேற் குற்றஞ் சுமத்துவதுண்டு ஆதலின் நான் சொன்னேன்" என்றிப்படிச் சொல்லிச் சும்மா விருந்தது. அதற்குச் சிங்கம், "இதை நான் சஞ்சீவகனுக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்றத் தமனகன் "அவனுக்கிதைச்சொன்னா லவன் சாக்கிரதைப்பட்டு வேறோருபாயத்தினால் பொல்லாங்கு தேடுவான், ஆகையால் இதை யவனுடன் சொல்ல

திருப்பதே யோக்கியம், இராஜாவின் மந்திராலோசனை யிரகசியமாகவே யிருக்கவேண்டும்" என, இதைக்கேட்டு மறுபடியுஞ் சிங்கம் "அந்தச் சஞ்சீவகன் விரோதப்பட்டு என்ன செய்யமாட்டுவான்? அவன் சாமார்த்திய மெவ்வளவு?" என்று சொல்ல, நரி "நாமவனை யறியமாட்டோம், அவனது பராக்கிரமமுஞ் சுபாவமு நமக்கெப்படித் தெரியும்? ஒருவன் குணத்தை யறியாம லவனைச் சேர்க்கலாகாது. சேர்த்தா லொரு சீலைப்பேன் மூட்டுப் பூச்சியைச் சேர்த்துத் தான் நாசமடைந்துபோ லாகும்" எனச் சிங்கம் "அஃதெப்படி? சொல்" எனத் தமனகன் "ஓ இராஜாவின் பஞ்சணையில் **மந்தவிசர்ப்பணி** யென்னுமொரு சீலைப்பேன் நெடுநாளாக வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் அவன் வீட்டுக்கு **டிண்டிப**னென்னு மூட்டுப் பூச்சி வந்தது, அதைப் பார்த்துச் சீலைப்பேன் 'அப்பா! நீ பொல்லாதவன், முட்டைகளைப்போன்ற பற்களினாலே தூங்குகிறதற்கு முன்னமே துடுக்காய்க் கடிப்பாய், நீ சமயந் தெரியாதவ னாதலால் இராஜ சயனத்திலிருக்கத் தக்கவனல்லை, இவ்விடம்விட்டோடிப் போ' என்று கடுகடுத்துச் சொல்ல, மூடு 'நானப்படிச் செய்யவில்லை, நீ சொன்னபடியே கேட்பேன்' என்று காலில் விழுந்து பிரார்த்திக்கச் சீலைப்பேன் மனமிரங்கி 'நல்லது நீ வெடுக்கென்று கடியாமல் நித்திரைசெய்யுஞ் சமயம் பார்த்து மெதுமெதெனக் கடித்துக் கொஞ்சரத்தங் குடித்திரு' என்று சொல்ல, அப்போ தந்த மூட்டுப் பூச்சி 'நல்லது' என்றிருந்து பிறகு இராஜா விழித்திருக்கும்போதே சுறுக்கென்று கடிக்க, இராஜன் திடுக்கென் றெழுந்திருந்து 'என்னைக் கடித்தது' என்று சோதனைக்காரருடன் சொல்ல, அவர்கள் விளக்கைக்கொண்டு சோதிக்க, மூடு கட்டிற்சந்தி லொளித்துக்கொண்டது, அதற் கிடங்கொடுத்த சீலைப்பே னகப்பட்டது, அவர்களதனை 'நீயன்றோ வெங்களிராஜனைக் கடித்தாய்?' என்று நசுக்கிக் கொன்றார்கள் ஐயோ! அது வகைதெரியாம லிறந்தது ஆகையா லொருவன் குணத்தை யறிவதற்கு முன்னமே யவனுடன் சகவாசம் பண்ணலாகாது" எனச் சிங்கங்கேட்டு, "அந்தச் சஞ்சீவகனுடைய துஷ்டசுபாவ மின்னபடியென் றெனக்குத் தெரிந்தா லப்போது நிசம்"

என்று சொல்லத் தமனகன் "அந்த எருது தங்களைக்கொல்ல நினைத்துக் தன் கொம்புகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு தங்கள் சந்நிதியில் வரும்போது அது தங்களுக்குத் தெரியவரும்" என்று சொல்லிவிட்டு, எருதினிடத்திற்குப்போய் அங்கே தன்மனத்தில் மிகவும் வியசனமிருப்பதாகத் தோற்றுவித்தது அப்போது சஞ்சீவகன் "மித்திரா! சுகமா?" என்று கேட்கத் தமனகன் "சேவகனுக்குச் சுகமெங்கேயிருந்து வரும்? சம்பத்தும் விபத்துங் கூடவேயிருக்கின்றன, இராஜாவுக்குப் பிரியமா யாரிருக்கின்றார்கள்? யாசகன் சம்மானத்தை யடைவானோ? இந்தக்காலமேது? தனக்கு மித்திரன் யார்? தன் வலி யெவ்வள வென் றெப்போதும் விசாரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்" என, இதைக்கேட்டுச் சஞ்சீவகன் "இப்படியேன் சொல்லுகின்றாய்?" என, தமனகன் "இராஜகாரியத்தி லுண்டாகிய வஞ்சகத்தை மற்றொருவரோடு சொல்லலாமோ? இராஜாவறிந்தாற் கொல்லுவான், ஆனாலும் நீ யென் னம்பிக்கையாலே சிங்கத்தோடு சிநேகம் பண்ணினதனா லுனக்குச் சொல்லுகின்றேன், அந்தச் சிங்க முன்மேல் மிகவுங் கோபங்கொண்டு உன்னைக் கொன்று தன்னுடைய சேனைகளெல்லாம் நல்ல விருந்திட நினைத்திருக்கின்றது" என்றுசொல்ல, அதைக் கேட்டவுடனே சஞ்சீவகன் வருத்தத்தோடு மாலோசித்துக் கொண்டிருந்தது. தமனகன், "வேறே யாலோசனை யென்ன? யாதொன்று சம்பவித்ததோ அதற்குத் தக்கதாக நடக்கவேண்டும்" என்ச் சஞ்சீவகன் "நீ சொன்னதெல்லாஞ் சரிதான், உலகத்தி லிப்படியே யிருக்கின்றன, சாதாரணமாய ஸ்திரீகள் துர்ச்சனர்களுக்கு வசமாயிருக்கின்றார்கள், இராஜாக்கள் துஷ்டர்களைப் பரிபாலிக்கின்றார்கள், துஷ்டனுடனே மிகவுஞ் சிநேகித்தா லவன் விபரீதமாக நினைக்கின்றான், குருடனுக்குக் கண்ணாடியைக் காண்பித்தாலுஞ் செவிடன்காதி லுபதேசித்தாலு மவர்கள் விபரீதமாகவே நினைப்பார்கள், துஷ்டனுமப்படியே விபரீதமாக நினைக்கின்றான், எப்படிச் சந்தனமரம் பாம்போடுகூடியிருக்குமோ, எவ்வாறு தாழை முட்களோடு கூடியிருக்குமோ, அப்படியே பெரும்பாலும் இராஜாக்கள் துஷ்டர்களாற் சூழப்பட்டிருக்கின்றா

களர், ஆகையால் இப்படிப்பட்ட பொல்லாங்கு நமக்கு நேரிட்டது" என, இதைக்கேட்டுத் தமனகன், "அந்தச் சிங்கத்துக்கு வாய்ப் பேச்சுமாத்திரந் தித்திப்பேயல்லாமல் மனம் மிகவுங் கடோரந்தான், பூர்வம் பிரமா கடலைக்கடப்பதற்குக் கப்பலை யுண்டாக்கினன், இருட்டைப் போக்கடிக்க விளக்கைச் சிருஷ்டித்தான், யானையையடக்க அங்குசத்தை நிருமித்தான், துஷ்டர்களுடைய மனமடங்கும்படி யாதொன்றுஞ் செய்யாமற்போனன்" என, இவையெல்லாங் கேட்டுச் சஞ்சீவகன் பெருமூச்செறிந்து, "பெரிய பொல்லாங்கு நேரிட்டது, இதைத் தப்பித்துக்கொள்ள வெனக்குச் சாமர்த்தியமில்லை, எமனுடையவாயி லகப்பட்டவ னெப்படித் தப்பிப்போவான்? எப்படி யொரு குற்றமுமில்லாத வொட்டையைக் காக முதலானவை கூடிக் கொலைசெய்தனவோ அப்படி வஞ்சனைபண்ணுகின்ற துஷ்டர்க ளொருவனிடத்திற் குற்றமில்லாதிருப்பவும் அவனைக் கொலை செய்கின்றார்கள்" என, "அஃதெப்படி? சொல்லவேண்டும்" என்று தமனகன் கேட்கச் சஞ்சீவகன் சொல்லுகின்றது —

"ஒரு காட்டில் மதோற்கடனென்னு மொருசிங்கம் நரியையும் புலியையுங் காக்கையையுந் தனக்கு மந்திரிகளாக வைத்துக்கொண்டு அரசாண்டுவந்தகாலத்தில் ஒருநாள் அந்தக்காட்டி லொட்டக மொன்று வழிதப்பிவரக்கண்டு, மந்திரியாகிய காக்கை 'நீயார்?' என்று கேட்க, அந்த வொட்டகம் 'நான் வழிதப்பி வந்துவிட்டேன்' என்று சொல்லிற்று, காக்கை அதனை யிட்டுக்கொண்டுபோய்ச் சிங்கத்தி னிடத்தில் விட்டு, நடந்த காரியத்தைச் சொல்ல, அதைச் சிங்கங்கேட்டு ஒட்டகத்தைப் பார்த்துப் 'பயப்படாதே, நம்முடைய மந்திரிகளுடனே நீயுமொரு மந்திரியா யிரு' என்று அதற்கு அபயங் கொடுத்து, மந்தாணகனென்று பெயரிட்டு, அதைத் தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டது இப்படி வெகுகாலஞ் செல்லுகையில் ஒருநாட் சிங்கத்துக்குச் சரீரம் அசௌக்கியமா யிருந்தபடியினால் அது தன் மூன்றுமந்திரிகளையு மழைப்பித்து 'இன்றைக் கெம்மாலிரை சம்பாதிக்கக் கூடாது, நீங்கள் போயெனக்கு ஏதாவதிரை கொண்டுவரவேண்டும்; பிறகு நான் தின்று மிகுந்ததை நீங்கள்

தின்னலாம்' என, இம்மூன்றுஞ் சிங்கத்தின் கட்டளைப்படி யாதக்
காட்டிற்போ யிரைதேடிப்பார்த்தும் அகப்படாமையால் அப்போது
தங்களோடு கூடவிருந்த மந்தானகனைத் தூரத்திற் போம்படி
யொரு வேலையிட்டுக் காகம் மற்றை யிருவரையும் பார்த்து 'இன்
றைக்கு நாம் மந்தானகனைக் கொல்லுவோம், புல்லுந் தழையுந்
தின்னுகிறவனால் நமக்குப் பிரயோசன மென்னை?' என, மற்ற இரண்
டுஞ் 'சரிதான், அவனுக்கு நம்முடைய இராஜா அபயங் கொடுத்திருக்
கின்றதனா லவனை நாமெப்படிக் கொல்லலாம்? கூடாது' எனக்
காகம் 'நாமின்றைக்குச் சிங்கத்தின் கையில் தப்பாமல் மரணம
டைவோம், பசியெடுத்தாற் றாயும் பிள்ளையை விட்டுவிடுகின்றாள்,
பாம்புந் தானிட்ட முட்டைகளைக் குடிக்கின்றது, ஆகையாற் பசியாற்
பீடிக்கப்படுகின்றவன் எந்தப் பாதகந்தான் பண்ணமாட்டான்?
இஃது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையோ?' என்று சொல்லி யுடனே
சிங்கத்தண்டைபோய்க் காகம் 'சுவாமீ! இன்றைக் கேதுவுங்
கிடைக்கவில்லை' என, 'இதற்கென்ன வுபாயம் பண்ணலாம்?'
என்று சிங்கங் கேட்கக் காகம் 'தங்கள் சுவாதீனத்தி லிரையிருக்கை
யில் தாங்கள் வேறே யாலோசிப்பானேன்? வெண்ணெயை வைத்
துக்கொண்டு நெய்தேடலாமோ?' எனச் சிங்கம், 'எம்மிடத்து
ஆகாரமெங்கே யிருக்கின்றது?' எனக் காகம் 'மந்தானகனென்னு
மொட்டை யிருக்கின்றதே' என, இதைக்கேட்டுச் சிங்கம் பூமி
யைக் கையாற்றொட்டுச் 'சிவசிவா' வெனக் காதின்மேற் கையை
வைத்து 'நாமவனுக்கு அபயங்கொடுத்திருக்கையில் நீங்களிப்படி
விபரீத வார்த்தை சொல்லலாமோ? அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக்
கைவிடலாமோ? பசு, பூமி, தானிய மிவற்றின் தானத்தைக் காட்டி
லும் அபயதான மதிகம்; அசுவமேத புண்ணியத்தைக் காட்டிலு
மிந்தப் புண்ணிய மதிகமென்று சாஸ்திரமு மிருக்கின்றதே' எனக்
கேட்டுக் காகம் 'ஐயா! எனதிவ்வொரு விண்ணப்பத்தையுங் கேட்
டருளும், ஒரு குலத்துக்காக வொருவனை விட்டு விடலாம், ஒரு
கிராம ரக்ஷணைக்காக வொரு குடும்பத்தைத் துறக்கலாம், ஒரு தேச
பாலனத்தின் பொருட்டு ஒரு கிராமத்தைக் கைவிடலாம், தன

ணி தேதம பூமியை விடலாம, ஆகையா லிது தபபறு, ஆகிலு மவனைத் தாஙகள் கொலலவேணடாம, நாஙகளே கொலலுவோம, இலலாவிட்டா லவனே சாவ வுடன்பட்டு எனனைக கொலலுஙக ளெனபான, அபபோது நாஙகள கொலலுவோம' என்று சொல லச சிஙகஞ சுமமா விருநதது பிறகு காகம அதுவே கட்டளையாக நினைததுக கொணடுபோய, மறறை மூனறையு மிட்டுககொணடு சிஙகததின அருகிலவநது 'சுவாமீ! இனறைககொனறும ஆகாரம அகபபடவிலலை, அதனால தாஙகள இனறைககுப பட்டினி யிருகக லாயிறறு, அபபடியிராம லெனனைப புசிககலாம' எனச சிஙகம 'நீ யெவவளவு? உனனை யுணடதனு லெனபசி தீருமோ? உனனுட லெனககடைவாயப பலலுககேனும போதுமோ?' என்று கேடக, நரி 'அபபடியானு லெனனைத தினனும' என்று நிறக, 'நீயு மப படித்தான, நீ யதிகமலலை' என்று மறுகக, புலி 'இவவிருவரிலும நான பெருததிருககினறதனு லெனனைப பக்ஷிததுப பசிதீரும' என, சிஙகம 'நீதான எனக கெவவள வினா? உனனைப பெரிதாக நினைததுக கொணடிருககினருயோ?' என்று சொல்ல, ஒட்டகம இதைப்பாாதது 'நானெலலாரையுங காட்டிலும பெருததிருகக விலலையோ? சிததமானு லெனனைக கொலலலாம' என, இதைக கேடட வுடனே புலியும நரியும பாயநது விழுநது அநதக்ஷணமே, ஐயோ! அதைக கொனறு எலலாம புசிததன ஆகையா லெஙகே மிகவுஙகீழக ளிருக்குமோ அஙகே சுகமிராது பிராணனுககு நா சம வருமென்றே நினைகக வேணடும இவவிடததிலு மபபடியே யிருககினறது துஷடாகள கையிலகபபட்டுச சும்மா இறப்பதைககா ட்டிலுஞ் சணடைசெயவதே யோககியம ஒருவன சணடையிலே யிற செததாறசொாககமடைகினருன சததுருவைசசயிததா விராச சியமடைகினருன ஆதலாற சூராகளுக்குச சாவும பிழைப்புஞ் சமா னம" எனறது. அதைககேட்டுத தமனகன "பகைவாகளுடைய பராககிரமததை யறியாமல எவன் பகைததுக்கொளளுகினருனே அவன சமுததிரஞ் சிடடுககுருவியினு லெபபடி அவமான மடை நததோ அப்படியே யவமானமடைவான" என அபபோது "அஃ

தெப்படி?" என்று சஞ்சீவகன் கேட்கத் தமனகன் சொல்லுகின்றது—

"சமுத்திரக்கரையில் இரண்டு சிட்டுக்கள் ஆணும்பெண்ணுமாய் ஒரு செடியின்கீழ்க் கூடுகட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது பெட்டை ஆண்பறவையைப் பார்த்து 'எங்கே முட்டையிடலாம்?' என்றுகேட்க ஆண் 'இது நல்லவிடம்' என்று சொல்லப் பெண் 'இந்தக் கடற்கரையி லொருவேளை யபாயம் நேரிடும்' என, ஆண்சிட்டு, 'சமுத்திரத்திற்கு என்னுடனே பகைத்துக் கொள்ளச் சாமர்த்திய மில்லை' யென, பெண் 'உனக்கும் சமுத்திரத்திற்கும் வெகு தாரதம்மிய மிருக்கின்றதே, எவன் தன் வலியும் பிறன்வலியும் பார்க்கின்றதில்லையோ அவன் விபத்தை யடைவான், எவன் பார்க்கின்றானோ அவன் சுகமடைவான். மேலும் தனக்கிதம் பண்ணுகின்ற மித்திரன் பேச்சைக் கேளாதவன் ஆமை யெப்படிக் கழியைவிட்டு மரணமடைந்ததோ அப்படியே மரணமடைவான்' என, ஆண் 'அதெப்படி? பெண்ணே! சொல்' என்பப் பெட்டைக்குருவி சொல்லுகின்றது.

"விகட சங்கடங்கள் என்று இரண்டன்னமும் கம்புக்கிரீவன் என்னு மாமையுஞ் சிநேகமாய் ஒரு குளத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் அன்னங்கள் 'இப்போ திங்கே மழைபெய்யாமையாற் குளம் வறந்துபோனமையால் இனி வேறொரு குளத்திற் போய்ச் சேர்வது யோக்கிய' மென்று நினைத்து 'இதை நம்முடைய சிநேகிதனுக்குச் சொல்லவேண்டு' மென்று ஆலோசித்து அப்படியே யதற்குச் சொல்லும்போது, கம்புக்கிரீவன் 'நீங்கள் செப்பட்டையினாற் பறந்து போவீர்கள், நான் வேறோரிடத்திற் கெப்படிப்போவேன்?' என விகடசங்கடங்கள் 'எங்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கைவைத்து ஸ்திரமாயிருப்பையானால் உன்னையுங் கொண்டுபோவோம், கொண்டுபோகையில் வழியில் ஏதொன்றும் பேசாமலிருந்தாற் போகக்கூடும்' என்றுசொல்லி, ஒரு கழிகொண்டுவந்து ஆமையைப் பார்த்து 'இந்தக்கழியைப் பல்லினாலே பலமாயக் கடித்துப் பிடித்துக்கொள்ளு; விட்டு விடாதே, நாங்களிருவரு மிதை யிருபுறத்திலும் மூக்கால் கௌவி

கொணடு ஆகாயமாரககமாயப் போகினறோம' எனறு சொல்லி அந்தககொமபை யிரணடுமே பறறிககொணடு எழுமபிப பறநதுபோயின. இதனை யொரு பட்டணததுச சனஙகள பாரதது அதிசயிதது நகைதது எலலாரு மொருமிகக 'இ. தெனனே? ஒருகழியை யிரணடு பறவைகள தூககிககொணடு அதை யாமையாற பிடிபபிததுககொணடு போகினறன'வெனறு இபபடிப பேரிரைசசலிட்டுப பேசினாகள அதைககேட்டுக கமபுககிரீவன 'இவவிரைசசல எஙகிருநதுணடாகினறது?' எனறு சொலவதறகு வாயதிறநதவுடனே கழியினினறும விடுபட்டுப பூமியிலவிழுநதது. அபபோதஙகே யிருநத புலாறறினபவாகள உடனே யதைக கொனறு தினறாாகள ஆகையால் தனககிதம பணணுகினறவாகள பேசசை யசட்டைபணணலாகாது. மேலும யாதொரு காரியமும நேரிடுவதறகு முனனேதானே யாலோசிககினறவனும, வருகினறபோதே யாராயகினறவனுஞ சுகமடைவாாகள. இதைவிட்டு 'யாதொனறு வரததககதோ அது வரட்டு'மெனறு எவன சொலலுகினறானோ அவன வநதபின காபபோனெனனு மீனைபபோல நாசமடைவான்?" எனச சேவல "அஃதெபபடி" யெனப பெட்டைசசிட்டுச சொலலுகினறது —

"ஒரு பெரிய குளத்தில **வருமுன் காப்போ**னெனறும, **வருங்காற் காப்போ**னெனறும, **வந்தபின் காப்போ**னெனறும பெயரியமூனறு மீனகள அநேகநாளாய வாழநதுகொண டிருககுநாளில ஒருநாள வலைஞாகளவநது 'இததறணணீா கொஞசமா யிருககினறதாகையால நாளைககு இதிலிருககினற மீனகளை யெலலாம பிடிபபோ'மெனறு பேசிககொணடதை வருமுன காபபோன கேட்டுத தன சிநேகிதரிடததிறகுபபோய, 'நா மிவவிடம விட்டுச சீககிரமாகப புறப்படவேணடும, இனி யிஙகே நிமிஷநேரமு மிருககலாகாது' என, இதைககேட்டு வருஙகாற காபபோன 'நமககு விபதது வரும்போது பாாததுக கொளளுவோம, காரிய நேரிடுமபோது அதறகுத் தககதாகப புததி யுணடாகும்' எனப, பிறகு வநதபின காப்போன் 'தனனிடததை விட்டுவிடுகிறதுதான மூடததனம், எது வரததக்க

தோ அது வரவே வரும், யாதொன்று வரத்தகாததோ அது நாம் வருந்தியழைத்தாலும் வாராது, ஆதலால் நான் வரமாட்டேன்' என்று சொல்லி அந்தக் குளத்திலேயே யிருந்தது. பிறகு வருமுன் காப்போன் வேறிடத்துக்குப் போய் விட்டது. மறுநாளுதயத்திற் செம்படவர் வந்து வலையெறிந்து மீன்களைப் பிடித்தார்கள். அதில் வருங்காற் காப்போ னகப்பட்டுச் செத்தாற்போற் பாசாங்கு பண்ணிக்கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்து இது செத்ததென் றெண்ணிக்கொண்டு செம்படவன் அதைக் கரைமேற் போட்டுவைத்தான். இதற்குள்ளே அஃது அவன் கண்ணுக்குத் தப்பித் தண்ணீரிற் புகுந்தொளித்துக்கொண்டது. பிறகு வந்தபின் காப்போன் வலைக்குள் அகப்பட்டு இப்போதென்ன செய்யலாமென் றங்குமிங்குமோட இதைச் செம்படவன் கண்டு, தடியா லடித்துக் கொன்றான். மற்றை யிரண்டுஞ் சுகமடைந்தன. ஆகையா லெதையு மாலோசித்துச் செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லிப் பிறகு புருஷன் சொற்படி யங்கே தானே முட்டையிட்டது. அப்பொழுது சமுத்திரம் அதன் வல்லமையை யறியாமல் முட்டைகளை யடித்துக் கொண்டு போயிற்று. சிட்டு அதைப்பார்த்து வெகு துக்கமாய்ச் சேவலுடன் 'சுவாமீ! தங்களுக்குப் பெரிய சங்கடம் வந்தது, முட்டைகளைச் சமுத்திரங் கொண்டு போயிற்று, இப்போதென்ன செய்யலாம்" எனச் சேவல் 'நீ பயப்படாதே நான் முட்டைகளைக் கொண்டுவருவேன், என் திராணியைப் பார்' என்று சொல்லி யெல்லாப் பறவைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு கருடனைச் சரண மடைந்தது. கருடன் அதை விஷ்ணுவுக்கு அறிவித்து 'அப்பறவை மிகவும் வருத்தப்படுகின்றது, ஆகையா லதன் முட்டைகளைக் கொடுப்பிக்கவேண்டும்' என, விஷ்ணு சமுத்திரத்தைப் பார்த்து, 'அதன் முட்டைகளைச் சீக்கிரமாய்க் கொடு'வென்று கட்டளை யிட்டவுடனே, சமுத்திரம் முட்டைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது. ஆகையாற் சத்துருக்களுடைய பராக்கிரம மறியாமற் பகைத்துக்கொள்ளலாகாது. அந்தச் சிங்கத்திற்கு அகங்காரத்தினாற் றெரியவில்லை" எனக் கேட்டுச் சஞ்சீவகன் தமனகனைப்பார்த்து "நல்லது அந்தச் சிங்கத்தின் சண்டைக்குறிப்பு எப்படி யிருக்கும்? சொல்"

எனத் தமனகன "எபபோது அவன காதுகளை நெறிததுக்கொணடு வாலைத தூககுவானே அப்போது கொலல நினைததானெனறறிய வேணடும, அககாலததி லபபடியே நீயு மவனுக்கு முனனே யிருக்க வேணடும, சுததவீரனுகிய வுனககுத தெரியாதா? எலலாந தெரிந்த வாகளுககுச சொலலவானேன?" எனச சொலலி விடடுத தமனகன் மறுபடி கரடகனிடததிறகுப போயிறறு. அபபோது கரடகன "எனனுயிறறு? சொல" எனத தமனகன "காரிய முடிநதது, இருவருடைய சிநேகததின வாயிலும மண விழுநதது, இபபோது நான சிஙகததின கோபககுறி யிபபடி யிருககுமெனறு சஞசீவகனுககுச சொனனபடியே செயவிககினறேன" எனறு பிஙகளனிடததிறகுப போய அபபடியே யதைச செயவிததது பிறகு சஞசீவகன சிஙகமிருககு மிடததிறகுவநது பாாககுமபோது, தனககுத தமனகன முன சொனனபடியே யிருககக கணடு, மிகவும வியசனமடைநது, பராககிரமததினுலேயே பிராணனை விடவேணடு மெனறு நிசசயிதது யுதததிறகு ஆரமபிககவே இரணடுககும பெரிய சணடை விளைநதது கரடகன அதைப பாாததுத "தமனகா! துஷடா! உன சோககையால இராஜாவுககு சிநேகனுககுஞ சணடையுணடாயிறறு, இராஜ நீதியிற சாமதானபேத தணடமெனறு நானகுபாயஙகளிருககினறன, அவைகளிற சாமமெனனு முபாயம முககியமானது, அசஞற காரியசிததி யுணடானது போல மறறவைகளா லுணடாகாது, பகையிருநதாலுஞ சாம வுபாயததாலேயே போம, இபபடி யிருககையில் நீ இராஜாவைப பெரிய பொலலாப்பில வீழ்விததாய, இராஜாககளிற சிலா ஈனாகளுடைய புததியைக கேடடுச சஙகட மடைகினறாகள, ஆகையாற குணவநதாகளுடைய கூடடுறவு இராஜாககளுக கிருககவேணடும, கபடியாக விருககினற பிரதானி புததிசாலியானுலும அவனொருபோதும இராஜாவணடையி லிருககலாகாது; மறறுந தானே சமபததை யடைய வேணடுமெனறு நினைதது, இராஜாவினிடததில வேறொருவன சேரலாகாதென றிசசிப்பவனும இராஜாவுக்கு உபயோகியாகான, பலபெயா சமாததாகள இராஜாவினிடததி லிருநதால, இராஜா பிரகாசிப்பான், ஆகைக

... GAR, MADRAS-600 090

காரரும் துஷ்டருமாகிய இவர்களுடைய கூட்டுறவால் இராஜா பிரகாசிக்கமாட்டான், தன்னைவிட இராஜாவினிடத்தில் வேறொருவனிருக்கலாகாதென்று எவன் இச்சிக்கின்றானோ அவனை இராஜாவுக்குச் சத்துருவென்று நினைக்கவேண்டும், அப்படியே நீ யிந்தத் தீங்கு விளைத்தாய், எசமானுடைய தயைகிடைத்தாற் சேவகர்கள் காவங்கொள்ளாமல் மிகவும் அடக்கமாக விருக்கவேண்டும், நீ யதை விட்டு விபரீதமாக நடக்கின்றாய். பிதாவைப்போலிருப்பான் புத்திர னென்பதை நீ பொய்யாக்கினாய், இப்போதுனக்கு நானென்ன சொல்வேன்? கொக்கு குரங்குக்கு உபதேசம்பண்ணி யெப்படி யிறந்ததோ அப்படி யுன்னாலே நான் மரணமடைவேனென் றெனக்குத் தோன்றுகின்றது" என்று இப்படிக் கரடகன் சொன்னதைக்கேட்டுத் தமனகன் "அதெப்படி? சொல்" என்னக் கரடகன் சொல்லுகின்றது —

"ஒருநாட் குளிரால் வருத்தப்பட்டாகின்ற குரங்குக்கூட்டம் மின்னும்பூச்சிக் கூட்டத்தைப் பார்த்து இது நெருப்பென்று நினைத்துக் குளிர் காய்வதற்காக அதனருகே போயிற்று. அப்போதங்கே யொரு மரத்தின்மே லிருந்த சூழகனென்னு மொருகொக்கு இதைப் பார்த்துக் குரங்கினருகே வந்து, 'இது மின்மினிப் பூச்சி, நெருப்பன்று' என்று சொன்னவுடனே அந்தக் குரங்குக் கூட்டத்தில் ஒன்று கோபித்து அந்தப் பக்ஷியைப் பிடித்து 'நீ யெனக்குப் புத்தி சொல்லுகிறவனோ'' வென்று கல்லிலறைந்து கொன்றது ஆகையால் துஷ்டர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணலாகாது" என்று கரடகன் சொல்லத் தமனகனொன்றும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தது மனத்தில் மிகவும் வியசனப்பட்டு "நானிந்தப் பாதகம் பண்ணினேன்' என்று சொல்ல, மறுபடியுங் கரடகன் "அடா தமனகா! இத்தனையான நடக்கையினாலே துஷ்ட புத்தியைப் போல நீயும் நாசமடைவாய்" என, அப்போது தமனகன் "துஷ்டபுத்தி யெப்படிக் கெட்டான்? சொல்" என்னக் கரடகன் சொல்லத் தொடங்கினது —

"துஷ்டபுத்தி சுபுத்தியென்ற இரண்டு செட்டிப் பிள்ளைகள் பணஞ் சம்பாதிப்பதற்காகத் தேசாந்தரம் போனார்கள். அவ்விட

ந்திற சுபுத்திக்குப் பூமியில் ஒரு பணப்புதையல் அகப்பட்டது. அதைச் சிநேகத்தினாலே சுபுத்தி துஷ்டபுத்திக்கு உடனே சொல்லத் துஷ்டபுத்தி 'அந்தத் திரவியத்தை யிங்கேயே புதைத்து விட்டுக் கொஞ்சம் பணமெடுத்துக் கொண்டு போவோம்' எனச் சுபுத்தி சிநேகத்தினால் அதற்குச் சம்மதித்தான். பிறகு அதிற் கொஞ்சம் பணமெடுத்துக்கொண்டு மற்றைப்பணத்தை யொரு மரத்தடியிற் பள்ளந்தோண்டி அதிலே புதைத்துவைத்துப் பின்பு வீட்டுக்குப் போய்ப் பழையபடி சிநேகமாயிருக்கையில் ஒருநாள் துஷ்டபுத்தி தனியேபோய் அந்தப் பொருளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்து விட்டான். சிலநாட் கழித்துத் துஷ்டபுத்தி சுபுத்தியைப் பார்த்து 'நாமிருவருஞ்சென்று அந்த நம்முடைய திரவியத்தைக் கொண்டுவருவோம். வா” என, இருவரும்போய் அவ்விடத்திற் பார்க்குமளவில் அங்கொன்று மில்லாமையால் துஷ்டபுத்தி மிகவும் வருத்தத்தோடு சுபுத்தியைப் பார்த்து 'இங்கிருந்த பணத்தை நீயே கொண்டுபோனாய், மேலுங் கபடமாய் வருத்தப்படுகின்றாய்” என்று சொல்லிக் கலகப்பட்டு இதை இராஜாவுக் கறிவித்தான். இராஜா நியாயாதிபதியை யழைப்பித்து 'இதைப் பஞ்சாயத்தில் தீர்க்க வேண்டு'மெனக் கட்டளையிட, அவன் 'ஐந்து நாளைக்குள்ளே தீர்த்துப் போடுகிறே'னென்று இராஜாவின் முன்னே செடுவைத்துக்கொண்டு வந்து பஞ்சாயத்துக்கு ஆரம்பித்தான். அப்போது துஷ்டபுத்தி 'எனக்குச் சாக்ஷியிருக்கின்றது, அந்தச் சாக்ஷியை யிப்போதே கேட்கலாம்' என்னப் பஞ்சாயத்தார் 'உன் சாக்ஷியைக்கொண்டு வா' எனத் துஷ்டபுத்தி வீட்டுக்குப்போய்த் தன் தகப்பனுடனே சொல்லுகின்றான்: 'அப்பா! உம்முடைய ஒரு பேச்சினாலெனக்குப் பதினாயிரம் வராகன் கிடைக்கும்' எனக் கிழவன் 'எப்படிக் கிடைக்கும்? சொல்' எனத் துஷ்டபுத்தி 'நீர் மரப்பொந்தி லிராத்திரிக்குப்போயுட்கார்ந்திருக்க வேண்டும், அங்கே நியாயாதிபதி முதலானோர் வந்து அங்கிருந்த பணத்தை யார் கொண்டுபோனாரென்னும் போது, நீர் சுபுத்திகொண்டுபோனானென்றாற் காரியமாகும்' என, இதைக்கேட்டுப் பிதா 'பொல்லாங்கு நேரிடுகிற காரியத்தைப் பண்

ணிச் சுகமடைய வேண்டுமென்று இச்சிப்பது கொக்கைப்போல், மூடத்தனமா யிருக்கின்றது' என்த் துஷ்டபுத்தி 'அஃதெப்படி?' என்ப் பிதா சொல்லுகின்றான் —

“தான் பொரிக்குங் குஞ்சுகளையெல்லா மொரு பாம்பு தின்னப் பறிகொடுத்துக்கொண்டு வந்த ஒரு மூடக்கொக்கு அப்போது பொரித்த தன் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றுவதைக் குறித்து என்ன செய்யலாமென்று பெண் கொக்கோடேகூட ஓரேரிக் கரையி லுட்கார்ந்து ஆலோசித்துக்கொண் டிருக்கையில் அக்கொக்கின் சிநேகனாகிய குளீர னென்னும் பெயரையுடைய நண்டானது கொக்குகளைப் பார்த்து 'இன்றைக்கென்ன நீங்கள் வியாகுலமா யிருக்கின்றீர்கள்?' என, அவைகள் தங்கள் விருத்தாந்தமெல்லாஞ் சொல்லலுங் குளீரன் அதைக்கேட்டு ஆண் கொக்கைப்பார்த்து, 'நல்லது' உனக்கு பாம்பைக் கொல்லுகின்ற உபாயமொன்று சொல்லுகின்றேன், கீரிப்பிள்ளையின் வளைமுதற்கொண்டு பாம்பிருக்கும் இடமட்டும் மீன்களை யிறைத்து வைத்தாற் காரியசித்தியாகும்' என்றது. கொக்கு அப்படியே செய்யக் கீரிப்பிள்ளை தன்வளையினின்றும் புறப்பட்டு மீன்களைத் தின்றுகொண்டே போய்ப் பாம்பையுங் கடித்தெறிந்து விட்டுக் கொக்கின் குஞ்சுகளையுஞ் சாப்பிட்டது. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட ஆலோசனை பண்ணலாகாது” என்த் துஷ்டபுத்தி பிதா சொன்னதைக் கேளாமல் அவனை வலிவி லிழுத்துக்கொண்டுவந்து மரப்பொந்தி லுட்காருவித்து, விடியற் காலத்தில் நியாயாதிபதி முதலானபேரையுஞ் சுபுத்தி முதலானோரையு மவ்விடத்திற்கு இட்டுக்கொண்டுபோய்ச் 'சாட்சி இந்த மரத்தைக் கேளுங்கள்' என்றான். அப்போது அந்த மரத்திலிருந்து 'இங்கிருந்த பணமுழுதுஞ் சுபுத்தியே கொண்டுபோனான்' என்றொரு சத்தம் புறப்பட்டது. சுபுத்தி 'என்னை மோசமாயிருக்கின்றது! இங்கேயொரு பிராணியுமில்லாமல் தொனி எங்கேயிருந்து புறப்பட்டது? இது தெய்வீகமாக இருந்தால் மெய்யன்றோ சொல்லவேண்டும்?' என்று இப்படித் தனக்குள்ளே எண்ணமிட்டுக்கொண்டு அந்த மரத்தின்மே லேறிச் சோதிக்கையில் அதிலொரு பொந்து காணப்பட்டது. உடனே

இங்கே இருத்திரம் மிருக்குமென் றெண்ணி அங்கே நெருப்பை மூட்டிப் பற்றுவித்தான். உள்ளே யிருந்த கிழவன் பாதிவேகிறமட்டும் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருந்து, பொறுக்கமுடியாமல் அலறிக்கொண்டு வெளியேவந்து விழுந்தான். அப்போது அங்கிருந்தோரெல்லோரும் 'இஃதென்னை இஃதென்னை?' என்கக் கேட்கக் கிழவன் 'என்பிள்ளை துஷ்டபுத்தி கபடத்தினலென்னைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்து இங்கே வைத்தான்' என்று சொல்லி இறந்துபோனான். நியாயாதிபதி இதைப்பார்த்து, இராஜாவுக்கு விண்ணப்பம் பண்ணினன். பிறகு துஷ்டபுத்தி வாயினலேயே இராஜா எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டு அவனைக் கழுவிலேற்றினன்" என்று சொல்லிப் பின்னுங் கரடகன் தமனகனைப்பார்த்துப் "பாம்பை வெகுநாள் வளர்த்தாலும் அஃதெப்படியும் வளர்த்தவனையே கடிக்கும், ஆகையால் எனக்கு உன்னிடத்தில் பயந்தோன்றுகின்றது, இனிமேல் உன்னிடத்தில் தேவதத்தனைப்போல் நடந்துகொள்ள வேண்டும்" என, அதைக்கேட்டுத் தமனகன் "தேவதத்தன் எப்படி நடந்துகொண்டான்? சொல்" என்கக் கரடகன் சொல்லுகின்றது -

"ஒரு பட்டணத்தில் தேவதத்தனென்னு மொரு சாயகாரி தான் திரவியவீனனாய்ப் போனதனால் மறுபடி திரவியஞ் சம்பாதிக்க நினைந்து, தேசாந்தரம்போகப் புறப்படும்போது, தன் வசத்திலிருந்த ஆயிரம் இருப்புக்கம்பிகளையும் அவ்விடத்திருந்த தன் சிநேகிதனிடத்தில் வைத்துவிட்டுப்போனான். போனவிடத்தில் திரவிய சம்பாதியத்தைக்குறித்து அநேக வுபாயம்பண்ணியும், பணம் கைப்படாமையால் மீண்டும் வீட்டுக்குவந்து தன்னுடைய இருப்புக் கம்பிகளைக்கேட்டான். வைத்துக்கொண்ட சிநேகிதன் மிகுந்த துராசையினால் 'இருப்புக்கம்பிகளை எலிகள் தின்றுவிட்டன' வென்றான். இவன் இந்த அபூர்வத்தைக்கேட்டு 'நல்லது, இருக்கட்டும்' என்று சொல்லி வீட்டுக்குப் போனான். பிறகு ஒருநாள் சிநேகிதன் பிள்ளையை விளையாடுகிறதற்காக அவனிடத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு போய் மற்றொரு வீட்டி லொளித்துவைத்துப் பின்பு சிநேகிதனிடத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான். அவன் 'உன்னிடத்திலிருந்த என்

பிள்ளை யெஙகே" யெனச சாவகாரி 'உன பிள்ளையைப பறவை
தூககிககொணடு போயிறறு' எனறான். இதை யவன் கேட்டு
மிகவுங கிலேசபபடடு இவனை யிழுததுககொணடு வதிகாரியண்
டைபோய 'இநதத துஷடன என பிள்ளையைககொணடுபோய
ஒளிதது வைததுவிடடுப பிள்ளையைப பட்சி யெடுத்துக்கொணடு
போயிறறு எனகிறான, என பிள்ளையை யெனககுக கொடுப
பிககவேணடும்' என, அதிகாரி இதைக கேடடுச சாவகாரியை
யழைதது 'இவனபிள்ளை யெஙகேயிருககிறது? சொல' என,
அவன 'இவன பிள்ளையைப படசிகொணடு போயிறறு' என,
அதிகாரி யிதைககேடடுக குலுஙக நகைதது 'இநத அசமபவம்
இதுவரைககும உலகததில இலலை, அபபடி யிருகக நீ யெபபடிச்
சொலலுகிறாய?" என, அபபோது அவன 'இஃதோ ராசசரிய
மா? எபபடி இருபபுககமபிகளை யெலிகள தினறுவிடடனவோ
அபபடியே இதுவும சமபவிததது, ஆணடவனே!' என, இதைக்
கேடடு நியாயாதிபதி முனனடநதவைகளை விசாரிததறிந்து கொ
ணடு அவனுடைய இருபபுககமபிகளை நீ கொணடுவநது கொடுததால்
அவன உன பிள்ளையைக கொணடுவநது கொடுபபான' எனற
வுடனே அவவிருவரும அபபடியே செயது தஙகள வீடடுககுப்
போனாரகள" எனறு இபபடிபபட்ட கதைகளைச சொலலிப பின்
னும தமனகனுககுக கரடகன, "சொனனபொருளைத தெரிநது
கொள்ளாதவன கலலுககுச சமானம, அவனுககு உபதேசிததுப
பலனிலலை" யெனறு சொலலிக கரடக தமனக நரிகளிரணடும பிங
கள னிடததிறகுப போகும்போது, சிஙகமு சஞசீவகனோடுகூடச்
சணடைபணணி அதைக கொனறுவிடடு வியசனமா யுடகாரந
திருநதது. இதைக கணடு தமனகன இராஜாவைப் பாரததுச்
"சுவாமி! தாஙகள் சததுருவைக கொனறு துககப்படுகிறீரகள்;
இது நியாயமனறே, சததுருவைக கொலலவேணடுமெனறு சாஸ்
திர மிருககிறது, பிதாவானாலும, பநதுவானாலும், புததிரனானாலு
மிததிரனானாலும இவரகளில் எவன தனனைக கொலலப் பிரவாத
திக்கின்றானோ அவனை இராஜா கொல்லவேணடும், சுதநதராயா

யிருககினற பெணசாதியுந துஷடசிநேகிதனும் விபரீதசேவகனும அசாககிரதையுளள மநதிரியும் நன்றியறியாதவனும இருததலாகாது, மேலும மெய, பொய, கடுமை, மெனமை, கொலை, தயை உதாரததுவம, உலோபததுவம, பலவழியாகத திரவியஞ சமபாதிததல, வெகு பெயருடைய சிநேகிதம இபபடிபபடட பல குணஙகளும இராஜாவுக கிருககவேணடுமென று இராஜநீதி முறையிடுகினறது, அபபடியே தாஙகள இது செயதீாகள" என று சொல்லித தமனகன சிஙகததைச சநதோஷிபபிததது பிறகு சிஙகம் அநதக காடடில முனபோலத தனனிராசசியததை யனுபவிததுககொணடு சுகமாயிருநதது.

இரண்டாவது

சுகிர்ல்லாபம்.

அல்லது

நட்புப்பேறு.

"புத்திசாலிகளா யிருக்கின்ற சிநேகிதர்கள் திரவிய மில்லா திருந்தாலும், வேறே சாதனங்க ளில்லா திருந்தாலுங் காகமும் எலி யும் ஆமையும் மானும் நட்பினால் ஒன்றையொன்று காப்பாற்றினாற் போல் ஒருவர்க்கொருவர் உதவுவார்கள்" என்று சோமசன்மா சொல்ல, இராஜகுமாரர்கள் "அஃதெப்படி?" யென அவன் சொல் லத் தொடங்கினான் —

"**கோதாவரி** நதிக்கரையில் ஒரு பெரிய வன்னிமரத்தில் **இலகுபதன**னென்னுங் காகம் வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில் ஒருநாள் விடியற்காலத்தில் அங்கே யமனைப்போல மிகவும் பயங் கரமான ஒருவேடன் வந்தான். இலகுபதனன் அவனைப்பார்த்துப் பயப்பட்டு, 'இந்தத் துராத்மா என்ன பண்ணுவானோ? தெரிய வில்லை ஆகையால் இதைச் சோதிக்கவேண்டும்' என்று இரை தேடுகிற யத்தனத்தை விட்டிருக்க, இதற்குள்ளே அவ்வேடன் வலையை விரித்துப் பலவகைப்பட்ட தானியங்களையுந் தெளித்து அங்கே யொரு செடிமறைவிற் பதுங்கிக்கொண் டிருந்தான் அதன் பிறகு தன் பரிவாரத்தோடு அந்த மரத்தில் வந்திறங்கின **சித்திரக் கிரீவ**னென்னும் புறாவரசு அங்கே யிறைந்திருக்குந் தானியத்தைப் பார்த்துத் தன் பரிவாரப் புறாக்களுடனே 'இந்த நிர்மானுஷிய மான காட்டில் தானியமெப்படி வரும்? யாராகிலுங் கொண்டு வந்து போட்டிருக்கவேண்டும், இது நமக்குத் தெரிந்தாலல்லாமல் இதைப் பக்ஷிக்கலாகாது, ஒரு பிராமணன் பொற்காப்புக்கு ஆசைப் பட்டுப் புலியினால் எப்படி மரணமடைந்தானோ அப்படி இஃது ஏதோ ஒரு விபரீதமாகத் தோற்றுகின்றது" என, புறாக்கள் அதைக்

கேட்டு 'அஃதெப்படி? இராஜாவே!' என்னச் சித்திரக்கிரீவன் சொல்லுகின்றது.—

"நான் தென் காட்டில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கையிற் பார்த்தேன் அதைக் கேளுங்கள் ஒரு கிழப்புலி பலவீனத்தால் ஆகாரஞ் சம்பாதிக்கக்கூடாமல் ஏரிக் கரையில் நீராடிக் கையில் தருப்பையை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கையில் ஒரு பிராமணன் அந்த வழியில் வந்தான், புலி யவனைப்பார்த்து, 'ஓ பிராமணா! இந்தப் பொற்காப்புத் தருகின்றேன் வா' என்ன, இதைக்கேட்டு அந்தப்பிராமணன் 'இந்தக் காப்பு நமக்கு வலியக்கிடைக்கின்றது, மரணத்துக் கிடமாகிய புலியின் கிட்டப் போகலாகாது, ஆகையால் இந்தக் காப்பில் ஆசைவைக்கலாகாது என்போமானால் மரணத்துக்கு நாலண்டையும் வழியாகையால் இதைக் குறித்துப் பிரயத்தனம் அவசியம் பண்ணவேண்டும்' என்று தன் துராசைக்கேற்பத் தனக்குள்ளே யாலோசித்து நிச்சயித்துக்கொண்டு புலியை நோக்கி 'ஓ புலியாரே! காப்பெங்கே யிருக்கின்றது" என்ன, புலி கையில்வைத்துக்கொண்டு 'இதோ பாரும் பிராமணோத்தமரே!' என்னக்காண்பித்தது. பிராமணன் 'உன்னிடத்தி லெனக்கெப்படி நம்பிக்கையுண்டாகும்?" என்ன, புலி 'நான் வைகறையில் மூழ்கி நித்தியதானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றேன், நகமும் பல்லும் போன கிழவனாயிருக்கின்றேன், இப்போது என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லையா? வேட்டல், ஓதல், கொடுத்தல், தவம், சத்தியம், உறுதி, பொறுமை, ஆசையின்மையென்னு மிவ்வெட்டுத் தருமங்களையும் நான் அறிந்திருக்கின்றேனாதலின் இந்த அபூர்வவஸ்துவை யாருக்காகிலுங் கொடுக்க இச்சிக்கின்றேன், இதனால் என்னிடத்தில் நற்குணமிருக்கின்றதென்றும் எவ்வளவானாலுந் துர்க்குண மில்லையென்றும் அறியவில்லையா" என்ன, அப்போது பிராமணன் 'இது மெய்தான், ஆனாலும் புலி மனிதனை யடித்துத் தின்னுகிறதென்று மிகவும் லோகாபவாத மிருக்கின்றதே' என்னப் புலி 'நான் தருமசாஸ்திரமு மறிந்திருக்கின்றேன், தன் பிராணன் தனக்கு எப்படித் தித்திப்போ அப்படியே யெல்லார்க்கு மிருக்கு

மென்றறிந்து, சாதுக்கள் பிராணிகளிடத்தில் தயையா யிருக்கின்றார்கள், தன்னைப்போலச் சுகதுக்கங்களைப் பிறரிடத்தில் நினைக்கின்றார்கள், நீ மிகவுந் தரித்திரனாகையால் உனக்குக்கொடுக்க யத்தனிக்கின்றேன், சாஸ்திரமும்இப்படியே யிருக்கின்றது, எப்படியு மேழைக்கே கொடுக்க வேண்டும்; செல்வமுள்ளவனுக்குக் கொடுக்கலாகாது, மருந்து நோயாளிக்கு எப்படிக் குணங்கொடுக்குமோ அப்படி நோயில்லாதவனுக்காகுமோ? நீ இந்த ஏரியிலே மூழ்கிவந்து காப்பை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போ' என்றவுடனே, ஐயோ! பிராமணனுக்குப் பின்புத்தியாகையால் பிராமணன் புலியின்பேச்சை நம்பி ஸ்நானம் பண்ணுகிறதற்காக ஏரியி லிறங்கினவுடனே, உளையிற் புதைந்து காலைப்பிடுங்கிக்கொண்டு வரக்கூடாமல் திகைத்தான். புலி யதைப்பார்த்து, 'பிராமணா! பயப்படாதே. நானுனைச் சேற்றினின்று மெடுக்கின்றேன், சற்றிரு' என்று சொல்லிக்கொண்டு மெல்லெனப்போய் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. அப்போது பிராமணனெண்ணமிடுகின்றான் 'துஷ்டர்கள் வேதாத்தியயநம் பண்ணியிருந்தாலுந் தருமசாஸ்திரம் அறிந்திருந்தாலும் அவர்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது என்ன சுபாவமெப்படியோ அஃதெப்போதும் போகாது இப்படி யிருக்கையில் நம்முடைய சாதிக்கியல்பா யிருக்கின்ற பேராசையினாலே இந்தத் துஷ்டனிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து மோசம்போனேன்' என்று இப்படிப் பச்சாத்தாபப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அந்தப் புலி அவனைக் கொன்று தின்றது ஆகையால் மிகவும் ஆலோசனை பண்ணி யாதொன்று செய்யத் தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும் அப்படிச் செய்தால் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது' என்றிப்படிச் சித்திரக்கிரீவன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு ஒரு புறா கர்வத்தோடு 'இப்படி யாலோசித்தால் ஓரிரையும் நமக் ககப்படாது, எமலும் வெட்கப் படுகின்றவன், பொறாமை யுள்ளவன், சந்தோஷப் படாதவன், குரோதமுள்ளவன், நீராச சந்தேகமுள்ளவன், பிறர் பொருளாற் சீவிக்கின்றவன், இந்த ஆறுபேருந் துக்கத்தையே யநுபவிப்பார்கள்" என, இதைக்கேட்டுப் புறாக்களெல்லாந் தானி

யதனைதத தினனுமபொருடடுப போய நிலததிலிறஙகி வலையிலகப் பட்டன. புருவரசன அதைப்பாரதது 'எல்லாரும எனசொல்லைக் கேளாமற போனுர்கள் இபபோது நான ஒனறியாயிருநது பல னிலலை' யெனறு சொலலி அதுவும வலையில வநதகபபடடது வேடன பட்சிகள வலையிற சிககிககொணடதைப்பாரதது அதனிட ததிறகு வரத தொடஙகினுன் அதைப புருககளகணடு, சிததிரக கிரீவனைப்பாரதது, "நாஙகள நீசன புததியைக்கேடடு உனனை அவமானம பணணினேம, அதன பலன பிராபதியாயிறறு" என அபபோது சிததிரககிரீவன "இபபோது இதைசசொலலிப பயனெனனை? இதறகோருபாய மிருககினறது, எல்லோரும வலையோடு கூட ஒருமிககப பறநது வேறறிடததிறகுப போகவேணடும, அப படிச செயதாற பிராணனைக காபபாறறலாம' என, இதைககேட டவுடனே யெல்லாப பறவைகளும வலையோடுகூடச சடிதியிற பற நதுபோயின அதை வேடன தூரததிலிருநது கணடு ஆசசரியப பட்டு 'இவைகள ஒரேமனமாய வலையைக கொணடுபோயின. ஆயி னும இவைகளில ஒனறுககொனறு சணடைநேரிடும, அபபோது எனகையில அகபபடு'மென நினைததுககொணடு அவைகளின பின னேயோடுமபோது புருககள கணணுககு எட்டாமல மறைநது போயவிடடன பிறகு அவன வருததபபடடுத திருமபிவநதுவிட டான. இவவாசசரிய மெலலாம பாரததிருநத இலகுபதனனெனனு ஙகாகம அநதப புருககளினபினனே போயிறறு கபோத ராஜன தனகூட்டததைப பாரததுக் "கணடகி நதி தீரததிலிருக குஞ **சித்திரவன**ததி லென் சிநேகிதனுன **இரணியக**னெனனு மோரெலியரச னிருககினருன, அவன பல்லினுலே நமமுடைய வலையயறுபபான, அஙகே நடபபீரகள" என, இதைக்கேடடு அப படியே செனறு எலியரசன வளையணடை யிறஙகின. அபபோது ஏதாவது ஆபதது நேரிடுமெனபதைக் குறிததுத தன வளைக்கு நூறு வழி செயதுகொணடு உளளேயிருநத எலியரசன் புருக்களிறஙகின சபததைக கேட்டுப் பயநதடஙகி யிருக்கையிற் சிததிரக்கிரீவன 'சிநேகிதா! இரணியகனே! எஙகளோடே யேன பேசவில்லை?"

ஜன, இதைதத தன் சிநேகனுடைய தீஙகுரலெனறறிநது சநதோ
ஷததோடுகூடச சீககிரமாக வளையினினறும் வநது, "நான புண
ணியவானாகையாற சிததிரககிரீவனெனனனு மிததிரனென வீடடுககு
வநதான, இவவுலகததில மனமொதத மிததிரனோடு சமபாஷிப
பதினும வேறேயானநதமேது?" என்று உபசாரஞசொலலிப பிறகு
அதனுடைய அவஸதையைப பாாதது மிகவும துககிதது "மிததி
ரா! நீ யாவரினும மிகக சமாததனாயினையே, உனககு இபபடிப
பட்ட காரிய மெபபடி நேரிடடது?" என, புறு "எநதககாலததி
லெது நடககுமோ அது நடககும, விதி வலிது, அதனமுன
யாருடைய உபாயமநடககும? கடலபெருகி மேலிடடால அதற
குக கரையேது" என, இரணியகன "இநதபபேசசு மெயயே,
நூறு நாழிகைவழித தூரததிலிருநது வஸதுககளைத தெரிநது
கொணடுபோகினற நீ யினறைக்கு வேடன வலையிற பாராமற சிக
கிககொணடையே பார, சநதிர சூரியாகளுககு இராகுகேதுககளாற்
பீடை வருதலும யானையும பறவையும் பாமபுங கட்டுபபடுதலும்
ததிசாலிகளுககு வறுமை வருதலுந தெயவததின மகிமையே
யல்லாமல வேறனறு" என்று சொலலிச சிததிரககிரீவன கட்டுண
டிருககினற வலைககயிறறை யறுககத தொடஙகிறறு அபபோது
சிததிரககிரீவன "மிததிரா! முனனே யென பரிவாரததினுடைய
கயிறறை யறு, பிறகு என பாசததைததுணி" யெனககேட்டு எலி
'எனபறகள மிகவும மெதுவானவை, அவறறிறகுப பலமுங கொஞ
சம, இததனைபெயருடைய பநதனைகள எனககெபபடி யறுபடும?
உனறனையை யறுதததனபின என சாமாததியததுககுத தககவாறு
அவாகளுடைய தளையையும அறுப்பேன" என, சிததிரக்கிரீவன "நல்
லது, முனனே யிவாகளுடைய பாசததை யறு" என, இரணியகன
"தனனைக காபபாற்றிககொணடு தன பரிவாரஙகளைக் காப்பாற்ற
வேணடும, அறம பொருள இனபம் வீடாகிய இவைகளுக்குப் பிரா
ணன் முககிய சாதனமாகையால் அதைக் காபபாறறினு லெல்லா
வற்றையுங காப்பாற்றினாற்போலாகினறது" என, சிததிரக்கிரீவன
"இநத நீதி சரிதான, ஆயினும் இப்படிப்படட வேதனையினின்

றும பாலனம பணணுவதற்காகவனறோ எனனை யிவாகள் இராஜா வாக நினைககினறாகள ? ஆகையா லென பிராணனிடததி லிச்சையைவிட்டு இவாகளைப பிழைபபிபபாய” என, அதைககேட்டு எலி “நீ பரம சாது, அடுததவாகளை யாதரிககினறவனா யிருககினறாய், எசமானனிடததில விசுவாசமாயிருககினற சேவகனும சேவகனிடததிற பிரீதியா யிருககினற எசமானனுஞ சுகமடைவாாகள” என்று சொலலி எலலாவறறின பாசஙகளையும அறுதது சிததிரககிரீவனுடைய கடடையுஞ சேதிததது. பிறகு ஒனறுககொனறு தழுவிககொணடு பிரியவாாததைகள சொலலின சிததிரககிரீவன பரிவாரததோடுகூட தனனிடததிறகுப போயிறறு இலகுபதனனெனனுங காககம இவறறையெலாம பாாததுஆசசரியப்பட்டு இரணியகனைநோககி “நீ பாககியவானா யிருககினறாய, ஆகையால நானும உன சிநேகததை விருமபுகினறேன, நீ தயைசெயது எனககுச சிநேகஞக வேணடும” என, அபபோது இரணியகன “நீ யாா ?” எனக காககம “நான இலகுபதனனெனனுங காககை” என, அதைககேட்டு எலி “உனககு மெனககும வெகுதூரம, உலகததிற சமானஸதாகளுககுளளேயே சிநேக முணடாகினறது, நானுனககிரை, நீ யெனனைத தினகிறவன, இபபடி யிருககையி லெ◌தெபபடியாகும? ஆபததுககே மூகாநதரமாம, நரியின சிநேகததினால ஒரு மான வலையிலகப படடதுபோல உனனா லெனககுப பொலலாஙகுநேரிடும” என, இலகுபதனன அதைககேட்டு “மானெபபடி வலையிற சிககிககொணடது?” என, எலி சொலலத தொடஙகிறறு —

‘ மகததேசததிற சணபகவனததில மானுங காககமும ஒனறுககொனறு நடபா யிருநதன அபபடி யிருககையில அநதமான தன மனததினபடி புல முதலானவைகளை மேயநது கொழுததிருபபதை ஒரு நரி பாாததுத தனககுளளே யாலோசிதது ‘இவன நமககு அசாததியனாயிருக்கினறான, ஆகையா லிவனை வஞசனையாற கொலலவேணடு’மெனறு இப்படி நிசசயிதது அதன சமீபததிற போயச ‘சிநேகிதா ! சுகமா ?’ என, அதைககேட்டு மான ‘நீ யாா?’

என், நரி 'நான் க்ஷுத்திரபுத்தி யென்னும் நரி, இந்தக் காட்டில்
யாருமற்ற பாவியாய் ஒருவனாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தேன், இன்
றைக்கு உன்னைப்பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தேன்;
இப்போது உனக்கு வேலைசெய்துகொண்டு உன்னிடத்திலிருக்க
இச்சிக்கின்றேன்' என, இதைக்கேட்டு மான் 'நல்லது' என்று
பொழுதுபோனவுடனே யிரண்டும் சண்பகமரத்தின் கீழே வந்தன.
அம்மரத்தின்மேல் வாசம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கின்ற மானின்
சிநேகிதனாகிய ஸுபுத்தி என்னும் காகம் இவ்விரண்டையும் பார்த்து
மானை நோக்கி 'ஓ மித்திரா! உன்னண்டையி லிருக்கின்றவன்
யாவன்?' என வினவ, மான் 'இந்தச் சம்புக னென்னுடன் சிநே
கிக்க விரும்புகின்றான்' என, அப்போது காகம், 'மித்திரனே! சடிதி
யில் வந்த பழக்கமில்லாதவனை நம்பலாகாது, ஒருவன் குலமும்
நடத்தையுந் தெரியாமல் அவனுக்கிடங்கொடுத்தால் ஒரு பூனைக்
குச் சரற்கவ னென்னுங் கழுகு இடங்கொடுத்து இறந்தாற்போல
நேரிடும்' என, அதைக்கேட்டு மான் 'சரற்கவனெப்படிச் செத்
தான்?' என, காகம் சொல்லுகின்றது —

"பாகீரதி தீரத்தில் கிரிகூடமென்னு மலையில் ஒரு முதிய
இத்திமரத்தின் பொந்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த நகமுங்
கண்ணுமில்லாத சரற்கவனென்னு மொரு கிழக்கழுகானது மற்
றைய பக்ஷிகள் தன்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துத் தங்களாகாரத்
திற் கொஞ்சங்கொஞ்சம் நெருக்கிக் கொடுக்கத் தின்றுகொண்டு
ஜீவித்திருக்கையில் ஒருநாள் நெடுஞ்செவி யென்னும் பூனை
பறவைகளுடைய குஞ்சுகளைத் தின்னவேண்டி அந்த மரத்தின்
கீழே வர அதைக் குஞ்சுகள் பார்த்துப் பயந்து பெருங்கூச்சலிட்
டன, கழுகு கேட்டு 'நீங்க ளேன்பயப்படுகிறீர்கள்? இங்கே எவன்
வந்தான்?' என, இதற்குள்ளே பூனை சரற்கவனைப்பார்த்து 'நான்
செத்தே'னென்று பயப்பட்டு, உடனே மனத்தில் தைரியம் பண்
ணிக்கொண்டு, 'இந்தச் சத்துருவைத் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடுவ
தற்கு நமக்குச் சக்தியில்லை, ஆகையால் இவன் சமீபத்திற் போக

வேண்டுமே, பின்னர் எஃதுண்டாகுமோ அஃதுண்டாகட்டு' மென்று
இப்படி நிச்சயித்து அந்தக் கழுகின் அருகிற்போய், 'சமாத்தனே!
உனக்கு வந்தனம் பண்ணுகின்றேன்' என, கழுகு அதைக்கேட்டு
'நீ யார்?' என, அப்போது பூனை 'நெடுஞ்செவிய னென்னும்
பூனை' என, பின்பு சாறகவன் 'நீ சீக்கிரமாய் இவ்விடம் விட்டு
ஓடிப்போ, இல்லாவிட்டாற் சாவாய்' என, பூனை 'நான் என் விருத்
தாந்தத்தைச் சொல்லுகின்றேன் அதைக் கேள், பிறகு என்னைக்
கொல்லுதல் தக்கதானால் கொல்லு, சாதி பேதத்தினாலேயே பிரா
ணிகளைக் கொல்லுவதாவது பூசிப்பதாவது யோக்கியமன்று, ஆத
லால் அவனவன் நடத்தையைப்பார்த்து எது செய்யத்தக்கதோ
அதைச் செய்யவேண்டும்' என, கழுகு இதைக்கேட்டுப் பூனையைப்
பார்த்து 'நீ யேன் வந்தாய்? சொல்' எனப் பூனை 'நான் கங்காதீ
ரத்தில் நித்தியஸ்நானம் பண்ணிச் சாந்திராயண முதலாகிய விர
தங்களை ஆசரித்துக்கொண் டிருக்கின்றேன், நீ மிகவுந் தருமவானா
யிருக்கின்றாயென்று பக்ஷிகளால் எப்போதுங் கேள்விப்பட்டத
னாலும் வயதுமுதிர்ந்த வித்துவான்க ளிடத்தில் தருமங்கேட்க
வேண்டுமென்று சாஸ்திர நிரூபணத்தாலும் நான் உன்னிடத்திற்கு
வந்தேன், நீ தாமதத்தைவிட்டு என்னைக் கொல்லத் துணிந்தாய்;
இப்படி யில்லறத்தாருடைய ஆசாரம் யானெங்கும் பார்த்ததில்லை,
சத்துருவுந் தன் வீட்டுக்கு வந்தால் சாதுக்கள் அவனுக்குச் சன்மா
னம் பண்ணுவார்கள், மரந் தன்னை வெட்டுகின்றவனுக்கு நிழல்
கொடுக்கவில்லையோ? சாதுக்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு எவன் வந்தா
லும் பூசிக்கின்றார்கள், குறை யொன்றும் பண்ணுகின்ற தில்லை,
அதிதி எவனுடைய வீட்டுக்குவந்து முகம் வாடிப்போகின்றானோ
அவ்வீட்டு எசமானனுக்குத் தன் பாவத்தைக் கொடுத்து அவன்
புண்ணியத்தைத் தான் கைக்கொண்டு போகின்றானாகையாற் சாது
க்கள் யாவரிடத்திலுந் தயைசெய்கின்றார்கள், சந்திரன் சண்டா
ளன் வீட்டிலும் பிரகாசிக்கின்றான்' என, இதைக்கேட்டுக் கழுகு
'பூனை யிறைச்சிகளைத் தின்னும், மேலுங் கொலை செய்யுமென்று
நினைத்து இப்படி நான் சொன்னேன்' என, அதைக்கேட்டு நெடுஞ்

செவியன பூமியைத தொடடுச 'சிவசிவ!' வென்று உச்சரிததுக கா
தினமேற கையைவைதது, 'நான் தரும சாஸ்திரங்கள கேட்டு
மிருநத வைராககியமடைநது பொல்லாத கருமஙகளை யெல்லாம்
விடடுவிடடேன, அநேக சாஸதிரஙகளிற கொலைசெயவதுபோல
வேறொரு பாதகமிலலையென்று சொலலி யிருககின்றது, எவாகள
மற்றொருவனைக கொன்று தஙகளுககுச சுகததை விருமபுகின்றாக
ளோ அவாகள நரகததையடைகின்றாகள, ஆகையாற கொலைசெய
யாம விருபபதுபோல வேறொரு தருமமிலலை யென்று நினைதது
காடடிலிருநது கொணடு காய கனி கிழஙகுகளைச சாபபிடுகின்றவா
கள பாதகமெபபடிப பணணுவாாகள ?" என்று சொலலிக கழுககு
நமபிககைவரபபணணி யதன வீடடிலிருநதது. பிறகு அநத ருததி
ராககூஷபபூனை படசிகளின குஞசுகளை நாடோறும அஙகே கொணடு
வநது தின்றுகொணடிருககத தலைபபடடது அபபோது குஞசிழநத
பறவைகளெலலாங கிலேசபபடடு ஒன்றாய்க்கூடித தஙகள குஞசுக
ளைச சோதிககத தொடஙகின. பூனை இதையறிநது அவவிடமவிடடு
ஓடிபபோயிற்று அநதப பகூஷிகள அஙகஙகே பாாததுகொண
டே கழுகின பொநதணடை வநது பாாககையில அககுஞசுக
ளுடைய எலுமபுகளும சிறகுகளும விழுநது கிடககககணடு, 'நமமு
டைய குஞசுகளை யிநதத துரோகிக கழுகே பகூஷிததது' என்று நிசச
யிதது அநதக கழுகைக கொததிக கொன்றன ஆகையால ஒருவ
னுடைய குணந தெரியாமல அவனுககிடங கொடுக்கலாகாது" என,
அபபோது நரி "ஒருவன சுபாவஞ சிநேகிபபதறகுமுனனே தெரியு
மோ? நலலோாகளுககுச சுபாவததினாலே காரியமிலலை; அவாக
ளுடைய சிநேகங கணடமாததிரததினாலேயே யாகின்றது" என,
மான அதைககேடடுக காகததைபபாாதது "எபபடி நீ யெனக்கு
மிததிரனே அபபடியே யிவனுமிருககடடும, நீ யொன்றுக்குந தடை
சொலலாதே" என்று சொலலி நரியைத தனனிடததில வைததுக்
கொணடது பிறகு மூன்றுந தஙகள மாாககததினபடி வயிற்றை
ரபபிககொணடு இராததிரிககு அநதவிடததில வநதுகொணடிருந
ன. இபபடியிருககையில ஒருநாள நரி மானைபபாாதது "மிததிரா!

இந்தக் காட்டில் இளவிளவென்று நேர்த்தியான பயிரிருக்கின்றது, அதை யுனக்குக் காண்பிக்கின்றேன், வா” என்று சொல்லி யதை இட்டுக்கொண்டுபோய்க் காட்டிற்று. அன்றுமுதலாய் அந்த மான் போய்த் தினமானம் பயிரை மேய்ந்துகொண்டிருக்கையில் அதைக் கொல்லைக்காரன் பார்த்து அங்கே வலை கட்டினான். பின்பு மான் அங்கே வழக்கப்படி மேயப்போய் அதிற் சிக்கிக்கொண்டு ‘இப்போ தென்னை மித்திரனைத் தவிர யாவன் விடுவிப்பா’ னென்று மனத்தி லெண்ணிக்கொண் டிருக்கையில் அங்கே நரிவந்து ‘என்னுடைய மனோரதம் நிறைவேறிற்று, இப்போது, நான் இதன் எலும்பையும் மாம்சத்தையும் நிரம்பத் தின்னுவே’ னென்று வாயூற மனத்தி லெண்ணிக்கொண்டு சும்மா விருந்தது அதைக்கண்டு மான் ‘மித்திரா! என் சும்மாவிருக்கின்றாய்? என்னுடைய தளையைச் சீக்கிரமாய் அறுத்தென்னை விடுவி, சங்கடகாலத்திற் சிநேகிதர்கள் உடையிழந்தவன் கைபோ லுதவுகின்றார்கள்’ எனச் சம்புகன் ‘ஆம் நீ சொல்வதெல்லாம் மெய்யே, ஆயினும் எனக்கு இன்றைக்கு விரததினமாகையால் நாணினத்த தோல்வலையைத் தீண்டமாட்டேன், நாளைக்கு என்னசொன்னாலுங் கேட்பேன், சிநேகிதனுக்காக நான் பிராணனை விடத்தக்கவன்’ என்றுசொல்லி அதன் கண்ணுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு அங்கே யோரிடத்தில் ஒளித்துக்கொண் டிருந்தது காகம் இராத்திரிக்கு மான் வரவில்லையென்று அதைத் தேடும் பொருட்டு இங்கு மங்கும் திரிந்துகொண்டு அங்கே வருகையில் அந்த மானின் அவஸ்தையைப்பார்த்துச் ‘சிநேகிதா! உனக்கிந்த அவஸ்தை யிப்படியேன் வந்தது?’’ என, மான் ‘இஃதுன் வார்த்தையைக் கேளாமையால் வந்தபலன்’ என, காகம் ‘உன் கூட்டாளியான சம்புக னெங்கே போனான்?’’ என, மான் ‘என்னுடைய இறைச்சியைத் தின்பதற்காக இங்கேதானே யொளித்துக்கொண் டிருப்பான்’ என, அதைக்கேட்டுக் காகம் ‘தனக்கிதம்பண்ணுகின்ற மித்திரன் பேச்சைக் கேளாதவனுக்கு விபத்துச் சீக்கிரமாக வரும், பின்னுமவன் சத்துருவுக்குச் சந்தோஷம் வருவிக்கின்றான்’ எனச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிற் கொல்லைக்காரன் கையி லொருதடியை யெடுத்

மூஷகாவைக் குறித்து ஆகுலித்தலினின்றுந் தவிர்த்துத் தேற்றலும் அவள் தான் ஆராயாது செய்த செயல்பற்றி யிரங்கலொழிந்தனள்' என்று ஊஷாகாலனுரைப்ப, மணிபத்திரன் முதலிய யாவருங் கேட்டு ணர்ந்தேகினர்."

இங்ஙனஞ் சோமசன்மனென்போன் அரயன் மக்கட்கு உரைத்த பஞ்சதந்திரம் நிறைவேறிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
MAHAMAHOPADHYAYA
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.

துக்கொண்டுவர, அவனைப்பார்த்துக் காகம் மானுக்கு 'மித்திரா! நீ இப்போது மூச்சை யடக்கிக்கொண்டு செத்தவனைப்போலக் கிடந்தால் அவ னுன்னைப்பார்த்து நீ செத்தாயென் றெண்ணிக்கொண்டு கட்டிய வலையையவிழ்த்துச் சுருட்டி வேறோரிடத்தில் வைக்கப்போவான், அப்போது நான் கத்துகின்றேன், அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நீ மிகவும் விரைவா யோட்டம்பிடி' யென்று சொல்லித் தான் அப்படியே பொய்யாக மானின் கண்ணைக் குத்திக்கொண்டிருந்தது இதற்குள்ளே வந்த கொலைக்காரன் மானைப்பார்த்துச் செத்ததென் றெண்ணிக் கட்டியிருந்த வலையை யவிழ்த்து ஓரிடத்தி லொன்றுக்கூட்டி வைக்கப்போனான் காகம் அதைப்பார்த்துச் சங்கேதப்படி கத்த, மான் அதைக் கேட்டவுடனே யோட்டம் பிடித்தது, அதைக் கொல்ல நினைத்து அந்தக் குடியானவன் தடியை விசிறியெறிய அது பதிவிருந்த நரி மேற்பட்டதும் அந்நரி இறந்தது. ஆகையாற் புண்ணியமாவது பாவமாவது மிகுதியானால் அதன்பலன் உடனே யுண்டாகின்றது" என்று சொல்லிப் பின்னும் எலி "இப்படி மானுக்கு நரியின் சிநேகம்போ லுன்னுறவும் எனக்கு உபயோகமன்று" என, காகம் "உன்னைத் தின்றா லெனக்குப் போதுமோ? நீ பிழைத்திருந்தால் நான் சித்திரக்கிரீவனைப்போலச் சுகமடைவேனென்று உன்னட்பை விரும்புகின்றேன்" என்பப் பின்னு மிரணியகன் "நீ யெனக்குப்பகைவன், உன்னுடனே நான் சிநேகம் பண்ணுவேனல்லேன், சத்துருத் தனக்கு அநுகூலமாயிருந்தாலும் அவனோடே சிநேகிக்க லாகாது, தண்ணீர் வெந்நீரானாலும் நெருப்பை யவிக்கும், எது தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும், தண்ணீரில் வண்டியும் பூமியின் மேற் கப்பலும் நடக்குமோ? இதனால் சத்துருக்களிடத்திலும் வியபிசாரி யிடத்திலும் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது" என்று இப்படிப் பலவிதமாகச் சொல்லக் காகம் "நானுன்னுடனே சிநேகிப்பேன், அல்லாவிட்டாற் பட்டினியாகவிருந்து இங்கேயே பிராணனை விடுவேன், நெருப்பின் வெப்பத்தினாற் பொன் முதலானவை யுருகி யொன்றுகின்றன, யாதேனு மொரு நிமித்தத்தினாலே விலங்கு பறவைகள் மித்திரத்துவத்தை யடைகின்றன, பயத்தினாலாகிலும் யா

தோ ராசையினாலாகிலு மூடாகளுககுச சிநேக முணடாகினறது, சாதுககளுடைய சிநேகமோ கணடமாததிரததி லுணடாகினறது. மணபானை சீககிரமாயுமுடையும, பிறகு பொருநதுகிறதுமிலலை. மறறுப பொறகுடமோ சீககிரததி லுடையாது, உடைநதாலு மொனறும, இபபடியே துாசசன சறசனாகளுடைய சிநேகமு மிருககினறது" என, இதைககேடடு இரணியகன "உன வாாததையால நான சநதோஷ மடைநதேன, இபபோதுனககும எனக்குஞ சிநேகததுவமிருககடடும. இனிமேல நாமிருவரு மொருமனதினராயிருக்க வேணடும, உபகாரம பணணுகினறவன மிததிரனெனறும, அபகாரம பணணுகினறவன சததுருவெனறும அறிநது மனககளஙகமிலலாமல நடககவேணடும" எனறு இபபடிபபேசி நிசசயிதது இரணியகன இலகுபதனனுககுச சிறிது ஆகாரங கொடுததுத தன வளையிற போயிறறு சிநேகலாபம பெறற காகமும அதனிடததிற செலவு பெறறுககொணடு தனனிடததிறகுப போயிறறு அதுமுதலாய இவைகள அததியநதச சிநேகமாய ஒனறுககொனறு ஆகாரங கொடுததுககொணடு பலபல வாாததைகள பேசிககொண டிருககையில ஒருநாள, இலகுபதனன எலியைபபாாதது, "மிததிரா! இபபோது இஙகே யிரை யகபபடாமையால வேறேரிடததிறகுபபோக இசசிககினறேன" என, அதைககேடடு இரணியகன "எஙகேபோகினறாய?" என, அபபோது அது "**தண்டகாரணிய**ததிற **கர்ப்பூரகௌர**மெனனுந தடாகததி லிருககினற ஆமையாகிய **மநதர**னெனபவன எனககுச சிநேகிதனாயிருககினறான. அவனெனககு விதவிதமான மீனகளைக கொடுததுப போஷிபபான, அதைககுறிதது நானவனிடததிறகுப போகினறேன" எனக கேட்டு இரணியகன "மிததிரா! அவவிடததிறகு எனனையுங கொணடுபோக வேணடும், நான் தேசாநதரமபோக விருமபுகினறேன" என, அபபோது காககை "நீ யபபடி விருமபுவானேன?" என, இரணியகன 'அஙகே போனபினபு சொலலுவேன" என, இலகுபதனன் இரணியகனை யெடுததுககொணடு அவவிடததுககுப போயிறறு. அவைகளைப பாாதது மநதரன அவவிரணடுககும ஆதிததியம பணணிறறு;

அபபோது இலகுபதனன் மநதரனைப்பாரதது "இநத விரணியகன மிகவும பரோபகாரி, இவன சிததிரககிரீவனை அவன கூட்டத தோடுகூட வலையினினறும விடுவிததவன, அபபோது இவன நடபுநிலைமையைப பாரதது நானு மிவனுடனே நட்புககொண டேன" என, அதைக்கேட்டுக் காமகு சநதோஷப்பட்டு இரணி யகனைபபாரதது "மிததிரா! நீ யிநத மனித சஞசாரமிலலாக காட்டில வருவானேன" என, அபபோது எலி சொலலுகினறது

"**சம்பகாவதி** யெனனும பட்டணததிற **சூடாகர்ண**னெனனு மொரு சநநியாசி யிருநது சோறறைக கபபரையிற போட்டு உறி யின்மேல வைததுவிட்டு நிததிரை பணணிககொணடிருபபான பினபு அநதச சோறறை நான தினறுகொணடு சுகமாக இருககிற நாளில அஙகே **வீணாகர்ண**னெனனு மொரு சநநியாசி வநது அவ னோடுகூட அநேக கதாபபிரசஙகம பணணிககொணடிருககையில அநதச சூடாகாணன கையிலொரு தடியினாலே பூமியைத தட்டிக கொணடு சோறறைக காபபாறறிககொண டிருநதான, அபபோது வீணாகாணன 'என்னுடைய கதையை யநாதரவுபணணி நடுவே வேறே யெனன வியாபாரததி லிருககினறாய?' என, சூடாகாணன 'உன வாரததையை யநாதரவு பணணவிலலை, இவவெலி யென பாததிரததிலிருககினற அனனததை நாடோறுந தினனுகினறது, அதையோட்டுகினறேன' என, வீணாகாணன அபபோது உறியைப பாரததுக 'கொஞசபபல முளள இநத வெலி யிவவளவுயரம எப படிக குதிககினறது? இதறகேதோ வொரு காரணமிருகக வேண டும, அதுதான எதுவா யிருக்கலாமெனறு ஆலோசிததுப்பாரததால மிகவு மிஙகே திரவிய மிருககவேணடும, உலகததில திரவியமுள ளவாகள பலமுளளவாகளா யிருககினறாாகள, அசாததியமான காரி யஙகளைச சாதிககினறாாகள, இராசததுவததுக்கு மிதுகாரணமாகும எல்லா மிதனாலாகினறன' எனறு சொல்ல, அந்தச சநநியாசி யிதை கேட்டு மெயதானெனறு நமபிய பூமியை வெட்டி, ஐயோ! என திர வியததை யெடுததுக்கொணடான, அனறு தொடஙகி நானிளை

துபபோனேன, பினபு எனக கிரையுங கிடையாததனல் மெளள மெளள நடநதுகொணடிருககையில நதச சநநியாசி பாாததுப 'பாா இநத வெலி யிபபோது தனனுடைய சாதித தனமையை யடைந திருககினறது, முனனிருநத தனமதம போயவிடடது, ஆகையாற பண மிலலாதவாகளை யெலலோரும அறபமாய நினைககினறாாகள' என, இதைககேடடு நாணிபபோது இஙகே யிருபபது சரியனறு, இதை வேறெருவரோடுஞ சொலலலாகாது, பொருளிழவுங கிருகச சிததிரமுந தானமும மானமும அவமானமும ஆயுளுந தனமுமாகிய இவைகளைப புததிமான வெளிபபடுதத லாகாது, தனவிதி பிரதிகூலமா யிருககுஙகாலததிற பராககிரமமும முயறசியும வீணுகினறன, பணமிலலாதவனுககு வனவாசததைக காடடிலும சுகமிலலை, எநத விடததில நாம பணககாராா யிருநதோமோ அநத விடததிலேழையா யிருபபது உததம மனறெனறு மறுபடி யிழநத பணததை யெடுததுககொளள ஆபததுபபடடேன, அபபோது சநநியாசி யெனனைத தடியா லடிததான, அதனுலே மிகவுந துககபபடடு உன சிநேகிதனேடே கூட விஙகே வநதேன" என, மநதரன "மிததிரா! நீ யிதனுல அதைரியபபடடு மனறவிடடநதறாயோ மெனறு வருநதபபடவேணடாம, சாதுககளெங்கேபோனுலு மரியாதை பெறுகினறாாகள, சிஙகம வேறெரு காடடுககுப்போனுலும புலலைததினபதிலலை, யானையையே தினனும, உறசாகமுளளவன, சநதோஷமுளளவன, தைரியசாலி, சூரன, களஙகமிலலாதவ னிவாகளிடததிலே இலடசுமி தானேவநது அடைகினறுள, நீ பணமிழநதாலும எபபோதுஞ சநதோஷததோடே கூடியிருககினறாய, ஆகையால உனககிருககினற சுகம பணததாசையால மயஙகுகினறவாகளுககிலலை. இனனுஙகேள மேகசசாயை, துஷடனுடைய தயை, இளமபுல், பாலஸதிரீ, யௌவனம, தனம இவைகள வெகுநாளைககு நிலலா, ஆகையால இவை யிழநதுபோனுல அழுதுகொணடு ஆகாரததைக குறிதது ஏஙகி யிருககலாகாது, எவன காபபததி விடுகினறானே அவன பிறக்கிறதறகு முனனே தானே தாய முலையிற பாலை யமைதது வைககினறுன, அபபடிப்பட்டவன ஆயுளுளளவரைககும காப்

றறமாடடானோ? நீ நலல விவேகியாயிருககினறாய், ஆதலினிவை பலலா முனககுத தெரிநதேயிருக்கும; இனிச சிநேகமாய என ிடததிற சுகமாயிரு” என, இவையெலலாங கேடடு இலகுபதனன மநதரா! நீ சகல குண சமபனனன, மேலும சறகுணன, சாதுக் ருககு வநத ஆபததைச சாதுககளே நிவாததி பணணுகினறாரக ளனறறிநது நாஙகளுனனை நாடிவநதோம” எனறு சொலலி, ண்ட பெரிய மரததினமேறபோய உடகாாநது தன சுபாவபபடியே ஙகு மஙகும பாாததுககொணடிருககையில ஏதோ ஒரு பயமுகாந ரததை யறிநது அவவிரணடுககும “நீஙக ளுஙகளிடததிலொளித துக கொணடிருஙகள” என, மநதரன தணணீாிறபோயிறறு, எலி ளையிலனுழைநதது காகம விருடசததின நுனியிலிருநது பாாககை யில ஏதொனறுங காணபபடாமையாற பினபு அமமூனறுமொனறுக கொனறு பேசிககொணடிருககையி லஙகு அவைகளின சமீபததிற சித்திராங்க னெனனுமொரு கலைமான வநது “நான வேடா பயத தால உஙகளிடததிலிருககலாமெனறு வநதேன” என, அதைககேட்டு மநதர னதறகுச சனமானம பணணி “இஃது உனவீடு, நான உன னேசுவனெனன றெணணிககொணடு சுகமா யிருககவேணடும” என, தகமலாநது மனங்கலநத வினசொற சொலலப பிறகு அதுவும இவைகளுடன நடபுககொணடிருநதது அபபடியிருககையில ஒரு நாட சித்திராஙகனெனனும மான புனமேய வேறோரிடததிறகுப போய நீணடு சாயஙகாலம வாராமையால ஆமை ‘மேயபபோன மான இனறைககேன சாயநதிரம வரவிலலை’ யெனறு வியசனப பட அதையறிநது எலலாம வியசனமடைநதன மறுநாள விடியற காலததிற காககை பறநது நாலு பககததிலும பாாததுககொணடு போகையிற சித்திராஙகன தோலவலையி லகபபடடிருபபதைக கணடு அதனருகிறபோய “மித்திரா! உனககிநத அவஸதை யெபபடி நேரிடடது?” என, மான “இபபோது இதைககேடடுப பிரயோசன மிலலை, நீ போய இரணியகனைச சீககிரமா யிடடுககொ ணடு வநதால அவன வேடன வருகிறதறகுள என பாசததை யறு தது எனனையும விடுவிபபான, வேடன வநதால ஒருபாயமும நட

வாது” என, இதைக் கேட்டவுடனே விரைவாகபபோய அவைக
ளுடனே நடநத காரியததைச சொல்லி யிரணியகனை யிடடுககொ
ணடு வநதது. அநத இரணியகன மானைபபாாதது “நீ சமாததனு
யிருககையில வலையி லெபபடி யகபபடடாய?” என, மான “வல்ல
மையிருநதாலும வருவது வரும, இபபோதெனனைச சீககிரமாய
விடுவி, எனககுப பழைய பய மிருககினறது, முன குடடியாயிருக
கையில வேடன வலைகடடி யெனகூடடததை வளைததான, மறற
வைகள பெரிய மானகளா யிருநதபடியாற குதிதது வலையைத தாண
டிபபோயின, எனககுக குதிததோடச சகதியிலலாதிருநததாதலால
வேடன பிடிதது இராஜனிடததிற கொணடுபோனன, இராஜா
வாஙகித தன பிளளை கையிறகொடுகக, அஙகே நான வெகுநாளிருக
கையில ஒரு நாண மேககாசசனையைககேடடு மிகவுஞ சஞசலபபட
டுக காறறுமழையாற பீடிககபபடடு மான கூடடஙகள ஓடுமபோது
அவறறினபின நான ஓடுவேனோ வெனறு மனுஷ பாஷையினு
லெனககுளளே பேசிககொணடேன, இராஜகுமாரன இதைககே
டடு நாறறிசையும பாாதது எனனையும பாாததான, பினபு சறறு
நேரஞ சுமமாவிருநது இது மனுஷனைபபோ லெபபடி யுசசரிததது?
ஆகையால இஃது ஒரு விசிததிரப பிராணியா யிருககினறதெனறு
நினைததுப பயததினுற சுரததில விழுநதான, பிறகு விடியறகாலத
திற சோதிஷாகளை யழைபபிதது அவாகளுடனே யிதைசசொலல,
அவாகளெலலாம ‘மிருகஙகளும மனிதரைபபோற பேசுகினறன,
ஆயினும நமககு முன்னே பேசுகினறதிலலை, அதுவு முனனைபபா
ராமற் பேசிறறு, இதறகாக நீ பயபபடவேணடாம, இது யாதொரு
விசிததிரப பிராணியும அன்று, இதனுலுனககு எவவளவும பய
மில்லை’யென இதைககேட்டு இராஜகுமாரன எனனைவிட்டு விட்
டான, பிறகு இக்காடடில வநதேன, இபபடி முனனொருதரம
வலையிலகப்படடேன ஆகையால் எனனைச சீக்கிரமாக விடசசொ
ல்லுகின்றேன்” என, இதற்குள்ளே மிததிரததுவத்தினுலே மந்த
ரனும் அங்கேவந்து இரணியகனைப் பாாதது, “மிததிரா! இபப
டித் தாமசம் பண்ணுகிறது சரியன்று, இபபோது வேடன் வந

தால நாமெலலாம ஓடிபபோவோம, வலையிலகப்பட்ட சித்திராங
கனைப பிடிததுககொளவான, இதைககுறிதது எனககுக கிலேசமா
யிருககினறது, நினபபினபடி மனததிலிருபபதை யறிகினற சிநே
கிதனும மனோகரமான ஸதரீயும பிராதுககமறிகினற பிரபுவுங கிடை
படசருமை" எனறு இபபடி மநதரன சொலலிக கொணடிருக
கையில வேடன சடிதியில எமனைபபோல தூரததில வருவதை
லகுபதனன கணடு எலியைப பாரதது, "மிததிரா! வேடன வ
நதான, இபபோது பெரிய சஙகடமநேரிட்டது" என, அதை
கேடடு இரணியகன அதிசீககிரமாயச சிததிராஙகன வலையை யறு
ததது அறுததவுடனே, அருகிலவநத வேடனைப பாரதது எல
லாம ஓட்டமபிடிகக, அபபோது அவன வியசன மடைநது நாலண
டையும பாரககையில, மநதரன றனனடையினபடி நடநதுகொண
டிருநதது வேடன அதைப பாரததுத தன விலலிலதைச சோததுக்
கட்டிககொணடு கொணடு சநதோஷததோடே போகுமபோது,
அதைப பாரதது மானு மெலியுங காகமும மிகவு மனவருததபபடடு
'இபபோது எனன செயயலாம?' எனறு வேடன பினனேபோகத
தொடஙகின அபபோது இரணியகன "ஒரு சஙகட நிவாரததி
யாகிறதறகுள்ளே மறறொனறு வநது நேரிட்டது, ஆகையால சிவ
னுககுத தேகததோடு கூட அநேகந துககஙகளை யனுபவிகக
வேணடி யிருககினறது, இநதத துனபஙகள சிநேகததினால நமககு
வநதது, எவன மிததிரனிடததில விசுவாசம வைககினறானோ
அவனுககு அநத விசுவாசம தாய தநதை சகோதரன பிளளை சுற
றவகளிடததிலு மிராது" எனறிபபடி வெகுவிதமாயத துககித
துப பினனும "வேடன தூரமாகப போவதறகு முனனே மநத
ரனை விடுதததகக வுபாயம பணணவேணடும, பிறகு ஆகமாட்
டாது" என, அபபோது அவைகள "எனன செயயலாம? சொல"
என, எலி "சிததிராஙகன ஏரிககரையிற செததவனைபபோலக்
கிடக்கவேணடும; அதனமேற் காகம முட்காரநதுகொணடு பொய
யாககுததவேணடும, அபபடியிருநதால அதை வேடனபாரதது
மநதரனைப் பூமியில வைததுவிட்டு மானணடை போவான், இதற

குளளே நான ஆமையின கடடைச சேதிப்பேன, பிறகு அவ வாமை தணணீரி லோடிபபோம" என, இதைககேடடு எலலாம அவவாறே செயது மநதரனை விடுவிததன. பிறகு அநத வேடன வாயத தவிடுமபோய அடிபபு நெருபபு மிழநதவளபோல வெட்கி மிகவும வருதத மடைநது "கைககு வாராத பெரிய லாபததை யிசசிததுக கைககுவநத சிறியலாபததை யிழநதேனே! யாரககும அதிக ஆசை அதிக நஷடம, கிடைததமடடும போதுமெனறு நினைககினறவனே மகாபுருஷன" எனறு இஙஙனமெணணிக கொணடு தன வீடடுககுப போனவுடனே அநதககாககமும ஆமையும மானும எலியும மிகவும சநதோஷமடைநது தஙகளிடததில முனபோல வாழநதிருநதன."

மூன்றாவது.

சந்திவிக்கிரகம்

அல்லது

அடுத்துக்கெடுத்தல்.

"முன்னே பகையாளிகளா யிருந்தவர்களுடைய விசுவாசத்தில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது, நம்பினால் எப்படிக் காக்கைகள் கோட்டான்களின் குகையைக் கொளுத்தி நாசம்பண்ணினதோ அப்படி நேரிடும்" என, அதைக் கேட்டு இராஜகுமாரர்கள் "அதெப்படி? சொல்லும்" எனச் சோமசன்மா சொல்லுகின்றான் —

"தென்தேசத்தில் மயிலை நகரத்தின் சமீபத்தில் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தில் மேகவர்ண னென்னும் காக்கைராஜன் தன் கூட்டங்களோடுகூட இருக்கையில் அங்கே உருமர்த்தனனென்னும் இராஜகோட்டான் கூட்டத்தோடு மலைக்குகையி லிருந்துவந்து ஆலமரத்தை வளைந்துகொண்டு இராத்திரியில் அகப்பட்ட காக்கைகளையெல்லாங் கொன்றுவிட்டு நாடோறும் போய்க்கொண்டிருந்தது. அதுபற்றி அவ்விடத்தை விட்டுவிடும்படி காக்கைகட்கு நேரிட்டதனால் மேகவர்ணன் தன் மந்திரிகளை யழைத்து "நம்பகைவர் நாடோறு மிராத்தோறும் வந்து காக்கைகளைக் கொல்லுகின்றார்கள், நமக்கோ இரவிற் கண் தெரிகின்றதில்லை, மேலும் அவர்க ளிருப்பிடமு மறியோம், அறிந்தாலங்கே போய் அவர்களைக் கொல்லலாம், பகைவரை யசட்டை பண்ணினால் அது நோய்போற் பெருகிப் பொல்லாங்கு விளைவிக்கும், ஆதலா லிப்பொழுது சந்திவிக்கிரகம், பேதம், கலகமென்னு மிவற்றுள் தக்கது இதுவென்று சொல்லுவீர்கள்" என, இதைக் கேட்டு மந்திரிகள் "அரசன் கேட்பதற்கு முன்னேதானே பிரதானிகள் இதைச் சொல்லவேண்டும், இல்லாவிடிற் கேட்டபிறகாயினும் நிறைவாய்ச் சொல்லவேண்டும், அப்படிச் செய்யாமற் சும்மா இச்சகம் பேசுகின்றவனை அரசனுக்குச் சத்துருவென்று நினைக்கவேண்

டும" என று இவவாறு சொலலிப் பினபு மநதிரிகள ஐநதும 'என்ன செயவோம?" என்று ஒன்றுககொன்று ஆலோசிககத தொடங கின அபபோது அவைகளில **உத்தமசீவி**யெனபது அரசனைநோ ககி "மகாராஜாவே! வலியவாகளுடனே பகைபணணலாகாது, சமாதானமே தகுநதது, பகைவாகளை வணஙகிக காலமபாாதது மோசம பணணுகினறவாகள சுகமடைகினறாாகள, ஆறறில தண ணீா நிரமபிப பெருகி வருகையில வணஙகியசெடி நாசமடையாமற பினபு முனபோல நிமிாநதிருககினறதே, நெருககமான காலததில துஷடாகளுடனே சமாதானமபணணி யுயிரைக காபபாறறினறு பினபு எவவாச செலவமுஞ சமபாதிககலாம, மேலுந தனககுப பல போ பகைவாகளிருநதால அவாகளி லொருவனோடு உறவுகொணடு எலலாரையுங கெடுககவேணடும, நிலமும நட்பும பொருளுமாகிய இவறறினிருபபைத தனனிடததிலும மாறறானிடததிலும இனன வெனறு ஆராயநதுகொணடு கூடுமானால பினபு அவனுடனெதிாக்க வேணடும, இலலாவிடில முதலிற கூறியவிருததியை யநுசரிததுப பினனாந தனககுப பலமுளள காலததிற கிருததண சாபபததின வியா பாரததை யநுசரிககவேணடும, கெலிபபுந தோறபு மொருவனபங கலல, ஆதலால மாறறாருடைய வலியும வலியினமையும பாாதது எது செயயததககதோ அதைசசெயயவேணடும, அசசமயததிற கொககு பபோ லுறஙகியிருநது சமயததில அதன குததைபபோ லிருககவெ னறு பெரியோருஞ சொலலியிருககினறாாகளே" என இபபடியதன வாககியததைககேடடு இரணடாம பிரதானியைபபாாதது "உன கருததெனன? சொல" என, இரணடாம மநதிரி "அவன சொ னனவறறிற சிறிதும நன்மையிலலை, நெருபபினறை காயசசின நீா அநதநெருபபை யவியாதோ? நமமைக கோட்டானகள வருதது கினறன வெனறு அவாகளோடு சநதி பணணினறு கொலலுவாா கள, விஷமசசுரம அபபியஙகநததால வளாவதுபோலவும நெய யினல் நெருபபு விருததியாவதுபோலவும பொலலாஙகு சம்பவிக கும, சததுரு வலியவன நாமெளியோ மெனபீராகு லதறகுச் சிந தையில்லை, யானை பெரிதாயிருநதாலு மதைச சிஙககககுட்டி கொல்

லாகிறதும், ஆதலால் மனோபலத்தோடு பகைவரைக் கொல்லவேண்டும், அரசனுடைய கொடுந்தண்டத்தைப் பார்த்து வைரிகள் இயல்பாய்ப் பயமடைகின்றார்கள், எங்கும் பெயர்பெற்றிருக்கின்ற பராக்கிரமசாலியாயும் யாவராலும் அறியப்பட்டவனாயு மிருப்பவனெவனோ அவனே பாக்கியவான், இல்லாவிடில் தாயின் யௌவனத்தைக் கெடுத்துப் பயனென்ன? பராக்கிரமத்தா லுயிர்த்திருப்பவனே யுயிருள்ளவன், மற்றவர்கள் பிணத்துக்கொப்பானவர்கள்" என்று இப்படி அது சொன்னவற்றை யெல்லா மரசன் கேட்டு, மூன்றாம் பிரதானியைப் பார்த்து "உன் கருத்தைச் சொல்வாய்" என, அஃது "அரசனே! கேள் பகைவன் தன்னிலும் வலியவனாயிருந்தால் அவனோடு பொருந்தலாவது பொருதலாவது ஒன்றுஞ் செய்யாமல் தன்னிடத்தைவிட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டும், இதுவே நல்லது, இவ்வேளை சண்டை செய்யலாகாது' என்று வைரியின் பலத்தைப்பார்த்து எவன் தேசத்தைத் துறந்து போகின்றானோ அவன் பாண்டவர்களைப்போற் சுகமடைகின்றான், இதைவிட்டு எவன் செருக்குடனே யுத்தஞ்செய்கின்றானோ அவன் குலமுதலறக் கெடுகின்றான்" என, இதைக்கேட்டு அரசன் நாலாம் மந்திரியைக் கேட்க, நாலாம் மந்திரி "தன்னிடம் விட்டுப் பெயர்தல் தகுதியாகக் காணவில்லை, முதலை தன்னிடத்திலிருந்தால் மலையொத்த யானையையும் இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது, அதுவே தன்னிடம் விட்டுப் பெயர்ந்தால் அதை நாய்களு மிழுத்துக்கொண்டு போகின்றன; ஆகையால் தன்னிடத்திலிருந்து நட்புள்ளவர்களை யுதவிக்காக அழைப்பித்துக்கொண்டு பகைவர்களைக் கெடுக்கவேண்டும், எவன் சத்துரு வருகின்றானென்று பயந்து தன்னிடம் விட்டுப் போகின்றானோ அவன் மறுபடி அவ்விடத்திற்கு வருகின்றதில்லை, பற்பிடுங்கின பாம்பும் மதமில்லாத யானையும் இடம்விட்டுப் பெயர்ந்த அரசும் யாவராலும் அவமானமடைகின்றன, மேலும் தன்னிடத்திருந்தால் ஒருவன் நூறுபெயருடன் யுத்தம் பண்ணுகின்றான்; ஆதலால் தூர்க்கத்தையும் மதிலையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவற்றின் சார்பாற் பகைவருடனே யுத்தம் பண்ணவேண்டும், அதனால் வெற்றி

பெறறால லடசுமியைப பெறலாம, செததாற சொககம பெறலாம; ஆகையால இவவிரணடையுந துறக்கலாகாது, நிலததிற சிககென வூனறிய வேரையுடைய மரஙகாறறினால வீழாது, அநத மரமே தனனிடததில இராவிடடால வாயு அதைத தளளுகினறது, ஆகையால எதொனறு செயயததககதோ அதை யிஙகே யிருநது கொணடே செயயவேணடும" என, இபபடி யதனகருததை யறிநது கொணடு ஜநதாம மநதிரியை நோககி "உன னபிபபிராய மெபபடி?" எனககேடக அது "சுவாமி! எனனாலோசனையும இபபடியே யிருககினறது, சாரபைவிடடாற சமாததாகளும பராககிரமககுறைவடைகினறாகள, ஆதலால யாரையாயினும உதவிககுச சேகரிததுக கொளளவேணடும, அதுவு மிருபபிடததிலிருநதே சமபாதிககவேணடும, உறைவிடம விடடுப பிரிநதவனுககு யாவரும வாயபபேசினு லாயினுஞ சகாயம பணணாாகள, எபோது அககினிககுப புறசருகு முதலியவறறின சோககையாற காட்டைக கொளுதத வலியுணடானறதோ அபபோது வாயு மிததிரததனம பூணடிருநது உதவி பணணுகினறது, அநத நெருபபே விளககுவடிவாய அநதரமாயிறகுமபோது காறறே யதை யவிககினறது, மேலும வலியவாகளுடைய சாாபிருநதா லெலலோாககும பெருமை யுணடாகினறது தாமரையிலையைச சாாநத நீாததுளி முததினொளியை யடைகினறது, சாாபிலலாமல யாதொரு காரியமுமாவதிலலை, ஆகையால மறறொருவனை யநுசரிககவேணடும, இதுவே யெனகருதது" என, பிறகு மேகவாணராஜன பிதாவின மநதிரியாகிய சிரஞ்சீவியைப பாாததுககுமபிடடு "உமமுடைய சநநிதியி லெலலோரையுஙகேடடு அவாகள சொனன வுததரஙகளனைததையும நீவிா கேடகுமாறு செய்தேன, இவறறி லெது தககதோ அதை நீா சொலலும" என, இபபடி இராஜா சொனனதைக கேடடுக கிழமநதிரி "எலலோரும தூற்சாபினாலேயே சொனனமையால யோககியமாகவே யிருககினறன, சததுரு பலவானாயிருநதாலும் அவனுககு விசுவாசங காணபிதது அவனைக்கெடுககவேணடும, அல்லாவிட்டால் தூககமமுதலியவறறிலிருநது தனக்குஞ் சததுருவுக்கு மிருககினற பலாபலஙகளை

றிந்து எது செய்யததக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும, இது
ஹிதமாம, மாதாகள், மூகநட்புளளவாகள, பகைவாகள, சூதாடுகின
வாகள இவாகளிடஙகளிலே மெய முன்னுக்கு வாராது, தெயவம்,
குரு இவாகளிடததின மெயயாகவே நடககவேண்டும" என, இப்ப
டிப பெரிய மநதிரியின வசனஙகளைக கேட்டு மேகவாணன "பிறனு
டைடயபுரைசல்களை யெப்படி யறியலாம?" என, சிரஞசீவி "மறைந
தபொருளகளைப பிராமணாகள வேததகினுலேயும பசு வாசனையி
னுலேயும, அரசன வேவுகாரரை யனுபபியும, மறறவாகள தங்கள
கணகளாலு மிபபடிப பலவிதமா யறிகினறாகள" எனககேட்டு,
மேகவாணன "நல்லது, இநதப பிரதானிகள என பலபலவிதமாய்ச்
சொனனாகள"? என, சிரஞசீவி "நாரதன தருமராஜனுககுச
சொனனதைககேள அரசன தனககு உபயோகமானவறறைக்குறி
தது ஒரு நாழிகை விசாரியாவிட்டாலு முடனே கெடுதிவரும்,
உடையவன கணணோடாப பயிா அழியாதோ? ஆதலான மநதிரி
முதலானவாகளுடைய சமாசாரஙகளைக கணநதோறுந தெரிநதுகொ
ணடு எபபோதுந தானெசசரிககையா யிருககவேணடும" எனக்
கேட்டு, மேகவாணன "காகஙகளுககுங கோட்டானகளுக்கும்
வைரமெபபடி வநதது? சொலலும" என, காலஙகணட கிழமநதிரி
சொலலத தொடஙகிறறு —

"ஒருநாள மயில் முதலாகிய பறவைகளெல்லாங கூடியிரு
நது நமககெல்லாங கருடனரசனுயிருநதும நமமைக கொலலுகினற
வேடாகளினினறும நம்மைக காபபாறறுமல இதாகிதமுந தெரி
யாம லிருககினறன, இததனமையுடைய இறைவனிருநது பய
னெனன? நமககு அரசனே வேணடா மெனபோமானுல மீகாம
னில்லாமற் கபபல் கரைகாணுததுபோல, அரச னில்லாவிட்டால்
நிலைகெட்டுப போவோம, ஆகையால எலலாப பறவைகடகும அர
சனுகக கோட்டானை நியமிககவேணடுமென நிச்சயிதது, இராச
பட்டாபிஷேகததுக்கு வேணடிய பதாாத்தஙகளைச சேகரிததுப்
பின்பு பல வாசசியஙகளை முழக்கிக கோட்டானைச சிஙகாதநததின்
மே லுட்காருவிக்க வேணடுமென றிருக்கையில, ஒருகாகம் வநது

அவறறைபபாரதது 'இஃதெனனகாரியம? இஃதெனனகாரியம?' என, அபபோது எலலாபபறவைகளும 'பறவைகளில வஞசகமுளளது காகமாம; மனிதரில நாவிதனும விலஙகுகளில நரியும மாதரகளிற பணிபபெணணும சதுரரகளா யிருககினறாரகள, ஆதலால இசசெயதியை யிதறகுசசொலலி யிதனுடனபாடும பெறவேணடுமெனறு தீரமானிதது அதைபபாரதது 'எஙகளுககு அரசனிலலாமையால இககூகையை யரசனாககிககொளளுகினறோம, இதறகு நீயு முடனபடு' என, இதைககேடடு அககாகங குலுககெனறு நகைததுச சிரககமபம பணணி 'ஓ ஓ! இது முழுதுங கெடடகாரியம, அழகும வலலமையு முணடாகிய மயில முதலாகிய அநேகம பறவைகள இருககையில இநதப பகறகுருடாகிய குரூபி யரசுககுத தகககனே! குளிககபபோயச சேறறைப பூசிககொளளலாமோ? தோலோதோல! இதறகு நானுடனபடேன! கருடராஜனிருககையில மிகவும பயஙகர சுபாவமும வலியினமையு முளள இககூகையை யரசனாககி யுஙகடகுப பலனெனன? ஒருவன சுவாமியாயிருகக வேறொருவன குணசாலியாய அகபபடடாலும அவனுபயோகி யாகான, பராககிரமமுங குணமுமுளள அரசன உலகததில ஒருவனே போதும, பலபபேரா அரசரகளானால மனிதரகள துனப மடைகினறாரகள, கருடன் பெயரினாலேயே எலலாவரஙகளும பெறற சமயததில மனிதரகள மதிபபுடையரா யிருககினறாரகள, வலியவரகளுடைய பெயரினாலே யெளியவரகளுககுக காரியமாகினறது, முனனொருமுயல சநதிரவிமபததைக காடடிச சுகமடைநததை யறியீரகளோ?' என, அதைககேடட பறவைகள 'முயலெபபடிச சுகமடைநதது? அதனைச சொலலவேணடும' எனக காகஞ சொலலுறறது —

"ஒரு காட்டிற சதுரதந்த னெனனும அரசயானை பல யானைகளோடு கூடிககொணடிருககும்போது அஙகே மழை பெயயாமையால ஆறு ஏரி குளம குட்டை கசஙகளெலலாம வறறிபபோக, அபபோது யானைகளெல்லாந தாகிததுச சதுரதநதனைபபாரதது 'சுவாமி! நாஙகளெலலாந தாகததினாலே செததாறபோலாயினோம்,

சிலர தணணீரககாகச செததாரகள, ஆகையால மிகவுந தணணீ ருளள இடநதேடிபபோ யிருபபோமானால எலலாருஞ சுகமடைவோம' என இவறறின பேசசைககேடடுத தன மனததில யோசிதது 'இதறகைநதுநாளைப பயணதூரததி லொரு பெரியமடு பாதாளஙகையினால நிறைநதிருககினறது அஙகேபோனால எலலோரககும மிகவுந தணணீர கிடைககு' மெனறு இபபடி யுறுதிசெயது கொணடு அவைகள அபபடியே யஙகேபோயத தெளிநத நீரைக் கணடு அநதிவரைககுஞ சலககிரீடை செயது கொணடிருநது கரையில வநதிருநதன. அபபோது அஙகே வாசம பணணிககொணடிருநத வெகுமுயலகளிற சில யானைகளின காலினகீ ழகபபடடிறநதன, பலசில முயலகளுககுக காலகைகள ஒடிநதன, சிலவறறிறகு உடலகள நொறுஙகின, சிறசிலவறறிறகுக குடலகள சரிநதன, சிலசில இரததஙகாணறு இறநதன. இபபடிப பொலலாஙகு நேரிடடவுடனே, சில முயலகள ஒனறாயககூடி 'இனறைககு யானைககூட்டம வநது நமமைப பழிததது, இபபடியே தினமுமிருககும, இஙகே கிடட வேறே தணணீரிலலை, இதனால நமககு மீளாசசஙகடம நேரிடடது, யானை தொடடாலும, பாமபு மோநதாலும, அரசன நகைததாலும துரசசனா மரியாதை பணணினாலு முயிரசசேதம வரும, ஆனதனால இதறகேதாவது உபாயம யோசிககவேணடும' என, அபபோது சில முயலகள 'உயிரைக காபபாறறும பொருடடுப பூமியை விடடுவிடலா மெனறிருககினறதனால இவவிடததை விடடு விடவேணடும' என, இதைககேடடு வேறு சில முயலகள 'நமமுடைய பெரியோரகள வாழநத இடததைவிடடு வேறிடததிற போகாமல யானைகள அஞசததகக தநதிரமெடுககவேணடும, நஞசிலலாத பாமபும படமெடுததா லதறகு நஞசிலலாதிருநதும பயஙகரமாயிருககினறபடததின யடிவைபபாரதது மனிதரகள பயபபடுகினறாரகள' என அதைககேடடு ஒருமுயல 'யானைகள பயபபடுமபடி ஒருபாயஞ சொலலுகினறேன **விசயதநத** னெனனும பெயரிய நமமுடைய சுவாமி சநதிரமணடலததி லிருககினறான, அவன தூதனுபபினானெனறு ஒரு நிமித்தம் வைதது ஒரு பொயததூதனை யவரகளிடத்துக்

கனுப்பினுலங்காரியமாகும்' என, இதைக்கேட்டவுடனே யெல்லாம் அப்படியே நிச்சயித்து நேட்டைக்காதனைப் பார்த்து 'நீ சாதுரியவான், எதிரிகளைச் சமாதானம் பண்ணுகின்றவன், ஆதலால் தூதகாரியத்தில் நிபுணனுயிருக்கின்றுய், மௌட்டிய மில்லாமையும், சோம்பாமையும், பொய்யாமையும், ஊகித்தறிதலுந் தூதலக்ஷணமென்று சொன்னபடியால் நீயே வாசஸ்தானமென்று நினைக்கின்றேம்; ஆகையால் நீ போனுல நமமுடைய காரியங் கைகூடும், மூடத்தனை யனுப்பினுற காரியங் கெட்டுப்போம்' என்று சொல்லி அதை யனுப்ப, அதுபோய் யானைகள் வருமவழியில் ஒருருயாந்த மேட்டிலுட்கார்ந்திருந்து யூத பதியைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றது 'அடா துஷ்டயானையே! வெட்கத்தைவிட்டு இந்த மடுவில் வந்து பலவகைப்பட்ட விளையாட்டு விளையாடுகின்றுய், ஆதலால் நானெல்லாவாயு மடித்தெறிந்து விடுவேன்' என, இதைக்கேட்டு யானை 'உன் பேச்சைக்கேட்டு நான் மிகவு மாச்சரியப்படுகின்றேன், நீ யார்?' என, முயல் 'விஜயதந்த ராஜனுடைய தூதன், அவன் சந்திரமண்டலத்தி லிருக்கின்ற படியால் சந்திர னுனனிடத்திற் கனுப்பினுன்' என, இதைக்கேட்டு 'இவன் மகியவனுடைய தூத'னென் றெண்ணி அதைப்பார்த்துச் 'சந்திரனுடைய கட்டளை என்னை?' என, அது நீ யிங்கேவந்து நாணமில்லாமற் கிரீடை செய்து வெகு முயல்களைக் கொன்றுய், ஆகிலும நான் ஒருதரம் பொறுத்தேன், இப்போது உனக்குயிரமே லாசையிருந்தால் மீண்டு இங்கே வரவேண்டாமென்று இப்படிச் சந்திரனுடைய கட்டளையாயிருக்கின்றது, அதை யுனக்கு நான் சொன்னேன், இப்போது இதற்குப் பிரதியுத்தரஞ் சொன்னுற் சுவாமி திருவடிகட்கு அறிவிப்பேன்' என, யானை 'அவனிடத்திற்கு என்னை யழைத்துக்கொண்டுபோ, நா னுனனெசமான னுக்கு நமஸ்காரம்பண்ணி வேறெரு குளத்திற்குப்போவேன்' என, இதைக் கேட்டு முயல் 'நீ தனியாய் என்னேடு கூடவா, உனக்குச் சுவாமியைக் காண்பிக்கின்றேன்' என, பிறகு இரண்டும் போகையில் ஓரேரியினருகே போய் முயல் யானையைப்பார்த்து 'அந்தச் சந்திரனிந்தத் தண்ணீர்க்குள்ளே வந்திருக்கின்றுன், அவனை நமஸ்கரித்து

ிட்டுக் கடுக்கெனப்போ, இல்லாவிட்டால் அவனுடைய சமாதிக்குப் பங்கம் வந்தால் அவர்க்கு வெகுகோபம் வரும்' என, அப்போது யானை பயந்து சந்திர விம்பத்துக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுப் போயிற்று. அது முதற்கொண்டு முயல்களங்கே சுகமுற்றிருந்தன. அப்படிப் பெரியோர்களை யடுத்திருந்தால் மலைபோல வந்தவினை சூரியன் முன் பனிபோல நீங்கும். கொல்லையிற் குறுநரியையடைந்த புல் உழவருழுபடைக்குக் கெடுமோ? துஷ்டர்களுடைய கூட்டுறவு கண்டபோதிருந்தாலுங் கெடுதிவரும். முன்னொரு முயலும் ஆந்தையுஞ் சண்டையிட்டுக் காமபல்லனருகே போனவுடனே இரண்டையும் அது கொன்றது அறியீரோ?" என்கக் கேட்டு, பறவைகள் காகத்தைப் பார்த்து "அஃதெப்படி?" என, காகஞ்சொல்லத் தொடங்கிற்று —

"முற்காலத்தில் நான் குடியிருந்த முதுமரப்பொந்தி லிருந்த கபிஞ்சல னென்னுங் குருவியும் நானும் மாலைக்காலத்திற் பலபல பேச்சுக்கள் பேசிக்கொண்டு சுகித்திருக்கையில் ஒருநாள் அவன் வேறொருபக்ஷியோடு கூடப்போய் மீண்டு வாராமையால் நான் 'ஐயோ அவன் எங்கேனும் வலையிற்பட்டானோ, அன்றி அவனை யாராவது கொன்றார்களோ? தெரியவில்லை எப்போதும் வேறோரிடத்தில் தங்குகின்றவனல்லனே' யென்று இப்படி விசனப்பட்டு வழிபார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது மூன்றாநாள் அவன் பொந்தில் ஒருமுயல் வந்து நான் பலபலவிதமாய்த் தடுத்துச் சொல்லியுங் கேளாமல் முரட்டுத்தனமாய்க் குடிபுகுந்தது. எங்கேயோ சிலநாட் கபிஞ்சலன் தன் மனத்தின்படியே நெற்களைத் தின்றுகொண்டிருந்து பிறகு தன்னிடத்திற்கு வந்து பார்க்கையில் தன்வீட்டில் முயலிருக்கக்கண்டு அதைப்பார்த்து, 'அடா சசமே! உனக்கு என் வீட்டிலிருக்கை நன்றன்று, பொட்டெனப் புறப்பட்டுப்போ' என, இதைக் கேட்டு முயல் 'அடா பேதாய்! இஃது உன்வீடன்று என் வீடே, வீணாகப் பொய்சொல்லிப் பயனில்லாமல் நடையையே னிழுக்கின்றாய்? வாவி கிணறு குளம் கோயில் சத்திர மிவற்றின் சொத்துவம் அவற்றைவிட்டு நீங்கினபிறகு அந்நீங்கினவனிடத்தில் இரா; மற்றுமொருவன் வீட்டைப் பிறனொருவன் பத்தாண்டுள்

வும் யாவருமறிய அநுபவித்தால் அவ்வீடு அவனதே, இந்த விஷயத்திற் சாக்ஷியு மெழுத்தும் பிரமாணமாகா, இந்நியாயம் மனிதர்களிடத்தி லிருக்கின்றது, பறவைகளில் எது வலிதோ அது கைக்கொள்ளு மென்று இப்படித் தர்மநியாய மிருக்கின்றதனால் வீடென்னதே' என, ஆந்தை 'நீ தர்மசாஸ்திரத்தைக் குறித்துப் பேசுகின்றமையால் நீயும் நானுஞ் சாஸ்திரிகளிடத்திற் போய் இதைக்குறித்துக் கேட்டு அவர்கள் யாரையிருக்கலா மென்கின்றார்களோ அவர்கள் இருக்க உடன்படுவோம்' என்று சொல்லி நிச்சயித்தது, இருவரும் விவாதம் பண்ணிக்கொண்டு போகையில், இவ்வழக்கு எப்படியாகின்றதோ பார்க்கலாமென்று நானு மவர்களைத் தொடர்ந்துபோனேன். அங்கே கூரீம்பல்ல னென்னும் பூனை யிவர்கள் பேச்சைக்கேட்டு 'இவர்கள் வழக்குத்தீர்ப்புக்குப் போகின்றார்கள், இவர்களை மோசம் பண்ணவேண்டு' மென்று நிச்சயித்து, அந்த வழியிலாற்றங்கரையிற் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சூரியனைப் பார்ப்பது போல அபிநயித்துக்கொண்டு, 'ஆ ஆ! இந்த நிஸ்ஸாரமான சமுசாரத்தி லுண்டாகின்ற இன்பங் கணத்தி லழிந்து கனுப்போற் பொய்யாகின்றதனால் தருமத்தைவிட வேறே கதியில்லை, அறத்தைவிட்டு வீண் நாட்களைக் கழிக்கின்றானே அவன் மரப்பாவையை யொத்தவன், அவனை மூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருக்கையினாலே பிணமென்றெண்ணவேண்டும், எப்படித் தயிரிற் சாரம் நெய்யோ, எள்ளில் விசேஷ மெண்ணெயோ அப்படிப் பிழைத்திருக்கின்றதிற் சாரந் தருமமாம், இதைத்துறந்து மிகவுஞ் சோற்றைத் தின்றுகொண்டே காலங் கழிக்கின்றவர்கள் நிலச்சுமையா யிருக்கின்றார்களென்று துக்கப்படுகின்றேன், ஓ சனங்களே! தருமம் பலபல விடையூறுகளோடுங் கூடிக்கொண் டிருக்கின்றதாகையால் சுருக்கமாய்ச் சிறிது தருமஞ் சொல்லுகின்றேன் பிறர்க்குதவி செய்வதற்கொத்த புண்ணியமும், பிறரை வருத்துவதையொத்த பாவமு மில்லை, மேலுந் தனக்குத் துன்பந்தருவது பிறனுக்குந் தருமென்று இப்படித் தர்மரகசியங்களைக் கேட்டு உள்ளத்தில் வைக்கவேண்டும்' என, இப்படி யதன் வாக்கியத்தைக்கேட்டு முயல் 'கபிஞ்சலா!

தருமஞ் சொலலுகினறவன ஆறறஙகரையி லுட்காாந திருககின்முன, அவனைக கேட்போம' என, கபிஞ்சலன 'இவன நமககியலபான பகையாளி யாதலால தூரததிலிருநதே சொலலவேணடு' மென்று நிருணயிதது அவனைப்பாாதது 'ஓ தபோநிதியே! நீ யறமுணாந தவனுகையால எஙக ளிருவருடைய வழககைக கேட்டுத தரும நூறபடி நியாயஞ்சொலலிப பொய சொலலுகினறானைக கொலல வேணடும' என, இவவாாததையைக கேட்டுப பூனை காதினமேற கையைவைதது 'இபபடிபபட்ட பேசசை மறுபடி சொலலாதீா கள, நரகததிறகுக காரணமாகிய இதை விட்டு நான அறததை யநுசரிததுககொண டிருககினறேன, மேலும கொலைசெய்கினற புலி முதலானவறறைக கொலலுகினறவாகளும நரகததிறகுப் போகினமுாகளெனறு சாதுககள சொலலுகினமுாகள, ஆனுல மறறவாகளுககுக கொலையினுல நரகம வருமெனபகி லாசசரிய மெனனை? யாககருமததிற பசுவைக கொலலுகினறவாகள வேதததிலுளள பொருளை யறியாதவாகள, அநத விஷயததி லேழுவருட்ஷி ணலலைக கொணடுவநது ஓமம பணணவேணடு மெனறு சொலலியிருககினறது, பசுககளைக கொனறும மரஙகளை வெட்டியும ஓமமபணணிச சுவாககம கிடைககினறதானுல நரகததுக கெவன போகினமுாகள? ஆதலால இவை யெலலாம வஞசகாகளு டைய காரியமெனறு யான அறிநதிருககினறமையால உஙகளைச சுத தமாயத தினனேன, உஙகளுககு வழககுமாததிரந தீாப்பேன, நான் கிழவனுனபடியினுல எனககுத தூரததுசசொற கேளாது, நீஙகள கிட்டவநது ஒருவாககொருவாக கிருககினற வழககெனனேயோ அதைசசொன்னுற கேட்டு, இமமைககும மறுமைககும நலந்த ருவதாகிய நடுவு நிலைமையாயச சொலலுவேன, ஆசையினுலாயி னும கோபததினுலாயினும அநியாயத தீாபபுச சொலலுபவன நரகத திற போவான, ஆதலால நீஙகள் என காதினருகேவநது உஙகள் வழக்கைத தெரிவியுஙகள்' என, அவை யிப்பசப்பு வாாததையினுல் அதனிடத்தில் நமபிககை வைததுக கிட்டவர, அவற்றைச கைகளினு லொருமிக்கசசோததுப் பிடிதது வழக்கற விரண்டை

யுந் தினறது ஆதலால தீயோரைச சோந்தால் இபபடிபபட்ட தீஙகு நேரிடுமெனறறிநது செயயததககது எதுவோ அதைச செய யவேணடும்" என, அபபடிககாகஞ சொனனதைப பறவைகளெல் லாங கேட்டு, இவன சொனனது நனறெனறெணணி யிபபொழுது சேகரிததபொருளகளை யெலலாம இபபடியேவைதது மற்றொருவனை யரசனுககுவதைக குறிதது மீணடும யாமெலலாங கூடுவோமெனறு உறுதி செயதுகொணடு எல்லாருந தததமிடததிறகுப போயி னாாகள அபபோது சிஙகாதநததினருகே மனையாளோடு கூடவுட காாநதிருநதகோடடான தன பெடடையைபபாாததுப"பெணணே! மஙகளஸநாநமாகியும இபபோது இராசசியாபிஷேகமேன பணணா மலிருககினறாாகள?" என, பேடு "உன இராசசியாபிஷேகததுககுக் காகம இடையூறு செயதபடியாற பறவைகளெலலாந தஙகள வீடடு க்குப போயின, காகம மாததிரமிருககினறது" என, இதன வாாத தையைககேடடுக கோடடான காகததை நோககி "அடா துஷடா! நானுனககு எனனசெயதே னெனறு எனகாரியததைக கெடுததாய? இதனாலினறு முதல உனகுலததுககும எனகுலததுககுந தீராபபகை யிருககடடும, வாளினால வெடடினாலும, பாணததினால எயதாலும அககாயமாறிககுணபபடும, சொலலின காய மபபடி யாறாது" என்று சொலலிவிடடுத தன பெடடையோடுகூடத தனனிடததுககுப போயிறறு. பினனா அககாகம மனததில திகிறபடடு "'நுணலுந தன வாயாற கெடும' எனபதுபோல இநதப பேசசைச சொலலிநான வீணபகைச சமபாதிததேன. சமாததனா யிருககினறவன சபையிற் பிறரை நிநதிககலாகாது மேலும யாதொனறு செயயவேணடுமோ அதனை மனஙகலநத நட்போரை யுசாவிச செயயவேணடும, அப படிச செயயாமலிப்போது சஙகடததி லகபபடடேன' எனறிபபடிப பச்சாததாபபபடடும அதுவுந தன வீடடிறகுப போயிறறு. அதுமுதறகொணடு கோட்டானுககும் நமககும பகை தலைமுறை தலைமுறையாக விடாமல தொடாநது வருகினறது" என, இப்படிக் கிழமநதிரியின மொழியைககேட்டு மேகவாணராஜன மறுபடியும் அதைபபாாதது, "ஐயா! இபபோது எனனசெயயலாம்?" என,

அவன் "பார்ப்பானிடத்திலிருந்த ஆட்டைச் சில வஞ்சகர்களெப்படி வஞ்சித்துக் கொண்டுபோனார்களோ அப்படியே நான் கோட்டான்களிடத்திற்குப் போய் அவர்களை வஞ்சனை பண்ணிக்கொல்லுகின்றேன்" என, அதைக்கேட்டு இராசன் "அவர்கள் ஆட்டையெப்படிக் கொண்டுபோனார்கள்? சொல்லும்" என, மந்திரி சொல்லுகின்றான் —

"ஒரு தேசத்திலே **மித்திரசர்மா** வென்னும் பிராமணன் மாசிமாதத்தில் யாகஞ் செய்யவேண்டிப் பசு வொன்று சம்பாதிப்பதற்காக வேறோரூர்க்குப்போய் ஒருவனைப் பசுக்கேட்க, அவன் இவன் நற்காரியத்தைக்குறித்துக் கேட்கின்றான் என்று அதற்குடன்பட்டு நோத்தியான வொரு பெரிய ஆட்டைக்கொடுக்க அதை வாங்கிக்கொண்டு வருகையில் அவ்வாடு இங்குமங்கு மோடத் தொடங்கினதனால் அதைத் தோளின்மேற் போட்டுக்கொண்டு நடக்கையில், அதைச் சில வஞ்சனைக்காரர்கள் தூரத்திலிருந்து பார்த்துப் 'பார்ப்பானை வஞ்சித்து அந்தப் பசுவை வாங்கிக் கொண்டோமானால் நாமெல்லோரும் பகிர்ந்துக் கொள்ளலாம்' என்று ஆலோசித்து அவர்களில் ஒரு தூர்த்தன் வந்து 'ஓ! நித்தியாக்கினி வளர்க்கின்ற பிராமணா! நீ சீலனாயிருந்து இப்பழிப்பான காரியத்தை யேன் பண்ணுகின்றாய்? மிகவும் ஈனமுள்ள நாயைத் தோளின்மே லெப்படிக் கொண்டுவருகின்றாய்? நாய் கோழி சண்டாளன் கழுதையாகிய இவைகளைத் தொடலாகாதென்று சாத்திரமிருக்கின்றதே' என்று சொல்லக்கேட்டுப் பிராமணன் கோபித்துக்கொண்டு 'நீ யாகப்பசுவை நாயென்று எப்படிச் சொல்லுகின்றாய்? கண்கெட்டையா? என்ன?' என, தூர்த்தன் 'பிராமணா! கோபித்துக்கொள்ளாதே, சுகமாய்ப் போ' என, பிறகு பிராமணன் 'சிறிது தூரம் நடந்துபோனான், மறுபடி யிரண்டாந்தூர்த்தன் வந்து 'ஓ அந்தணா! இக்கன்றின்மேல் உனக்கு என்னபட்சமிருந்தாலுஞ், செத்தபிறகு அதைத் தோண்மே லெடுத்துக்கொண்டு போதல் சரியன்று, செத்த மிருகங்களைத் தொட்டால் சாந்திராயணத்தையும் பஞ்சகவ்வியத்தையுமல்லாமல் அந்தத் தீட்டுப்போகாது, இப்ப

MAHAMAHOPADHYAYA

டிபபடட கிஷிததததைத் தோணமேலேன சுமநது போகவேண டுமே ?" என, அபபோதும அநதப பிராமணன அபபடியே சொலலி விட்டுப போகத தொடஙகினன உடனே மூனறுஙகபடி யெதி ரிட்டு, 'ஓ ஐயனே ! கழுதையைத தீணடுகிறவனுககுச சசேலஸ் நானஞ சொலலியிருககக, நீ யதை யெபபடிக கொணடுபோகத துணிநதாய?" என, அநதணன இநத ஆடடைககுறிததுமனிதாகள பலவிதமாகத தாககககினறபடியால இஃது ஏதோ வோர இராடச சனு யிருககும எனறெணணி, அதைப பூமியிலவிடுததுவிடடுத தன வீட்டுககுபபோனன, அதனபின அவவஞசகாகள் அதைக கொ ணறு தினறாகள ஆகையால நான சததுருவை வஞசிதது உன கருமததை முடிபபேன, நான என்ன உபாயஞ சொலலுகினறே னே அதனபடியே செய, நீ சததுருபகூததி லிருககினறுயென றென்னை நிநதிதது வெறுனறனிரததததை யெனமேலெலலாம பூசி யாலமாததின கீழே யெறிநதுவிடடு, நீ கூடடஙகளோடுகூட மலையினமேற போயிருநதாற கோட்டானகள தஙகள பகைவாக ளுககு இவன விரோதியா யிருககினறுனென றெணணிக கொளளு வாாகள, பிறகு நானவாகடகு நமபிககைை வருவிததுத தாககமுத லானவறறின உளவறிநது சததுருநாசம பணணுவேன, அது வரைககும நீ யவகேயிரு, இவவாலோசனை நான முனனமேசெயது இபபோது உனககுச சொனனேன" என, இபபடி யதனுளளுறை யைககேடடு மேகவாணன "அததியநதம பிரியமான உன பிரா ணனை நீ துரும்புபோல நினைததாய" என, பிரதானி "இராசகாரி யத்துககாகச சேவகாகள இபபடியே செயயவேணடும, இடாவ ருஙகாலததிற சேவகாகள உதவுவார்களெனறு அரசாகள தாம அபி மானததினு லவாகளைப பரிபாலிககினறாகள, அபபடி யுதவாவிட் டாற பரிபாலநததுககுப பயனென்னை ?" என்று இபபடிச சொல் லிப போயக கலகததுககு ஆரமபித்தது. இவவிரகசிய மிரண டாமபேருக்குத தெரியாது. அதனுல மற்றைப்பறவைக ளைதக் கொலலத தீாமானிகக, அபபோது மேகவாணன "நீஙகளவனைத தண்டிக்கவேண்டாம, இவன பகையாளிக்கு நனமைபண்ணுகின்ற

துஷ்டனாகையால் இவனை நானே சிக்ஷித்துக் கோபமாறு வேன்" என்றுசொல்லி யெழும்பி யெழும்பி மூக்குநுனையா லதைப் பொய்யாகக் குத்திச் சங்கேதப்படி யாலமரத்தின்கீ ழெறிந்து, கூட்டத்தோடுகூட வேறிடத்திற்குச் சென்றது. பொழுதுபோன வுடனே இராஜகோட்டான் அவ்விடத்திற்குவந்து மரத்தைச் சுற்றி முற்றுகை போட்டுக்கொண்டு காகங்களைப் பார்க்கும்போது யாதொன்று மங்கே யில்லாமையாற் றன்கூட்டத்தைப் பார்த்துக் "காகங்க ளெவ்வழியாய்ப் போயின? அவ்வழி யுங்களுக்குத் தெ ரிந்திருந்தால் இப்போதே யவர்களைக் கொல்லுவோம், பகைவர் கள் தூக்கம் முதலியவற்றைச் சேர்வதற்கு முன்னேயானாலவர் களை வெல்லலாம், பின்பு வெல்லக் கூடாது" என்றிப்படிச் சொல் லிக்கொண்டிருக்கையிற் சிரஞ்சீவி மெல்லெனக் கத்தினான். அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் வெகு கோட்டான்கள்போய் அதைக் கொல் லத் தொடங்கும்போது, சிரஞ்சீவி "நான் மேகவர்ணன் மந்திரி, என்பெயர் சிரஞ்சீவி, அக்கொடியவன் எனக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையை யுண்டாக்கினான், ஆகையால் நான் உங்கள் அரச னைச் சரணமாக அடைகின்றேன்" என, இதைக்கேட்டுச் சேவகர் கள் உரூகாத்தனனுக்குச் சொல்ல, அவன் அதைக்கேட்டு ஆச்சரி யமாய் அதனருகே போய், 'ஓ சிரஞ்சீவி! உனக்கிந்த ஸ்திதியேன் நேரிட்டது?' என, சிரஞ்சீவி கைகூப்பிக்கொண்டு "முன்னாள் நீர் காகங்களை யடித்தீரென்று கோபமாய் அந்தக் கொடிய மேகவர் ணன் உம்முடனே போர்செய்ய ஆயத்தப்பட, அப்போது நான், 'இராசனே! இஃதுனக்குத் தக்கதன்று, வலியவனுடனே எளிய வன் போர்செய்தால் விளக்கை யவிக்க விட்டில்போய் விழுகின்றாற் போலக் கெடுதி யுண்டாகும், ஆதலா லவருடனே சமாதானம் பேசி யவர்கள் கேட்பதைக் கொடுத்துப் புத்திமானானவன் உயி ரைக் காப்பாற்றவேண்டும்; பணமெப்போதும் ஈட்டிக் கொள்ள லாம்; உயிரிழந்தாற் பெறக்கூடாது' என்றிப்படிச் சொல்ல, என்னை நீ பகைவர் பக்கமாய்ப் பேசுகின்றாயென்று வைது இந்த உபத்திர வம் பண்ணினான்; இப்போதெனக்கு உம்முடைய திருவடிகளே

துணை, எனக்கு இந்தக்காயங் குணப்பட்டாற் காகங்கள் முழுதை யுங் கொன்று உமக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பேன்" என்று இப்படி யது சொல்லக்கேட்டு உலூகராஜன், **குருதிக்கண்ணன், கொடுங்கண்ணன், கொள்ளிக்கண்ணன், குரூர நாசன், பிரகார நாசனென்**னும் தன்னுடைய ஐந்துமந்திரிகளையும் பார்த்துச் "சத்துரு மந்திரியாகிய இவன் நமக்குக் கைவசமானான், இவனை யென்னசெய்யலாம்?" என, அப்போது, குருதிக்கண்ணன் "இவன் அவனுக்கு முதன் மந்திரி, காலவிசேஷத்தா லவனுக்கு இவன் பிரதிகூலமாய்த் தோற்றப்பட்டான், அவன் ஒருநாளு மிவன் வார்த்தைக்கு வேறாக நடப்பவனல்லன், ஆதலால் இவனைத் தம்மிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு இவனைக்கையாலே சத்துருவோடு சந்திசெய்ய வேண்டும், இதுவே தக்கது, சாமமுதலாக நான்குபாயத்தில் தண்டங் கடைப்பட்டது, ஆகையாலே யந்தப் பிரயோகங் கடைசியிற் பண்ணவேண்டும், சாமத்தினாற் செய்கின்ற காரியம் எப்போதுங் கெடுவதில்லை, ஆகையால் அவர்களிடத்தில் தண்டத்தை யாலோசிக்க லாகாது, சர்க்கரையைத்தின்று பித்தம் போமானாற் கைப்பான் மருந்தை யேன் தின்னவேண்டும்? ஆதலாற் சாமோபாயமே யென்சம்மதம், இதுவே நல்லது" என, இதைக்கேட்ட உருமாத்தனென்ற இரண்டாம் அமைச்சனைப் பார்த்து "உன்னுள்ளுறை யாது? அதனைச்சொல்" என, கொடுங்கண்ணன், "வேந்தனே! இக்காகங்கள் நமக்கியல்பான வைரிகள், ஆகையா லிவர்கள் சமாதானந் தக்கதன்று, தண்டமே தகுந்தது, வெல்லக்கூடாத பகைவர்க ளிருந்தால் அவர்கட்கு விரோதமாகிய தாயாதிகளை வருவிக்க வேண்டுமே, இல்லாவிட்டாற் பணங் கொடுத்தாவது பொய்ப்பத்திரம் பிறப்பித்தாவது அவர்களுள் ஒருவர்க்கொருவர் பகையை யெழுப்பிவிடவேண்டும், நடுவிற் புரைசலுண்டானால் முற்றும் பாதப்படுகின்றது; ஆதலால் இதைக்குறித்து என் சொல்லைக்கேட்டுச் சுவயபக்ஷத்தை இரக்ஷித்துக்கொண்டு பரபக்ஷத்தைப் பேதிக்கவேண்டும், இக்காகம் வைரியாயினும் கொல்வது நன்றன்று; ஒருவேளை பகைவனும் நன்மை சொல்லுகின்றான், ஒரு திருட னொருவனைப்

பிழைப்பித்ததும், ஓர் இராட்சதன் இரண்டு பசுக்களைப் பிழைப்பித்ததும் அறியீரோ ?" என, அரசன் அதைக்கேட்டு "அஃதெப்படி" என, கொடுங்கண்ணன் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

"ஒரு நகரத்திலிருந்த ஓரேழைப்பார்ப்பான் தனக்கொருவன் கொடுத்த பசுவின் கன்றுகளிரண்டையும் புல் முதலானவைகள் போட்டு மிகவும் பெருத்துக்கொழுக்க வளர்த்தான். அக்கடாரிகளைப் பார்த்து அவற்றைக்கொண்டுபோக ஒரு திருடன் தும்பெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வரும் வழியில், கோரப்பலலும் நீண்ட மூக்குஞ் செம்பட்டமயிருஞ் சிவந்தகண்ணுங் கறுத்தவுடம்புமாக விருந்த ஓரிராட்சதனைக்கண்டு பயந்து அவனைப்பார்த்து 'நீயார் ?' என, அவன் 'நான் சத்தியவசனனென்னும் இராக்ஷதன். நீயார் ? சொல்' என, இவன் 'நான் திருடன், ஒரு வறிய பிராமணன் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற இரண்டு பசுக்களைத் திருடப் போகின்றேன்' என, இராக்ஷதன் 'மித்திரா ! அவ்வந்தணன் பரிசுத்தனாகையால் நானும் அவனைத் தின்பேன், பின்பிருவர் காரியமுமாகும்' என, இப்படிப்பேசிக்கொண்டு இருவரு மங்கே போகும்போது அந்தணன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தமையால் அவனைத் தின்ன இராக்கதன் போக, அவனைப்பார்த்துச் சோரன், 'மித்திரா ! நான் பசுவிரண்டையுங் களவுசெய்தபிறகு நீ யவனைத்தின்' என, இராக்ஷதன், 'சிநேகிதனே ! பசுக் கூச்சலாற் பார்ப்பான் விழித்துக்கொண்டால் நம்முடைய காரிய மெல்லாங் கெட்டுப்போம், ஆதலால் நான் முன்னே யவனைப் புசிக்கின்றேன், பின்னர் நீ யச்சமில்லாமற் கோக்களைக் கொண்டுபோ' என, கள்வன் 'நீயவனைத் தின்னத் தொடங்கு மரவத்தால் வேறொருவன் வந்தால் அவனென்னைக் கொண்டுபோக வொட்டான்; ஆதலாற் பசுக்களிரண்டையுங் கொண்டுபோன பின்பு நீ யவனைத் தின்' என்று இப்படி யிருவாக்கும் வாக்கு வாதம் நடக்கையில் அவ்வேதியன் விழித்துக்கொண்டான். அப்போது கள்வன் 'ஓ பிராமணா ! இவ்வரக்க னுன்னைத் தின்பேனென்கின்றான்' என, அதைக்கேட்டு இராக்கதன் 'இக்கள்வன் உன்மாடுகளைக் களவாட வந்தான்' என, இப்படி யிருவர் பேச்சையுங் கேட்டுப் பார்ப்பான்,

மெலுக்குவைப்பட்டு இஷ்டதேவதைத் தியானத்தால் இராக்ஷதனி னின்றுந் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, கையிற்றடியெடுத்து வந்து கள்வனை யடித்துத் துரத்தினான். ஆதலால் மாற்றானும் ஒரு கால் இதனைச் சொல்லுகின்றான். என்கின்றேன்” என, இப்படி யவனுள்ளத்தையறிந்து அரிமர்த்தனன் கொள்ளிக்கண்ணனைப் பார்த்து “உன் மனத்தைச் சொல்வாய்” என, அவன் “மகாராஜனே! சாமமும் பேதமும் எனக்குடன்பாடல்ல, சமாதானத்தாற் பகைவனுக்குச் செருக்குண்டாகும், மற்று மந்த பேதத்தை யவனறிந்தால் ஒருவேளை மோசமுஞ் செய்வான், ஆதலால் விவேகி கொடையாற் பகைவனை வசம்பண்ணி அதை மேன்மேலும் பெருக்கச் செய்தாற் பின்பு அவன்றனக்குத்தானே கைவசமாவான், மேலும் இவர்களோடு வருத்தமாய் நம்மிடத்தில் வந்தமையால் விரோதிகளிடத்திலிருக்கின்ற குறைச்சல்களை யறிவித்து நமக்குச் சந்தோஷம் வருவிப்பான், அதுபற்றி யிவனைப் பாதுகாக்கவேண்டும், இங்ஙனஞ் செய்தால் ஒருவர்க்கொருவர் இன்சொற்களாற் காலம்போக்குஞ் சம்பவிக்கும், மேலும் நம்முடைய மர்மங்களையும் வெளிவிடான், இங்ஙனமன்றி யொருவர்க்கொருவர் இரகசியங்களை வெளிவிட்டால் அவர்கள் வயிற்றிலிருந்த பாம்பும் புற்றிலிருந்த பாம்பும் நாசமடைந்தாற் போற் கெடுவார்கள்” என, உலூகராஜன் “அஃதெப்படி?” என, கொள்ளிக்கண்ணன் சொல்லுகின்றது —

“விஷ்ணுவர்மனென்னு மொரு மன்னனுக்கு வயிற்றிலொரு நோயுண்டாகி நாளுக்கு நாள் உடம்பு மெலிந்து போகின்றதனால் அவன் தேசாந்தரங்கட்குப்போய் ஒரு கோயிலி லிருக்கையில் அவ்வூரிலிருந்து அரசுசெய்துகொண்டிருக்கின்ற பலீ யென்பவனுடைய குமாரிகளிருவரும் பலியினிடத்திற்கு வந்தபோது அவர்களிலொருத்தி யரசனை நோக்கி ‘இராசனே! வெற்றியடைவாய்’ என்றாள், மற்றொருத்தி ‘நல்லபோசனம் பண்ணுவாய்’ என, அதைக் கேட்டவுடனே யரசனுக்குக் கண்கள் சிவந்து அமைச்சர்களைப் பார்த்து ‘இந்தக்கெட்ட பேச்சுக்காரியை நோயாளிக்குக்கொடுத்தால் இவள் நல்ல போஜனங்களை யனுபவிப்பாள்’ என, அமைச்சர்கள்

இராசன் கட்டளையிட்டபடியே கோயிலிலிருந்த இராசகுமாரனாகிய பிணியாளிக்கு அவளைக் கொடுத்தார்கள். பின்பு அவள் கணவனை யீச்சுரனைப்போல வெண்ணிப் பணிவிடைகள் செய்து அவனை யிட்டுக்கொண்டு மற்றொரு தேசத்துக்குப் போகும்போது வழியில் ஓரிடத்திலிறங்கி வேலைக்காரனைக் கூட்டவழைத்துக்கொண்டு சமையலுக்கான கடைச்சரக்குகள் வாங்கப்போனபோது, வியாதிஸ்தனாகிய இராஜகுமாரன் நித்திரைபோனான். அவ்வேளையில் அங்கொரு புற்றிலிருந்த பாம்பு இராசனிடம் வந்து பேச, அவ்வொலியைக் கேட்டு அவன் வயிற்றிலிருந்த பாம்புஞ் சந்தித்தது. அப்போது இரண்டுக்கும் வாக்கு வாதமுண்டாக, இதற்குள்ளே யவன் பெண்டாட்டிவந்து மரத்தின்மறைவில் நின்று அவற்றின் பேச்சுக்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். புற்றுப்பாம்பு வயிற்றுப்பாம்பைப் பார்த்து 'அடா துராத்மாவே! இந்த அழகுள்ள இராஜபுத்திரனை யேன் வருத்துகின்றாய்?' என, வயிற்றரவு 'ஆகார நிறைந்த குடத்திலிருக்கின்ற வென்னை நீ யேன் நிந்திக்கின்றாய்?' என, புற்றரவு 'துஷ்டா! கடுகு தின்றானால் நீ யிறப்பாய், அவன் சுகமடைவான், இஃது ஒருவர்க்குந் தெரியாது' என, பின் அவ்வயிற்றரவு 'வெந்நீராலுனக்கும் லயம் வரும்' என, இப்படி யவ்விரண்டு இரகசியங்களையுங் கேட்டு அவள் அவ்வண்ணமே செய்து அப்பாம்பைக் கொன்றாள். அதனால் மன்னன் நோய்தீர்ந்து தன் நகரத்திற்கு மனைவியோடுகூட வரும்போது அந்நெறியில் அவள் தந்தையுஞ் சுற்றமும் பார்த்து இருவர்க்குஞ் சற்காரம்பண்ணி யவர்களை வழியனுப்ப, பின்னிருவருந் தங்கள் தேசத்துக்குப்போய் அரசாண்டு கொண்டிருந்தார்கள். ஆகையாற் பரஸ்பரம் இரகசியங்களைக் காப்பாற்றாவிடின் இப்படி நஷ்டமநேரிடும்" என, இதைக்கேட்டு இறைவன் குரூரநாசனைப் பார்த்து "உன்னிஷ்டமெது?" என, அஃது "இம்மூவர் சொன்னதும் உத்தமமாக விருக்கவில்லை, சாமதான பேதமென்னு மூபாயங்களை வலியில்லாதவர்களைக் குறித்திருக்கின்றன, வலியுள்ளவர்கள் சத்துருக்களிடத்திற் றண்டமே செய்யவேண்டும், அதைத் துறந்து சாமம் முதலாகிய தந்திரத்தை யோசிக்கின்றவனைப் பனகவா பயந்

தலைனென் றெண்ணி அவன்மேல் வருவார்கள், ஆகையால் வோ தன் றன தத்தினாலேயே பாக்கியஞ் சேகரிக்கவேணடும்; பராக்கிரமமில்லாவிடின எது தெய்வததால நேரிடுகின்றதோ அதை நுகரவேண்டும், மேலும் உலகத்தி லெல்லோரும இலட்சுமியை விரும்புகின்றார்கள், அப்படி விரும்பினாலும் மனவூக்கத்தோடு தண டத்தா லெதிரிகளை யவமானம் பண்ணுகின்றவர்களுக்கே யிலட்சுமி கைவசமாகின்றாள், சோம்பலானவர்கள் அருமையான பொருளைக் குறித்து இலக்குமியைப் பிராததிககின்றார்கள்; பராககிரமமுள்ளவனே தன் சௌரியத்தினால இலக்குமியைப பலவிதமாக அநுபவிக்கின்றான், ஆதலால பலவான பகைவனைக கொல்லவேணடும" என, இதைக்கேட்டு அரசனபிரகாரநாசனைநோக்கி "உனமனததிலெனனையிருக்கின்றது?" என, அவன "இராசாவே! இவனறங்களை யடைக்கலமாக அடைநதபடியினால இவனைத தலைவனாககி, முறகாலததில் இராமசநதிரன விபீஷணனைத தலைவனாக்கி, இராவணாதிகளை யெப்படி யழிததானோ, அபபடியே சததுருக்களைத தாமழிககவேணடும, மேலுஞ் சரணமடைநதவனைக கொல்லுகினறவன ரௌரவ நரகத்தை யடைவானெனறு சிபிசசககரவாததி தன மாமிசததை வேடனுக்குக் கொடுததுப் புறாவை விடுவிததானெனறு பாரததிற சொல்லியிருக்கினறது, அபபடியே யொருவனிடத்தில அவன பகைவனவந்து நடுக்குறும்போது அவனுக்கு ஆதித்தியஞ் செயவதைக் குறித்து அவன் நெருப்பிற் குதிததான்" என இதைககேட்டு அரிமாததனன "அஃதெபபடி? சொல" என, டிரகாரநாசன சொல்லுகின்றது:—

"ஒருவனததில ஒருவேடன கையிற குருவிக்கூடுங கணணியுந தடிமுதலான வேட்டைககருவிகளும் எடுததுககொணடு திரியாநிற்கையில, அசநியிற பெருமழைவந்து இருட்டிககொணடு பிரளயகாலம்போலக் காற்றெழும்ப, அப்போது அவ்வனசரன நடுக லெடுத்து மரததினசாயில் நினறு 'பகவானே! இநதவேளையிலுனனைவிட வேறொருவருங் காப்பாற்றுவாரிலலை' என, அவவேளையில் அம்மரத்தின்மே லிருக்கும புறாத் தனபெட்டை வரவிலலையென

ரியசனமாய் 'இன்றைக்கு என்னுயிர் வரவில்லை, அவளை யாரா
யினும் பிடித்தார்களோ வென்னவோ? அவளில்லாமல் இங்கெங்
கும் பாழாகத்தோன்றுகின்றது, மனையாளில்லாதவீடு சுடுகாட்
டைப் போலிருக்கின்றது, கற்புங் கணவனின்புறுவகைச்செயலும்
உள்ள இல்லாளையுடையா னெவனோ அவனே பாக்கியவான்'
என்றிப்படி யவன் புலம்புகின்றதைக்கேட்டு அவ்வேடன் கைக்கூட்
டில் அகப்பட்டிருக்கின்ற பெண்புறா தனக்குள் 'முன்பிறப்பிற்
றீவினை செய்தவர்களுக்குப் பலவகைப்பட்ட தளையுஞ்சிறையும்
நோயும் வறுமையுஞ் சம்பவிக்கின்றன, அஃதிருக்கட்டும், எச்ச
மயத்தில் எது நேரிடுமோ அஃதெப்போதும் பிசகுகின்றதில்லை'
என்று சொல்லிப் பிறகு தன்பதியைக்குறித்து 'ஓ ஓ என் பிராண
நாதா! நமது வீட்டுக்குவந்த இவ்வேடனுக்குக் குளிர்முதலாகிய
துன்பத்தைநீக்கி யுதவி செய்யவேண்டும், வந்தவிருந்தை யோம்பா
விட்டால் அவன் றன்பாதகத்தை யில்வாழ்வானுக்குக் கொடுத்து
இல்வாழ்பவன் புண்ணியத்தைக் கொண்டுபோகின்றான்? ஆத
லால் இவன் நம்முடைய பெண்டிரைப் பிடித்தானென்னுந்
துக்கத்தை மனத்தில்வையாமல் இவனுக்கு இயன்றமாத்திரம் பூசி
க்கவேண்டும்' என, இப்படிப் பெண்புறாவின் வாக்கியத்தைக்
கேட்டு, 'வேடா! உன்வரவு நல்வரவாக, நீ மனத்திற் சிறிதும்
ஐயமில்லாமல், உன் வீடாக நினைத்து வேண்டுவதைக்கேள்' என,
வில்லி 'கபோதமே! என்குளிரைப் போக்கடி' என, கபோதங் காட்டி
லிருந்து ஒருகொள்ளி யெடுத்துக்கொண்டுவந்து சருகுகளின்மேல்
வைத்து மூட்டி, வேடனைப்பார்த்து 'நெருப்பு மூண்டெரிகின்றது,
இதில் நீ குளிர்காய், முன் றீவினையால் நான் பறவையாயிருக்கி
ன்றமையால் என்னண்டை யுன்பசிக்கேற்ற பதார்த்தமில்லை, இப்
போது அநேக துன்பங்கட்கு இடமாயும் பரோபகாரமாகாமலும்
இருக்கின்ற இச்சரீரத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்து பலனென்ன?
இதனால் நீ யுன்னுத்தமாவைச் சந்துஷ்டிசெய்' என்றிப்படிச் சொல்
லிக்கொண்டே பிறருதவியின்பொருட்டு எரிகின்ற அழலில் ஆனந்
தத்தோடு விழ, அப்போது வேடன் 'ஆ ஆ! என்பொருட்டு இஃ

உடலைத துறநதது, மேலும நான நீயொழுகக முளளவன, வேறொனறன றசையினறு சீவனம பணணுகினறேன; பரோபகார மொனறு சிறிதாயினும தயையுங கனவிலும அறியேன, ஆதலால ஊனைததின றூனைப் பெருககின பாவியேன கோரநரகத்திறகுப் போவேன, இதை யெனககுத திருஷடாநதமாய இநதப்புறா காணபிததனால இது முதலாகப பசி தாகங குளிர வெயில் பொறுததல இவறறா லுடமபை யுலாததி நான பாவமில்லாதவனாககக கடவேன’ எனறு சொலலிப பசசாததாபத துடனே தன கூடு தடி கணணி முதலான ஆயுதங்களை முறிதது எறிநது விடடு, அநதப பெணபுறாவை விட்டுவிட, அஃது உயிரிலும சிறநத தனநாயகன றருமததினபொருடடு உடலைக கொடுததா னெனறெணணி அதுவு மநத நெருபபிற குதிதது இறநத வுடனே அஃது ஒரு திவவிய ஸதிரீ யாகிக கணவனோடுகூடச சொரககததுககுப போயிறறு. வேடனும இரககததினறு பரிசுததனாய நெருப்பிற றேகததைப போடடு விடடு நறகதியை யடைநதான. ஆதலால அபய மென றடைநதவாகளைககாககவேணடும” என, அதைககேடடு அரிமாததனன “எனககு மிபபடியே யபிபபிராய மிருககினறது, இவன சததியவானும புததிமானுமா யிருக்கினறான, கபடியலலன, இவறறை யறியாமல மேகவாணன இவனை மானபங்கஞ செயதான, இவனைககொனறால் நான விசுவாசகாதகனாவேன, பிரமகததி, களளுணடல, களவாடலிவறறிறகுப பிராயசசிததமுணடு; விசுவாசகாதகததுககு அஃதிலலையனறோ? ஆகையா லிவனுககுச சனமானம பணணி நமது தாககததில் இட்டுககொணடு போகவேணடும” எனறு உறுதிசெயது, இராசன சிரஞசீவியைப பாரததுச சொலலுகினறது “நீ யென கோடடையில வநதுசுகமா யிரு, நானுனைப்பாதுகாபபேன” என, இதைககேட்டுச சிரஞசீவி களிபபுற்று “மகாராஜாவே! நான விஸதரிததுச சொலவதெனனை? என குடிபபிறபபும பிரபுவுககுச சகவாசததால வரவரததெரியும” என, அப்போது குரூரநாசன “இப்போது கோட்டான் குலமெல்லாம இராசன குற்றததாற் பாழாகும்; பிறா குற்றஙகளை யரசனுககு அறிவிக்கவேணடும, அரசன இதத

தைக் கேளாவிடில் அதற் கென்னையுபாய மிருக்கின்றது ?" என்று இங்ஙனஞ் சொல்ல, அரசன் அதைக்கேளாமற் சிரஞ்சீவியைத் தன்னரண்மிற்கொண்டுபோய்வைக்க, பின்னர்ச் சிரஞ்சீவி "நம்மைக் கொல்லவேண்டுமென்றவ னெல்லாரிலுங் கெட்டிக்காரன், மேலும் எசமானனுக்கு நன்மையையே செய்பவன்,மற்றவர்கள் எசமானனைப்போல மூடர்களாகையால் அவனொருவன் இல்லாவிடில் இவர்களை வெல்வதருமையன்று" என்று இப்படி மனத்துக்குட் குதூகலிப்புட னே யாலோசித்துக்கொண் டிருக்கையில், அரிமாத்தனன் காரியகாரர்களைப் பார்த்து "இச்சிரஞ்சீவிக்குத் தக்கமெல்லாங் காட்டுங்கள்" என, சிரஞ்சீவி இராசகட்டளையின்படி யெல்லாம் பார்த்து 'நாம் இதற்கு ளிருந்தால் நம்மெண்ணம் முடியாது, பின்னும் நம்முடைய வஞ்சனைகளையுந் தெரிந்து கொள்வார்கள், ஆதலாற் கோட்டைத் தலைவாசலிலிருந்து மனோபீஷ்டத்தை முடிக்க வேண்டு'மென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்து அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றது "மகாராஜனே ! நான் வாயசம், ஆதலாலுள்ளே யிருக்கத்தக்கவ னல்லேன், உமது கடைவாசலிற் காத்திருந்து கபடமில்லாமற் சேவித்துக் காலந் தள்ளுவேன், அன்புள்ளவனும் மனத் தழுக்கில்லாதவனுமாகிய சேவக னெங்கிருந்தாலுஞ் சிந்தையில்லை" என்று இவ்வண்ணஞ் சொல்லிக் காக மங்கேயே யிருந்தது. அப்போது குரூரநாசன் "இராஜா அமைச்சர் முதலிய நீவிரெல்லீரும் மூர்க்கர்களா யிருக்கின்றீர்களென் றெண்ணுகின்றேன், முற்காலத்தில் நடந்த ஒருகதையுமிருக்கின்றது, முதல்மூடன் நான், இரண்டாவன் வேடன், மூன்றாவன் அரசன், நான்காவன் அமைச்சனென்று சொல்லிவிட்டு ஒரு பறவை பறந்துபோயிற்று" என அப்போது அவர்கள் "அஃதெப்படி?" என, குரூரநாசன் சொல்லுகின்றது:—

"பொன்னைக் கெச்சமிடுகின்ற வொருபறவை மலையின்மேல் நெடுநாளா யிருக்கையில், அங்கே யொருநாட் போனவேடன் அது பொன்னைக் கலவிசர்ச்சனம் பண்ணப்பார்த்து மிகவு மாச்சரியமாய், 'நான் பாலியமுதலாகத் திரிந்துவருகின்ற வெகுகாடுக

ளிற் பார்த்த பலசாதிப் பறவைகளிலு மிப்படி யொன்றைப் பார்த்ததில்லை, ஆதலால் இதையுயிருடனே பிடித்துக் கொண்டுபோவோ மென்றெண்ணி மரத்தில் வலைகட்ட, அப்போது அப்பறவை வழக்கப்படிவந்து சடிதியில் அவ்வலையிற் சிக்கிற்று. வேடன் அதைக் கூட்டிலடைத்துத் தன்குடிசைக்குக் கொண்டுவந்து 'இது நம்மிடத்திருப்பதை அரசனறிந்தால் இப்பறவையைக் கொண்டுபோவதுமன்றி நம முயிரையும் வாங்குவான், ஆதலால் இக்குணநிதியை யரசனுக்குக் கொடுப்போ' மென்று நிச்சயித்துப் பறவையைத்தந்து அரசனுடனே நடந்தசெய்தியை விண்ணப்பம்பண்ண, அப்போது அவனிரத்தின மிழைத்த வொரு கூட்டில் அதனை வைக்க அதைப் பார்த்து மந்திரி 'அசம்பாவிதமான இவ்வேடன் பேச்சைக்கேட்டு இதை யேன்வாங்கினீர்? விட்டுவிடும்' என, இதைக்கேட்டு அப்பறவையை மன்னவன் விட்டவுடனே அஃது இராசனரண்மனைச சிகரத்தி லுட்கார்ந்துகொண்டு 'முன்னே நான் மூடன், இரண்டாவன் வலைஞன், மூன்றாவன் இராசன், நான்காவன் மந்திரி' என்று இப்படிச் சொல்லிப் பறந்துபோய் விட்டது" என்று இச்சங்கதியைச் சொல்லிப் பின் இஷ்ட மித்திரர்களைப் பார்த்து 'இன்றை வரைக்கும் இவ்விராஜாவின் சார்பிலிருந்தேன், இனிவேறொரு மலையைச்சார்ந் திருக்கவேணுமே, நரியானது குகையைப் பார்த்துக் கூப்பிட்டுச் சுகமடைந்தாற்போல வருவதற்கு முன்னரே யாலோசிப்பவ னின்பமடைவான்" என, அப்போது அவைகள் "இஃதெப்படி?" என, குருநாசன், "ஒரு வனத்தில் வசித்திருந்த கிரகிரனென்னுஞ் சிங்கம் ஒருநாள் இரைக்கு நெடுநேரந் திரிந்தும் யாதொரு பக்ஷணமுங் கிடையாமையினாற் போதுபோனவுடனே யொரு பெருங்குகையைப்பார்த்து இதிலடைவதற்கு யாதேனு மொருபிராணிவரும், அதைத்தின்று பசியாறலாமென்று தனக்குட் டீரமானித்து அதிலொளித்துக் கொண்டிருக்கையில் அக்குகையில் வசிக்கும் அவிபுச்சனென்னு நரிவந்து அங்கே சிங்கத்தின் காற்சுவடுகளைக் கண்டு சந்தேகித்துச் சிங்கமிதிலிருக்கின்றதையு மில்லாததையுஞ் சோதித்துப் பின்பு உள்ளே புகவேண்டு

மென்றெண்ணித் தூரத்தில் நின்றுகொண்டு, 'ஓ குகையே! குகையே!' என்று இரண்டுதரங் கூவியழைத்துக் 'குகாய்! நீயென்னோடு பேசாமலிருக்கின்றதென்னை? உனக்கு மெனக்கும் பிரதிதினஞ் சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருந்ததே, இன்றைக்கேன் பேசவில்லை? விரைவாய்ச்சொல், இல்லாவிட்டால் நான் மற்றோரிடத்திற்குப் போய்விடுவேன்' என்றுசொல்லி மீண்டுங் கூப்பிட்டது. அப்போது சிங்கம் நினைக்கின்றது 'இக்குகை நாடோறும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போலும், இன்றைக்கு நமது பயத்தினால் அதனோடு பேசவில்லை, இதற்குப்பதிலாக நாம உத்தரங் கொடுப்போம்' என்று ஆலோசித்துப் பிந்தித்தொனியினால் அருகேயிருந்த பிராணிகளெல்லாந் திடுக்கிடும்படி அந்நரியைக் கூவ, நரி 'அப்பா நான் பிழைத்தேன்' என்று வேறோரிடத்திற்கு ஓடிப்போய்விட்டது. ஆதலால் ஒவ்வொன்றையும் முன்னே யாலோசித்துச் செய்யவேண்டும்' என்று தன் மித்திரர்கட்குச்சொல்லி அவர்களோடு குரூரநாச மாதிரி தேசாந்தரம் போயிற்று. பின்னாகக் காகமந்திரி "இப்போ கோட்டான் கூட்டத்தைக் கொல்வதற்கு வருத்தமில்லை, விவேகமில்லாத மந்திரியையுடைய அரசன் சீக்கிரத்திற்கெடுவான், விவேகமந்திரிவஞ்சனையான மித்திரர்களைப் பகைவரென்று அறிந்துகொள்வான், இப்படியறிகின்றவன் இவனிடத்தில் இப்போது ஒருவனுமில்லை. ஆதலால் நங்குலத்தின் மக்களத்தைக்குறித்து யாதாயினும் பிரயத்தினஞ் செய்யவேண்டும்" என்று மனத்திலநிச்சயித்து அன்றுமுதற் றினந்தோறும் ஒவ்வொருவிறகு கொண்டுவந்து வ[illegible]யண்டை போட்டுக்கொண்டேவந்து போராகக் குவித்துமாத்திர[illegible]இல அதைப்பார்த்துச் சூரியனுதித்தவுடனே கோட்டான்களெலாங் குருடுகொண்டிருக்கையில் விறகுகளையுஞ் சுள்ளிகளையு[illegible] குகையின்வழியிற் கும்பலாகச்சேர்த்துத் தான்மெள்ள மேகவானனிடத்திற்கு வந்தது. அப்போழ்து மேகவாணராசன் "என்ன செய்தி?" என, சிரஞ்சீவி "நான் பகைவர் குலவேரைப்பிடுங்க[illegible] தக்கவுபாயஞ் செய்திருக்கின்றேன்; நீங்கள் ஒவ்வொருத்தரும் ஒ[illegible]வோரெரிகொள்ளி விழுக்காடு கொண்டுவந்து என்சாகையின்மே[illegible]

போட்டாற் கோட்டான்களெல்லாமிறக்கும்" என, இதைககேட்டுக் காகராஜன "என்னவுபாயஞ் செய்தாய்? சொல" என, மந்திரி "மகாராஜாவே! இது சொலலத்தக்க சமயமன்று, நான் சொல்லுகின்றசெயதியைப பகைவரறிநது வேறொரிடததி லோடிபபோனால நமமுடைய இததனை முயறசியும வீணாயப்போம், மேலுங கடிதிற செயயததக்க காரியததிற றாமதஞ் செய்யலாகாது" எனக் கேடடு, காகராசன தன பரிவாரததோடு கூட எரிகொளளிகளைக் கொணடுவநது உலூகஙகளிருககுங குகைவழியிற்போட, அந்தப்புகையினாற கோட்டானகள பயநது கலககமுறறு இரைசசலிடடுக் கொணடு வெளியே வருகையிற போக வழியிலலாமையால அப்போது குரூரநாசன சொனனதை நினைததுககொணடு 'அவன வாாததையைக கேளாமைக்குப் பலன இதுதான இதுதான' என்று அழுகுரலோடு சொலலிக கொணடிருககையில நெருபபுசசுவாலை பதிகரிததுக கோட்டானக ளிறநதன பினபு மேகவாணராசன முனவிடட தனமரததிற குடிபோயச சுகமாக இராசசியததை யநுபவிததுக கொணடிருககையிற சிரஞசீவியைப பாாதது "நீ பகையாளி வீட்டிலிருநது எவவாறு காரியததை முடிததாய?" என, சிரஞசீவி "குரூரநாசனறவிர மறறவாகளெலலாரும மூடராகையால் அவாகள அவன புததியைககேளாமல அவனை யவமானம பணணி யெனனைத தஙகள தூககததில இடடுககொணடுபோனார்கள், அதனால அவனறன சிநேகபநதுககளோடுகூட மறுதேயததிறகுபபோனான, மறறைநக கோட்டானகள மூடராகையால எரிநதிறநதாாகள, இவவாறே முனனொருகாலததிற சததுருநாசததின பொருட்டு ஒரு கிருஷ்ணசர்ப்பந் தவளைகளைத தோளிற சுமநது கெடுததது" என, அதைககேட்டுக காகராசன நகைத்துப் "பாம்பு தவளைகளைத தோளிற் சுமநது கொனறவித மெனனை? சொல்லும் ஐயா!' என, சிரஞ்சீவி சொலலலுற்றது —

"ஒரு தேசததில மந்தவிஷனெனனும் பாம்பு இரைகிடைக்காமல மிகவும் பசித்து ஓரேரிக்கரையண்டை வரும்போது அதிலே

தவளைகள் கிரமமாயிருப்பதைக்கண்டு 'இங்கேயேதேனுமொருகப
டம் பண்ணினாலல்லாமல் நமக்கிரை யகப்படாது' என நிச்சயித்
துக் கண்ணைவிழித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க, அப்போது ஒரு
தவளை 'பாம்பே! நீ யிரைதேடும் முயற்சியைவிட்டுச் சும்மா என்னு
ட்கார்ந்திருக்கின்றாய்?' என, அதைக்கேட்டுச் சர்ப்பம் 'அபாக்கிய
னாகின்ற எனக்கு ஆகார மெங்கிருந்துகிடைக்கும்? இன்றைக்குப்
பிரதோஷ காலத்தில் இரைக்காகத் திரிந்துகொண்டிருக்கையி லொ
ருதவளையைப்பார்த்து அதைப் பிடிக்கப் போகையில் அஃது அங்கி
ருந்த மிகவும் சற்பாத்திரனாகிய வொரு பிராமணனண்டை யோ
டிப்போயிற்று, அது தெரியாமல் நான் இங்குமங்கும் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கையில் அங்கே நீராடிக்கொண்டிருந்த வொரு பிரா
மணப்பிள்ளையின் காலை யிதுதான் தவளையென்று நினைத்து அவ
காலைக் கடித்தேன், அவன் அக்கணமே யிறந்தான், அப்பிள்ளையின்
பிதா மிகவும் துக்கத்தாலே யென்னைப்பார்த்து 'துஷ்டப்பாம்பே
யாதொரு குற்றமுஞ் செய்யாத வென்பிள்ளையைக் கடித்தபடியினாலே
நீ மண்டூகங்களுக்கு வாகனமாகக்கடவாய், மற்றும் அவைகளு
டைய சோகையாற் சீவனமும் பண்ணக்கடவாய்' என்று இட்
டுச் சபித்ததனாலே உங்கட்கு ஊழியஞ்செய்ய வந்தேன்' என
இங்ஙனம் அப்பாம்பின் பேச்சைக்கேட்டு அந்த எல்லாத தவளை
கட்குஞ் சொல்லத் தவளைகளெல்லாம் தங்கள் அரசனுடனேகூட
வெளியேவந்து மிகவுங் களிப்புடனே யந்த விஷசர்ப்பத்தின்மே
லுட்கார்ந்தன. அஃது அவற்றிற்குப் பலவிதக்கதிகளைக் காண்பி
க்கும்போது, 'தவளைகள் யானை குதிரை தேர்களிலும் இவ்வாகன
நன்றாயிருக்கின்றது' என்று மெய்ச்சிச் சந்தோஷிக்க, பின்பு அ
தப்பாம்பு இரண்டு மூன்று நாள் வரைக்கும் அப்படியே நடந்
பிறகு மந்தகதியாய்ப் போகத்தொடங்கிற்று. அப்போது அவைக
'இன்றைக்கு மெல்லெனவே நடக்கின்றாய்?' என, அப்போ
புசங்கம் 'நான் பசித்திருக்கின்றதனால் நடக்கக்கூடவில்லை' என
மண்டூகராசன் 'நீ சிறுதவளைகளைப் பார்த்துத் தின்றுகொண்டிரு
என இதைக்கேட்டுச் சர்ப்பம் 'எனக்கு இவ்வண்ணமே அந்தண

(சாப மிருக்கின்றது, அப்படியே தாமும கட்டளையிட்டீர்' என்று சொல்லி நாடோறும் தவளைகளைத் தின்றுகொண்டிருக்கும்போது, அங்கே வேறொரு நாகம்வந்து இதன் நடத்தையைப்பார்த்து 'நம்முடைய பக்ஷணங்களை நீயேன் சுமக்கின்றாய்? இதுமிகவும் விருத்தம, உனக்கு இது யோக்கியமன்று' என, அதற்கு மந்தவிடன் 'நானிவையெல்லா மறிவேன, சிலநாளில் எனக்குத்த நிறைவேறும, அக்காலத்தை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்?' என்று இவ்வாறுசொல்லிப் புன்சிரிப்புடனே பழையபடி நடந்துகொண்டிருந்தது. இப்படியெல்லா மண்டூகங்களையுந் தின்று கடையில அவற்றி னரசனையும் பக்ஷித்தது. எந்தச்சமயத்தில் எது செய்யவேண்டுமோ அந்தச்சமயத்தில அதனைச் செய்து சத்துருக்களை வேரோடு கூட நாசம பண்ணவேண்டும. நெருப்புத் தன பராக்கிரமத்தால காடுமுழுதையுந் தகிக்கின்றது, மரவேர்கள பூமியிலிருக்கின்றன, மிருதுத்தன்மையினாற் றண்ணீருங் காற்றுஞ் செடி மரங்களை வேரோடுபிடுங்குகின்றன" என, இங்ஙனம அதன வாக்கியங்களைக்கேட்டு மேகவர்ணன "கடையானவ ரிடையூறு வருமென்று பயத்தினால் காரியங்களைத் தொடங்குகின்றதில்லை, இடையானவர் காரியங்களைத் தொடங்கி விக்கினம வந்தால விட்டுவிடுகின்றார்கள், ஆயிரமிடையூறுகள வந்தாலு மெடுத்த கருமத்தை முடிக்கின்றவர்கள தலையாயா ராவர், ஆதலால் நீ அநேகவிதமும கஷ்டப்பட்டுப் புத்தியினாலே வெகு பகைவர்களைக் கொன்றாய், இது யோக்கியமானதே யிருக்கின்றது, சத்துரு, அக்கினி, இரணம இவற்றின் சேஷம் வைத்தால மீண்டும் வளருமென்றறிந்து நீ வைரியைக் களைந்தாய்; ஆயுதத்தா லொருவன சாகின்றான, புத்தியினால் அநேகம்பெயர் ஒருமிக்கச சாகின்றார்கள்" என்று இராஜன சொன்ன மொழியைக் கேட்டு, சிரஞ்சீவி "எல்லாம உன் பிரதாபத்தா லாயின; உன்னைப் போலிருக்கின்ற சத்துக்களுக்கு ஈசுரனும விதியும் நல்ல புத்தியைக் கொடுக்கும், அசத்துக்களுக்குத் துர்ப்புத்தியைக்கொடாநிற்கும்; இஃதல்லாமல தடியெடுத்துக் கொண்டு அடிக்கிறதில்லை; காமத்தை யறுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற புத்தியினாற் பயன்களை யடைகின்றா

” என்றிப்படிச்சொல்லக்கேட்டு மேகவாணன் அம்மரத்தின்மேற் [illegible]மாய் அரசு செய்து கொண்டிருந்தது.”

இங்ஙனம் சோமசன்மா இராஜகுமாரர்கட்குக் காக்கை கூகைகளின் கதையாகச் சந்திவிக்கிரகமென மூன்றாந்தந்திரஞ் சொல்லினன்.

நானகாவது

லப்தஹானி.

அலலது

பேறழிவு

— ◆ —

சோமசனமா அரசகுமாரரை நோக்கி "இடருற்ற காலையில அறிவுகுன்றாதவன, குரஙகு முதலையினினறும் விடுபட்டாற்போற பெருநதுனபததினினறும மீளுவான" என, சிறுவாகள "அஃதெவ வணம்? சொலவாய்" என, ஆசிரியன சொல்லலுற்றனன —

"கஙகைக் கரையில நாவன மரததினமேற் சுமுகனெனனு மொருவானரம சிலகாலம வாசம் பண்ணிக்கொணடிருககையில அஙகே வநத ஓரிளைதத முதலையைப்பாாதது 'நீ யெனனிருககததுக்கு விருநதாக வநதமையால உனககு நாவறபழந தருகினறேன' என்று சில பழஙகொடுககத தினறு அததியநத சநதோஷததுடனே தன னிடததிறகுப்போய அனறு தொடஙகித தினநதினம வநது நாநா வாாததைகள பேசிககொணடு இரணடுமே அநநியோநநியமாயிருக கையில ஒருநாள் முதலை சிலகனிகள கொணடுவநது தனனிலலாட குக் கொடுக்க, அது தினறு அககனி அமிாதம்போ லிருககககணடு தனனாயகனைபபாாததுப் 'பிராணநாதா! இநதத திததிப்பான கனிக ளெஙகிருநது கொணடுவந்தாய?" என, ஆணமுதலை 'சுமுகவானர னெனனு மென்நணபன எனககு நாடோறுங கொடுக்க நான அங்கே தானே புவறறைப் புசிததுககொணடு வநதேன இனறைக்குத தினறு மிகுந்ததை யுனககுக் கொணாந்தேன' என, இம்மொழிக ளைக் கேட்டுப் பெண்முதலை 'இததீஙகனி தின்பவன ஈரல் அமிர்தத திற்கொப்பாயிருக்கும், அதைககொணாநது எனக்குக் கொடு; அத னால் நான் மூப்புச்சாக்காடுகள் இல்லாமல் உன்னோடு நெடுஙகாலஞ சுகித்திருபபேன்' என இதைக்கேட்டு முதலை 'எனக்குயிர்க்குயிரா யிருக்கின்ற நட்டோனாகிய வானரத்துக்கு நீயேன இநதத் தீஙகு

நினைக்கின்றாய்?" என, அது 'நான் உனக்கு அகத்தியமாயிருந்தால் அதனீரலைக் கொணர்ந்து கொடு, இல்லாவிட்டால் நானுயிர் வைத்துக்கொண்டிரேன்' என, ஆண்முதலை 'காதலியே! சகோதரனினும் மித்திரன் அதிகமாதலால் அவனைக் குறித்து நீ யிடம் பண்ணவேண்டாம்' என்று மோவாய்க் கட்டையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொள்ள, பெண்முதலை 'நீ யென்றைக்கும் என் பேச்சுக்குக் குறுக்குச் சொன்னதில்லை, இன்றைக்குமாத்திரம் பெண்களுக்குக் குறைச்சற் பண்ணுகின்றாய், ஆதலால் இதோ நான் ஜீவனைவிடுகின்றேன்' என்ப் பிடிவாதஞ்செய்ய, கராம் பெண்ணின் நிச்சயத்தையறிந்து 'அச்சமுகனையான் கொல்லக்கூடாதாகு யிருக்கின்றான், நீயோ பிடித்ததை விடாமலிருக்கின்றாய், ஆதலால் நானிருதலைக்கொள்ளி யெறும்புபோலாயினேன்' என்று இங்ஙனஞ்சொல்லிச் சமுகனிடத்திற்குப் போயிற்று. அப்போது சமுகன், 'நண்பனே! இன்றைக்கேன் வியசனமாயிருக்கின்றாய்?' என, முதலை 'மற்றொன்றுமில்லை, உன் மச்சினிச்சி யென்னைப் பார்த்து 'துஷ்டா! நன்றிகெட்டவனே! நீ யாரால் சீவனம் பண்ணுகின்றனையோ அவனை யொருநாளைக்காயினும் நமது வீட்டிற்கு அழைத்துவந்து விருந்திடவேண்டாமோ? அவன் வீட்டுக்குமாத்திரம் வெட்கமில்லாமற் போய்ப்போய் நல்ல பழங்களைத் தின்னுகின்றனையே' யென்று இப்படித் திட்டிக்கோபித்தாள், ஆதலால் நீ யென் வீட்டுக்குவா, உன்னைக்குறித்துப் பலபல பதார்த்தங்களைத் தேடி வைத்துக்கொண்டு வழிபார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள்' என, வானரம் 'நண்பனே! என்னால் தண்ணீரில் வரக்கூடாது, நீ யென் பிரியமுள்ள மச்சினியை யிங்கே கூட்டிக்கொண்டுவா' என, மகரம் 'சமுகனே! நான் கங்கைக் கரையிலிருக்கின்றேன், நீ யென் முதுகின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டுவா, நோவாமற் கொண்டுபோவேன்' என, அதன்கண் நம்பிக்கைவைத்துக் குரங்கு அப்படியே யுட்கார்ந்து கொண்டமாத்திரத்தில் முதலை தண்ணீரிற் குதித்துப்போகையில் வானரம் 'எனக்கு அச்சமா யிருக்கின்றது, மெள்ளமெள்ள[illegible]ட' என்றது; அதைக்கேட்டு முதலை இப்போது சமுகன் நம்முடைய ஆதீனத்தி லிருக்கின்றான், இனி யிவனுக்கு நங்கருத்தை வெளி

யிடுவதற்குக் குறையென்ன விருக்கின்றது? உரலிலகப்பட்டது உலக்கைக்குத் தப்புமோ?" என்ன இங்ஙனந் தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு முதலை 'மித்திரா! உன்னிஷ்ட தேவதையை நினை, என் பெண்சாதியின் பிடிவாதத்தால் உன்னைக்கொண்டு போகின்றேன், என், 'நீ நேற்றுக்கொடுத்த நாவற்கனிகளை யென் மனைவி தின்றதன்மேல் இத்தன்மையான தீங்கனியைத் தினந்தினந் தின்னுகின்ற பாக்கியவானீரல் கேஷமம் அமிர்தத்தைப் போலிருக்கும், ஆதலால் நீயவனீரலை யெனக்குக் கொணர்ந்து கொடாவிடில் நான் பிராணனை வைத்திரேனென்றுள் யான் அதைக்குறித்துத்தான் உன்னைக் கொண்டுபோகின்றேன்' என, அதைக்கேட்டு வானரம் 'ஓகோ! இப்படியென்று எனக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தால் அந்தமரத்தின் மேலொளித்து வைத்திருக்கிற அந்த ஈரலை யுனக்கு அங்கேயே கொடுத்திருப்பேன், வெற்றிருதயத்தோ டிருக்கையில் என்னை வீணுக்குக்கொண்டு வந்தாய்' எனக் கிலேசப்பட, அப்போது மகரம் 'என் பிராணமித்திரா! அதைக்கொடுத்தால் அவள் சந்தோஷமாவாள்' என்றுசொல்லி வானரத்தை யதிசீக்கிரத்தில் முன்னிட்டத்திற் கொண்டுவந்து விட்டவுடனே, வானரங் குதித்து மரத்தின்மேலேறிக்கொண்டு 'இன்றைக்குக் காலன்கையிலிருந்து விடுபட்டேன்' என்று எண்ணிக்கொண் டிருக்கையில், முதலை 'மித்திரா! ஈரலைச் சுருக்காய்க் கொடு, உன் அண்ணியாருக்குக் கொடுத்துவிட்டு வருகின்றேன்' எனக்கேட்டு, வானரம் நகைத்து 'மூடா! துஷ்டா! ஈரலுடம்பை விட்டிருக்குமோ? அதிருக்கட்டும், நீ விசுவாசகாதகனாதலால் இங்கிருக்க வேண்டாம், சீக்கிரத்திற் புறப்பட்டுப்போ, உன்னைப் பார்க்கப் பெண்கள் நாணுகின்றனர்' என்று இங்ஙனஞ் சுமுகன் சொன்னவுடனே முதலை பச்சாத்தாபப்பட்டு, 'நான் இவனுக்கு வழியிலுண்மைசொல்லி யிழந்தேன், இப்போது மறுபடி விசுவாசம் வரப்பேசி யிவனைக் கொண்டுபோக வேண்டும்' என்று ஆலோசித்து, 'மித்திரா! நானுன்னைப் பரீக்ஷிக்கலாமென்று இவ்வாறு சொன்னேன், மேலும் உலகத்தில் படைத்த வன்பேச்சை நிசமென்று எண்ணித் திருப்பிக்கொண்டு வரவில்லை, ஈரல் சரீரத்தை விட்டு வே

று

டத்தில் விராதென்பது சிறுபிள்ளைகளுக்குந் தெரிந்தது தானே, நானிது விளையாட்டுக்குச் செய்தேன், ஆதலால் நீயென் வீட்டுக்குக் கிலேசமும் பயமுமில்லாமல் வா, உன்பொருட்டு என் பெண்டாட்டி வழி நோக்கிக் கண் பூத்துப்போகக் காத்துக்கொண் டிருப்பாள்" என, சுமுகன் 'பரித்தவனது விசுவாசத்தில் நம்பிக்கைவைக்கலாகாது. பிரியதரிசனனைக் கங்காதத்தன் அஞ்சி மீண்டுங் காணவில்லை' என அப்போது முதலை 'பிரியதரிசனனுக்கு அவனேன் அஞ்சினான்?' என, வானரன் சொல்லலுற்றது —

" ஒரு கிணற்றிலிருந்த **கங்காதத்த**னென்னு மொரு பெருந்தவளையை மற்றைத் தவளைகள் மிகவும் வருத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கத்தனால் அஃது இராட்டினத்தோண்டி நெறியே வெளியில் வந்திருந்து 'இந்தத் தாயாதிகள் வலியவரும் பலருமா யிருக்கின்றார்கள், இதற்கென்ன செய்வோம்' என்று எண்ணமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில் ஒரு பாம்பின் புற்றைப்பார்த்து வழிப்போக்கர் காலிற்றைத்தமுள்ளை முள்ளாலேயே வாங்குவதுபோல இந்தப்பாம்பை நமது வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ப் பங்காளிகளைக் கொல்லவேண்டும்' என நிச்சயித்து வளையின்கிட்ட இருந்து பாம்பைக்கூவ, பாம்பு 'இவன் மாந்திரிகனோ அன்றி நம்மைக்கொல்ல வந்தவனோ? கூப்பிடுகின்றவன் இன்னவன் என்று தெரியவில்லை ஆதலால் இவனை யிங்கிருந்தே கேட்கவேண்டும்' என்று தீர்மானித்து 'நீ யார்?' என மண்டூகம் 'நான் கங்காதத்தனென்னும் மண்டூகராசன், உன்னைச் சரணமாக வடைந்தேன்' என, கேட்டுப் பிரியதரிசனன் 'நெருப்புக்குந் துரும்புகளின் சேர்க்கை நில்லாததுபோல நான் உன் பரமசத்துருவா யிருக்கையில் நீ இங்கேவந்து இந்த விபரீதபாஷணைமேன் பண்ணுகின்றாய்?' என, கங்காதத்தன் 'என்னை மாற்றார் வருத்துகின்றார்களென்று உன்னிடத்திற்கு வந்தேன், நீயெங்கள் சன்மசத்துருவென்பதுமெய்யே, ஆனாலும் வலிய பகைவர்களை வைரிகளைக் கொண்டே யடிக்கவேண்டுமென் நீதி நூலிருக்கின்றது' எனக்கேட்டு, இச்சர்ப்பம் 'எனக்கிரை அங்கெப்படிக் கிடைக்கும்?

என, மணடூகம 'உனனை நான அனுயாசமாகக கொணடுபோவேன' என, அதைககேடடுப பிரிய தரிசனன 'நாம தீனியைககுறிதது என்றைககும விசாரபபடடுக கொணடிருககினறோம, அவவாகாரந தானேவநது இனறைககு நமமை யழைததுக கொணடுபோக விருககையில ஆலசிய மேன பணணவேணடும? வலியவநத சீதேவியை வேணடாமெனறு தளளலாமோ" எனறு தனககுளளேயோசிததுககொணடு தவளையினபினனேபோக, தவளை அதை யிராடடினததின வழியாயக கொணடுபோயத தனவீடடில வைததுககொணடது அநதப பாமபு தவளைகளையெலலாந தினறது பிறகு கஙகாதததனைப பாரதது 'மிததிரா! உன சத்துருககளை யெலலாங கொனறபடியினால எனககேதாவது ஆகாரங்கொடு' என, தவளை 'நீ யுன சிநேகிதன காரியததைச செயதாய, இபபோது வநதவழியே வீடடுககுப போகலாம' என, அதைககேடடுப பாமபு 'கஙகாததததா! அநதப பிலததில வேறே யேதாவது வநது தஙகியிருககும, யானஙகே போ யென்ன செயவேன? நீயே யுன சமுதாயததிலிருநது நிததியமெனககு ஒவவொரு தவளை கொடுததுக கொணடுவா, இலலாவிடடால நானெலலாரையும ஒருஙகே கொலலுவேன' என, இவவுததரவைககேடடுக கஙகாததததன பயபபடடு நிததமொருதவளை விழுககாடு கொடுததுககொணடிருககத தினறு கடைசியில ஒருநாள கஙகாததததன புததிரனையுந தினறது அதைக கஙகாததததன மனைவி பாரதது மிகவும மிடிமையுறறுக 'கஙகாததரே! நீர இககொடியோனைக கொணடுவநது குலததை நாசமபணணினீர இனி யிவவிடம விட்டுப புறபபடும, இலலாவிடடில இவனைக கொலைசெயயச சூழசசி செயயும' என, இதைககேட்டு ஆராய்சசி செயதுகொணடிருககையிற பாமபு 'எனககேதாயினுந தினனககொடு' என, கஙகாதத்தன 'மிததிரா! நானிருககையில நீ தீனிககேன் விசாரபபடுகினறாய? இபபோது என மனைவியை யனுபபி வேறுகிணறறிலிருநது இனனும மணடூகஙகளை யழைபபிக்கின்றேன், அதுவரையு நீ சுமமா விரு' எனக் கேட்டுப பிரிய தரிசனன 'நீ எனக்கணணதாதா, ஆதலாற் பிதாவாகவிருக்கினறாய,

உடனே, தவளைகளை யழைப்பி' என, பின்னர் மனைவியை மற்றொரு கூபத்திற்போக்கிப் 'போனவளின்னும் வரவில்லை, நானேபோய் அநேகந் தவளைகளைக் கொண்டுவருகின்றேன் நீ யிங்கே சுகமாகவிரு' என்றுசொல்லித் தானும் இராட்டினவழியே புறப்பட்டுப்போயிற்று. பின்பு பிரியதரிசனன் தவளைகளைக்குறித்து வழிபார்த்துக்கொண்டு அங்கேயிருந்து அப்படி வெகுநாட் கழிக்கையில், மற்றொரு வளையிலிருந்த பல்லியைப்பார்த்துப் பிரார்த்தித்து 'ஓ பல்லியே! உனக்கும் கங்கதத்தனுக்கும் மிகவுஞ் சிநேகமாகையா லவனிருக்கின்ற விலத்திற்குப்போய் உன்னைப் பிரியதரிசன னழைக்கின்றா னென்றும் இனி யுனக்குத் துரோகம் பண்ணினால் எனக் காணையிருக்கின்றது, நீ மனத்திற் சிறிதும் ஐயப்படாதே யென்றும் இவ்வாறு சொல்' என, அதனுத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு அக்கவுளி கங்கதத்தன்பாற்போய் எல்லாச்செய்தியையும் சொல்லக் கங்கதத்தன் 'பசித்தவன் விசுவாசத்தை நம்பலாகாது, நீ போய்ப் பிரிய தரிசனனுடனே துஷ்டா! இனிக்கங்கதத்தன் வாரானென்று சொல்' என, கவுளிபோய்ப் பாம்புக்கு இவற்றை யெல்லாஞ் சொல்லிற்று. அப்படிப்போல நான் மீண்டும் உன்வீட்டுக்கு வாரேன்' என, இதைக்கேட்டு முதலை நீ வாராவிடில் எனக்கு நன்றிமறந்தமை சம்பவிக்கும், ஆதலால் நான்பட்டினியிருந்து உன்னைக்குறித்து இங்கேயே பிராணனை விடுவேன்' என, அப்போது வானரமானது 'நரி நீள்செவியனுக்கு நம்பிக்கை வருவித்து எப்படிக் கொன்றதோ அப்படி நீயுமென்னைக் கொல்லச்செய்ய விரும்புகின்றாய்' என, முதலை அதைக்கேட்டு 'அஃதெப்படி?' என, குரங்கு சொல்லுகின்றது —

" ஓ ரடவியிலிருக்கின்ற **கராளகேசரி** யென்னுஞ் சிங்கத்துக்குத் தேகமேதோ குணமில்லா திருந்தமையால் **தூசர** னென்னு நரியைப்பார்த்துப் 'பிரதானியே! இன்றைக் கெனக்கு எங்கும் போகக்கூடாது, நீயே போய் யாதாயினு மிரை கொண்டுவா' என, நரி நாலண்டையும் ஓடித்திரிகையில் ஒரு கழுதையைப் பார்த்து 'மாமா!

குமபிடுகினறேன, நீ யிப்போது மிகவு மிளைததுப்போனுய' என, அபபோது கழுதை 'மருமகனே! என்ன சொலவேன? எனக்குத தலைவன வணணுன, அவன ததியநதநத தணடகன, என்மேற் பெருஞ்சுமைகளைப போடடுக கொலலுகினறதே யனறி வயிறறுக்குப புலலுசசெததை போடுகினறதிலலை, புழுதியிலிருககும அறுகங கடடையைத தினறுகொணடிருககினறேன, அஃதுடம புககு எங்ஙனம புஷ்டிகொடுககும? என பிழைபபொரு பிழைபபோ?' என, நரி 'இபபடி யிருநதால நீ எனனேடு கூடவா, ஆற்றஙகரையிற பசசைபபுல நிரமப இருககுமிடம உனககுக காணபிககின்றேன' என, அதைககேடடுக் கழுதை 'அவவிடம நனருயிருககும, அஙகே நானெனறியா யெபபடி யிருபபேன' என, தூசரன 'மாமா! அஙகே புருஷனிலலாமல விஸதாரமா யிருககினற பெட்டைக கழுதைகள எஙகளுககுத தககபுருஷ னகபபடடாற கொணடுவர வேணடுமென றெனககுசசொலலி யிருககினறமையா லுனக்குரைததேன' என, அதைக்கேடடு ஆசையினுற காததபம பினனே போக, அதைககணட சிஙகம பாயநதவுடனே நீளசெவியனேட்டம பிடிததது, பினனர நரிகோபிததுக கணடீரவததைக பாரதது 'இனறைககுன வீரததை நான பாரததேன், உனமுனனெதிரபபடட கழுதையு மோடிபபோயிறறு, இனிநீ யானையை யெவவாறடிப்பாய?' என அதைக்கேடடுக காரளகேசரி தலையிறககமா யிருககக, மீட்டும நரி 'மறறு மொருதரம நானவனை யுனனணடை கொணடுவருகினறேன, அபபோதாயினும எமாருமல அவனை அடிககவேணடும' என்று சொலலி, நீளசெவிய னருகே போய 'நீயே னேடிபபோகினருய்?' என, கழுதை 'மருமகனே! எனனை யிநநேரம எமனவாயிற கொடுததிருபபாய, அதிரஷடத்தினுற பிழைததேன, வசசிரமபோல் நகததையுடைய அப்பிராணி யார?' என, அபபோது நரிநகைதது 'அமமான! அநதப் பெணகழுதை உனனைபபாரதது மிதமறற களிபபோடே யுனனணடை வருகையில் நீ வீணுயப் பயநதோடினுய், அவளிபபோது நீளசெவிய னென்னைக கலயாணம் பணணிக்கொளளாவிட்டால நானுயி

லைத்திரே யென்று நிச்சயித்திருக்கின்றபடியால் நீ விசாரமாய வரவேண்டும், வாராவிட்டால் பெண்கொலை நேரிடுவதன்றிக் காமதேனுவும் சபிக்கப்படுவாய், அவனுடைத்தினை சர்வார்த்தசாதனமான திருவடிவா யிருக்கின்றதை யவமானம் பண்ணுகின்றவர்களைச் சடைச் சாம்பலாணடி யாக்கிக் காமதேனு காட்டிலனுப்புவான்; என்றபடி நரியுரைக்கக்கேட்டுக் குண்டுக்கழுதை யதன்பின்னே போகச் சிங்கந் தட்சணமேயடித்து நண்டைச்சுட்டு நரியைக்காவல்வைத்தாற்போல அதற்கு நரியைக்காவல்வைத்து நீராடப்போக இதற்குள்ளே நரி யதனீரலையுங் காதையுந் தின்றது. பின் சிங்கம் வந்து பார்க்கையி லீரலுங் காதுமில்லாமையாற் சமயத்தைப் பார்த்து 'இதையார் தின்றது?' என, நரி 'இக்கழுதைக்கு ஈரலுங் காதுமில்லை, இருந்தால் அது மறுபடியு முன்னண்டை வருமா?' என அஃது இதை யுண்மையென்று நம்பி நரிக்குள்ள மாம்சபாகங் கொடுத்து மற்றதைத் தின்றது. அப்படி நீ யென்னைக் கொல்ல விரும்புகின்றாய்' என, முதலை '[illegible] றன ப்ரயோசனத்தை விடளாதைச் சொல்லுகின்றாயே; [illegible]ன யுதிஷ்டிரனென்னுங் குசவனைப்போற் றுன்பமடைவாய்' என, வானரம் 'அதெப்படி?' என்றுகேட்க, மகரஞ் சொல்லுகின்றது —

“ஒரு குப்பத்தில் **யுதிஷ்டிர**னென்னுங் குயவன் பானைகளை வெடுக்கையில் ஓட்டாங்குச்சொன்று கபாலத்திற் குத்திக் கத்திவெட்டுப்போற் காயம்பட்டது. பிறகு சிலகாலங்கழித்து அத்தேசத்திற் கருப்பவுந்தமையால் அவன் மறுதேசத்திற்குப்போய் இராஜனிடத்திற் சேவகத்தி லமர, அவ்வரசன் அவ்வடுவைக்கண்டு இவன் போர்க்களத்தின் முன்காயம் பட்டின சூரனென்றெண்ணி யவனை மிகவு முபசரித்து அவனிடத்திற் றயையாயிருந்தான். அது முதற்கொண்டு மற்றைச் சேவகர்கள் அவன்மேற் பொறாமையாயிருக்கத் தலைப்பட்டு இராஜன் றயையிருக்கையா லொன்றும் பேசாம லிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் இராசன் ஏகாந்தமாய் யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்து 'உனக்குக் கத்திவெட்டு யாருடைய சண

டையிற பட்டது?" என, குசசேயகன இராஜனே! நான சூளை போட்டுக் கொண்டிருக்கையில விழுநது ஒடுபட்டு இககாயமபட்டது' என, இதைக கேட்டமாத்திரத்தில இராசன நாணிக குலாலனைப்பார்த்து 'நான மோசம போனேன, இஃது இரணடாம பெயாககுத தெரிவதறகுளளே நீ யோடிப்போ, சூராகள கணடால நீ யுனனுயிா காணமாட்டாய' என, குயவன 'சுவாமி! என கை காலகளைககட்டி யிரணாபககதிறபோட்டு என அஸதலாகவத்தைப் பாாததருளும, வாய புளிததோ மாஙகாய புளிததோ வெனறு சொலலலாமோ" என, இராசன 'நீ பிறநதகுலம போாககளததில வருவதனறு, அஙஙனமாக நீ நரிககுட்டிபோல என சும்மா துளளுகினறாய? குலைககினற நாய வேட்டை பிடிககுமோ' என, குலாலன 'அநத நரிககுட்டி யாரிடத்திற றனனைப புகழநது கொணடது? சொலலும ஐயா!' என, அரசன சொலலுகினறான —

"ஒரு வனத்திற பெட்டைச சிஙகத்தோடு கூடியிருநத ஆண சிஙகமானது தனக்கு இரணடு குட்டிக ளுணடானவுடனே பலவிலஙகுகளைக கொனறு தன பெணசிஙகத்தின கையிற கொடுதது அதைப்பாாதது 'இப்பிளளைகளுககு விவரந தெரிகினறவரைககும இவாகளை நமபித தனியே விட்டுவிடாதே' எனறு பததிரஞசொலலி நிததியநதானமாக கிரமமாய மிருகஙகளைககொனறு கொணடுவநது கொடுததுக கொணடிருக்கையில, ஒருநாள அதறகொனறுங கிடையாமற றிருமபி வீட்டுககுவருமபோது, வழியிற கையிலகபபட்ட வொரு நரிககுட்டியை யடியாமற பிடிததுப பெட்டையணடை கொணடுவநது 'இனறைககு இதைவிட வேறொனறுங கிடைககவில்லை' என, அப்பெட்டை யக குட்டி மிகவுஞ சிறிதா யிருக்கினறதைப பாாததுத தன குழநதைகளிலொனறாயக காப்பாறறிக்கொணடு வருகையில, அமமூனறும பெரியனவாய ஒருநாட காட்டுககுபபோனபோது அஙகொரு யானையைககணடு இதனகிட்டப போகலாகாதெனறு சொலலிவிட்டு நரிககுட்டி வீட்டுககு ஓடிப்போயிற்று, மறறவிரணடும அதைப்பாாததுத தனபின்னே வீட்டுக்குவந்து தன தாயுடனே அநதநரியின காரியத

தைச் சொல்ல, நரிக்குட்டி அதைக்கேட்டு மிகவுங்கோபித்து, நான் இவர்களினுஞ் சௌரியத்திற் குறைந்தவனோ? இவர்க ளென்னைப் பழித்து நகைப்பானேன்?" கூழுக்கு மாங்காய் தோற்குமோ? நான் இவர்களைத் தண்டித்து என் பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவேன், கொட்டினாற்றேள் கொட்டாவிட்டாற் பிள்ளைப்பூச்சியா?" என, அதைக் கேட்டுப் பெண்சிங்கம் நரியை யேகாந்தமாய் ஓரிடத்திற் கொண்டு போய் 'நீ நரிக்குட்டி, உன் குலத்தில் யானையைக் கொல்லுகின்ற சக்தியில்லை, உன்னை நான் என்பால் கொடுத்து வளர்த்தமையால் இந்தப் பராக்கிரமஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றாய், இவர்கள் இனியுன்னை யின்னானென்று அறிவதற்கு முன்னே நீ புறப்பட்டு ஓடிப்போ, இல்லாவிட்டால் இவர்கள் கையில் அடியுண்டிறந்து போவாய்' என, அதைக் கேள்விப்பட்டவுடனே சம்புக மோடிப்போயிற்று. ஆதலால் நீ குசவனென்று வெளிப்படுத்துமுன்னே விரைவாய் இதைவிட்டுப் போ' என, அவன் அந்த இராசாவினுத்தரப்படி யோடிப்போனான்" என இப்படி முதலையின் பேச்சைக் கேட்டுச் சமுகன் "ஸ்திரீகளின் ஸூத்திரம் ஒருவருக்குந் தெரியாது, ஆகையால் அவர்கள் விசுவாசத்தை நம்பலாகாது" என, முதலை "இஃதெதனாற் சொல்லுகின்றாய்?" என, வானரஞ் சொல்லத்தொடங்கிற்று:-

"தாராநகரத்திற் குடும்பத்தோடு கூட விருந்த சத்தியவிரதனென்னும் வேதியன்றனது மனையாட்டி யெல்லாரோடுங் கலகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையால் அவன் அவள்மே லிருக்கின்ற மோகத்தினாற் றன்றேயத்தைத் துறந்து அவளை யழைத்துக் கொண்டு தேசாந்தரம் போகையில் அவ்வழியிற் பார்ப்பினி, 'நாயகா! எனக்கு மிகவுந் தாகமெடுக்கின்றது, எங்கிருந்தாயினுந் தண்ணீர் கொண்டு வா' என, அவன் அவளை யங்கேயே வைத்துவிட்டுத் தண்ணீர்க்குப் போய்வந்து அவளிறந்து பிணமாய்க்கிடக்கின்றதைப் பார்த்து மிகவும் புலம்பி வருத்தப்படுகையில் 'உன் வயதிற்பாதி யிவட்குக் கொடுத்தாயானால் மீண்டெழுந்திருப்பாள்' என்று ஆகாசவாணியுண்டாக, அதைக்கேட்டுப் பார்ப்பான் பவித்திரத்தோடே பாதிவயதை மூன்

றுதா முச்சரித்துக் கொடுக்க அதனால் அவள் சீவித்தெழுந்து சல்லா
பம் பண்ணினாள். பின்பு ஒரு பட்டணத்திற் போயிறங்கி யாத்தனை
செலவு வாங்கக் கடைக்குப் போனபோது அங்கே யொரு முடவன்
நேற்றியாய்ச் சங்கீதம் பாட, அதைக் கேட்டு அவள் மோகித்து
அவனருகிற் போய்ச் 'சிநேகா! என்னை யங்கீகாரஞ் செய், இல்லா
விட்டால் உனக்குப் பெண் கொலைவரும்' என்ன, அதைக் கேட்டு
அவன் 'இதோ முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் கிடைத்ததே' என்று
பொங்கி அவள் கையைப் பிடித்துக் கொள்ள, அப்போது அவள்
'இவ்வுடம்பை யுனக்கு அர்ப்பணம் பண்ணினேன், இனி நீ யைய
மில்லாமல் என்னுடனே கூடவா' என்ன, அப்படியே அம்முடவன்
அவளண்டை யடக்காரந் திருந்தான். இதற்குள்ளே கடைச்சரக்குகளை
வாங்கிக்கொண்டுவந்த அந்தப் பிராமணனுக்குச் சமையற் பண்ணி
யிலைபோட்டு இம்முடவனுக்குங் கொஞ்சம் அன்னங் கொடுக்க
வேண்டுமென்று சொல்லி, அவனுடன் பாட்டினால் அம்முடத்துக்கு
அன்னங் கொடுத்து இருவருஞ் சாப்பிட்டபிறகு பார்ப்பனத்தி
'நாயகனே! நீ என்னைத் தனியாகவிட்டுப் போம்போது எனக்குத்
துணையில்லாமையால் இம்முடவன் எனக்குத் துணையிருக்கட்டும்'
என்ன, அதைக் கேட்டு அந்தணன் 'இம்முடவனை யெப்படிக் கொண்டு
போகலாம்?' என்ன, அவள் 'நான் என் றதுகிற கட்டிக்கொண்டு வரு
வேன்' என்ன, 'நல்லது' என்று அவள் கபடத்தை நிசமென்றெண்ணி
அதற்குட்பட்டான். பின்பு அவனைப் புடவையிற் சுற்றி முதுகிற்
கட்டிக்கொண்டு நடக்கையில் அவ்வழியிற் பிராமணன் இளைப்பாயக்
கிணற்றங்கரையிற் படுத்துக் கண்ணயர்ந்ததைப் பார்த்து, அம்முட
வனிடத்து ஆசக்தியினால் புருஷனைத் தூவிலுருட்டிச் சனி
தொலைந்ததென்று அம்முடவனை யொரு பெட்டியில் வைத்து
கோவாம லெத்துக்கொண்டு தேசாந்தரம் போகையில் அங்கே
சேவகர்கள் அவ்வேலைமேற் பெட்டியிருப்பதைக் கண்டு அவளைப்
பெட்டியுடனே யரசன் சமுகத்திற் பிடித்துக் கொண்டு
போய் விட்டார்கள். அப்போது அரசன் பெட்டியைத் திறப்
பித்துப் பார்த்து அதனுள் ஒரு முடவனைக் கண்டு, 'இவன் யார்?

என்ன செய்தி?' என்று பார்ப்பனியைக் கேட்க, அவள் 'இவர் என் பர்த்தா, இவர் நோயாளியா யிருக்கின்றதனா லிப்படித் தலையிற் சுமந்து கொண்டு போகின்றேன்' என, அரசன் அதைக்கேட்டு அவள் கற்புடைமைக்கு மகிழ்ந்து, இவள் நமக்கு உடன்பிறப்பென்றெண்ணி அவளைத் தன்னிடத்தில் நிறுத்திக்கொண்டான். இங்கேயிப்படி யிருக்கையில் அங்கே யவ்வழியிற்போன வழிப்போக்கனொருவன் தாகத்துக்குக் கிணற்றினுள்ளே யிறங்கினபோது விழுந்து கிடக்கின்றவனைப் பார்த்து இழுத்து எடுத்து வெளியே விட்டுப்போக, அவன் அங்கே பங்குவையும் மனைவியையுங் காணாமல் அங்கங்கே திரிந்து தேடிக்கொண்டு அந்நகரத்திற் குள்ளே போனான். இவன் வருவதை அவ்வியபிசாரி பார்த்து வேந்தனுடன் 'இதோ வருகின்ற இச்சண்டாளன் என்பதிக்கு விரோதி' என்று முறையிட, அவ்வேந்தன் 'இவனைப் பிடித்துக் காவலில் வையுங்கள்' என்று சேவகர்கட்கு உத்தரவு செய்ய, அவர்கள் அப்படியே செய்யத்தொடங்குகையில் அவன் இறைவனைப் பார்த்து 'ஓ அரசர்க்கரசே! நீர் தருமகுண முள்ளவரா யிருக்கின்றீர், ஆதலாற் றேறவிசாரியும்' என்று தன் குறைகளையெல்லாஞ் சொன்னான். அரசன் அதைக் கேட்டு ஒரு பஞ்சாயத்து நியமித்து அவர்களால் 'இப்பார்ப்பான் குற்றவாளியல்லன், அவளே துஷ்டை' யென்றறிந்து, அவட்குத் தக்க தண்டனைசெய்து வேதியனைச் சமாதானம் பண்ணினான். ஆதலால் மாதர்கள் அனர்த்தங்கட்கு மூலமா யிருக்கின்றார்கள். விவேகிகள் அவர்கள் பேச்சுக்குக் காது கொடுக்கலாகாது. அப்பேச்சுக்குக் காதுகொடுத்து முற்காலத்திலே நந்தன்ராஜ னென்பவனும் வரருசியென்னும் பிரதானியுஞ் சபைநடுவிலே யேளன மடைந்தார்கள்' என, முதலை 'அஃதெப்படி?' என, வானரஞ் சொல்லலுற்றது —

"பராக்கிரம சாலியான நந்தனராஜ னென்பவன் துரைத்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அவன் மனையாட்டியேதோ வொருகாரணத்தாற் பிணங்கிக்கொண்டதைக் குறித்து அரசன்

எவவித சமாதானஞசெயதுஙகேளாமல 'நீ ஏறியிறகடிவாளம போட டுககொணடு உன முதுகினமே லெனனை யெடுததுககொணடு குதிரைபோலக கனைததால நானுன பேசசிறகுச செவிகொடுபபேன' என, அபபோது நிருபன அவள பிரீதிககாகச சொனன வணணஞ செயய, அதைப பிரதானியின மனைககிழததி கேளவிப படடு அவளுங கோபமாயத தனபதியுடனே பேசாமல முறுககா யிருகக, அவவேளையில முழுது மறிநதவனாகிய **வாருசி**யெனனும மநதிரி, தன மனைவிககு எவவித வாறுதல சொலலியும அவளுடன படாமல 'நீ தலைமொடடை யிடடுககொணடு எனனை யுலசாரி யிடச சரியாகச சூழவநது சாஷடாஙக நமஸகாரம பணணுவாயானால உனககு நானுடபடுவேன' என, மநதிரி அவள பிடிவாததத்துககாக அபபடிச்செயது மறுநாளுதயததிற சபை பிரா ர இருநத அரசனிடததிறகுப போக அரசன பிரதானியைபபாாதது 'நீ யெதறகாக முணடனம பணணிககொணடாய?' என, மநதிரி 'மகாராஜாவவாகள குதிரையைபபோலக கனைததபடியால அடியேன மழுஙக மொடடை யிடடுககொணடேன' என, இபபடி யிருவா பேசசையுங கேடடுசசனஙகள நடநத செயதியெலலா மறிநதுகொணடாாகள ஆதலால மாதககளுடைய அநுசித வாாததைகளைக கேடடு மௌனமாக இருககவேணடும, அஙஙனஞ செயயாதவரோடு மறுமொழி சொலலுகினறவன புலிததோலைப போாததுககொணடிருநத கழுதையைபபோல கிலேசமடைவான' என, 'அஃதெபபடி?' எனற முதலை வினவ, குரஙகு விடுககினறது —

நநதிகை யுறறுவகையிற **பவானி**யெனனு மோரேழை வணணான தனகழுதை தீனியிலலாமல நாளுககுநாள இளைததுப போவதைக குறிதது விசனபபடடுககொண டிருககையில ஒரு நாள வனையாமறகிடைதத புலிததோலைக கொணடுவநது களிபபுடனே யிரவில அககழுதைமேற போாததூ ஊாாாபயிாகளின மேயவிடடுககொணடிருககுமபோது, குடிகள இது புலியெனறெணணித தூரப போவாாகள இபபடி யிருககையில இபபெருவாயன மிக

வும பெருதது ஒருநாட பயிரிற முனியததைத தினறுகொணடி ருககுமபோது ஒரு பெணகழுதையின கூசசலைககேடடு மிகவும பெருஙகூசசலிடத தொடஙகிறறு. அபபோது அககொலலைககா ரன இது புலியனறு எனறு நிசசயிதது அதைப பிடிதது இடு பொடிய அடிததான ஆதலான மாதாகளுடனே வீணுகபபேசலா காது இபபடி யிருககையில நீ யவளைககுறிதது எனனைக கொலல விருநதாய. இஃது உனகுறறமனறு. விசுவாசகாதகம பணணுதல உனசாதிககே யியலபாயிருககினறது. அது சாதுககளின சோககை யாலும குணமாகாது மேலும துஷடாககு உபதேசிததுப பய னிலலை" எனறு இபபடிப பேசிககொணடிருககையிற சலததிலி ருநது ஒரு சலசரமவநது 'உனமனையாள எதிாபாாததுககொண டிருநது படடினியாயிறநதாள' என, அநத நாாசனு செவியிலே ரினவுடனே முதலை "நான கொடியோனுதலின இததனமைய னிடரிலகபபடடேன, முதலில நணபனுககுப பொலலாதவனுயி னேன, இரணடாவது மனைகிழததியு மிறநதாள, வீடுஙகாடாயிறறு, இலலககிழததி யிலலாத இலலம சுடலையனறோ? ஆதலான மிததிரா! எனபிழையைப பொறுததுககொள, நானுனககுத துரோகம நினைததறற நீககுகினறேன" என, இதைககேடடு வானரம "அவள பேசினுல நீ கொலலததொடஙகு எபபடடனை யோ அவள சாவைககுறிதது இபபோது கிலேசிதது உயிாவிட நினைககினறுய, அபபடிபபடட தூாககுணியின சாவுககுக களிகக வேணடுமே பதியைவிடடுப பிறனுககு உடனபடடிருநதவளை முனனொருததியை நரியுஞ சிரிததது" என, அபபோது மகரம 'நரி யாரைபபாாதது நகைததது?' என, சமுகன சொலலுகினறது:—

சம்பகாவதீ நகரததிற கிழவனுயிருநத **தேவதத்த** னென னுமொரு சாவுகாரியின பெணசாதி அநநிய புருஷாகளிடததில ஆசைகொணடிருககையில அவவவாவைககணட ஒருவிடன் அவ ளைககண்டு 'பெணணே! எனபெணசாதி யிறநதபடியினுல் நான மிகவும துககிததுககொணடிருக்கினறேன, நீ யெனறுககததைப

பரிகரித்தால் உனக்குப் புண்ணியமுண்டு, உன்னைப்பார்த்து மிகவு மானந்த மாயினேன்' என, அதைக்கேட்டு அவனும் 'மனத்திலிங்ஙனமிருந்தால் என் கிழக்கணவன் பணத்தையெடுத்துக்கொண்டு நீயும் நானும் பரதேசத்திற் போய் வாழ்ந்திருப்போம்' என, அவன் 'நீ மிகவும் நல்லகாரியஞ் சொன்னாய், நீ கண்டபோதாயினும் அட்டியில்லாமல் இக்காரியத்தினை முயற்சி செய்யலாம்' என, அப்படியே மறுநாள் வெளிச்சேறுமவேளையில் வெகுதிரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு சங்கேதப்படி யிருவருந் தேசாந்தரம் போகையைக்குறித்து இருக்காத வழி போகையில் அங்கே யோர் பேராற்றைப் பார்த்தவளவில் அவன் 'பின்னே யிவளை யாராயினுந் தேடிக்கொண்டு ஓடிவந்தாற் பணத்தையு மிவளையுங் கொண்டுபோவது மன்றி, நம்முடைய ஜீவனையும் வாங்குவார்கள், ஆதலால் இவளைவிட்டுப் பொருளைமாத்திரம் ஏமாற்றிக்கொண்டுபோக வேண்டும்' என்று மனத்திலேயே யாராயாது நிச்சயித்துப் பின்பு அவளை நோக்கி 'இந்நதி மிகவுங் கடினமானது, தண்ணீரும் நிரம்பிவருகின்றது, ஆதலால் முன்னே பொருள்களையு மக்கரையில்வைத்துவிட்டுப் பின்பு உன்னை நோவாமற் கொண்டுபோய்க் கரைசேர்க்கின்றேன்' என, அவள் 'உன் மனத்தின்படி செய்' என, பின்பு அவளிடத்திருந்த பணமுழுவதும் வாங்கிக்கொண்டு 'என் பிரியநாயகி! உன் புடவையையும் அவிழ்த்துக் கொடுத்தாயானால் உன்னை மறுபடியுங் கொண்டுபோதல் வருத்தமாயிராது' என்று சொல்லி, அவள் அப்படியே அவிழ்த்துக்கொடுக்க அதையும் வாங்கிக்கொண்டு, இவள் வெட்கத்தினால் அங்கிங்கோடி யாரோடுஞ் சொல்லமாட்டாள் என்றெண்ணிக்கொண்டு அபகரித்த பொருள்களோடு கூடப்போய்விட்டான் பிறகு அவள் அதைப்பார்த்துத் தன்மனத்தில் வியாகுலித்து நான்செய்த வேலைக்குப்பலன் உடனேதானே கிடைத்தது இதையக்கிழப்பிணமறிந்தால் என்னசெய்யுமோ" என்றெண்ணிக்கொண்டு நாணத்தினாலே தண்ணீரிலிறங்கி யுட்கார்ந்துகொண் டிருக்கையில் ஓரிறைச்சித் துணிக்கையை வாயிற் கௌவிக்கொண்டு ஓடிவந்த நரி தண்ணீரினின்றுந் துள்ளிக்கரையில் விழுந்த மீனைப் பிடிக்க நினைத்து

வாயினறசிலையைப் பூமியிற்போட்டுக் கௌவப்போகையில் அம்மீன்
றண்ணீரிற்குதித்தது. நரி திரும்பி அத்தசையண்டை வருவதற்
குள்ளே அதை யொருபருந்து அறைந்துபோக, இதைப்பார்த்திருந்த
ஒமமாது சிரித்து 'மாமிசமும் மச்சமும் போன பிறகு வானத்தைப்
பார்த்து ஆவதென்னே?' என, அதைக்கேட்டுச் சம்புகம் குரோதத்
தோடே 'எனக்குநேரிட்டதுபோலவே நீயுமுன்பதியையுஞ் சாரனையு
மிழந்து இப்போது நிர்வாணத்தோடு என்னை வெண்ணமிடுகின்றாய்'
என, இப்படியிருவர்க்கும் வாக்குவாதம் நடந்துகொண்டிருக்கையில்
இஃதவள் கணவனுக்குத் தெரிந்து அவன் அவளைமிகவுந் தண்டித்து
ஓட்டிவிட்டான். ஆதலால் அந்தத் துஷ்டையைக் குறித்துச் சோக
முறுமல், முதலாய்! நீயுன் சாகைக்குப்போ' என, மகரந் தன்வீட்டு
க்குப் போனவிடத்தில் அங்கே வேறொருமுதலை யிருக்கக்கண்டு,
நம்வீட்டையும் ஒருவன் கைக்கொண்டான் இதற்குச் சாம பேத
தான தண்டங்களில் ஒருபாயஞ் செய்வதைக்குறித்து நம்முடைய
சிநேகிதனைவிடச் சொல்லுகின்றவர்களில்லை, அவனையே வினவவேண்
டும்' என்று உறுதிசெய்து, மீண்டும் வானரத்தண்டை வந்து
சமுகனைப்பார்த்து 'பிரியா! பட்டகாலிலேபடும் கெட்டகுடியே
கெடும் என்றபடி [illegible] என் பாக்கியத்தினா லென்வீட்டையு
மொருவன் கைக்கொண்டான், இனி நானென்ன செய்வேன்?'
என்றுமுறையிட, வானரம் 'நன்றிகெட்டவனே! எனக்குப்
பொய்யாய் குழைந்து நீ மரித்தும் முட்டாட்டனமாய் என்னிடத்துக்
கேனவந்தாய்? மூடனுக்கு உபதேசித்தால் அவன் வீடுகெட்டவனை
வீடிழக்கப் பண்ணுவான்' என, முதலை இஃதெங்ஙனம்?' என
குரங்கு சொல்லத்தொடங்கிறது —

"ஒரு மரத்தின்மேற் கூடுகட்டி அதில்வாழ்ந்துகொண்டிருந்த
விரண்டு தூக்கணங்குருவி ஆலங்கட்டியுடனே கூடப்பெருமழை
பெய்கையிற் குளிரினாலே நளிர்பிடித்துப் பல்லுக்கிட்ட நடுங்கிக்கொ
ண்டு ஒருமரத்தடியில் ஒதுங்கியிருந்து வருந்துகின்ற வானரத்தைக்
கண்டு, 'உனக்குக் கால்கைகளிருந்தும் குளிர் காற்று முதலிய துக்
கங்களை ஐயையோ! நீயேனனுபவிக்கின்றாய்? நீயேன் வீடுகட்டிக்

கொள்ளவில்லை?" என்று இரக்கத்தோடு சொல்ல, இதைக்கேட்டு அத்துஷ்டக் குரங்கு 'ஊர்மூஞ்சி மூடா! நீ வல்லவனுக்குப் புத்தி சொல்லுகின்றனையோ? எனக்கு வீடு கட்டுகின்ற சக்தியில்லை, அதைப் பிரித்தெறிகின்ற சாமர்த்தியமுண்டு, இதோபார்' என்று அதன் கூட்டைப் பிரித்தெறிந்தது. ஆதலால் கீழோர்கட்கு உபதேசிக்கலாகாது' என, முதலை, "அன்பனே! நான் குற்றவாளி யென்பது மெய்யே, ஆயினும் பழைய சிநேகத்தாலே உன்னைக் கேட்கின்றேன்" என, வானரம் "நீ பங்கேபோய்ப் பகையாளியோடு போர்செய், மடிந்தால் சொர்க்கமடைவாய், வென்றால் வீட்டையடைந்து சுகமுறுவாய், முன்னொரு புத்திசாலி யுத்தமனுக்குக் கும்பிடும், சூரனுக்குப் பேதமும், காரியகாரனுக்குத் தானமும், ஈடானவனுக்குத் தண்டமும் செய்தாற்போலச் செய்யவேண்டும்" என, முதலை "அஃதெங்ஙனம்?" என, சுமுகன் சொல்லலுற்றது —

"இம்மலையின்மேற் சதுரனென்னுமொருநரி புலியுடனே யங்கங்கே திரியுங்கால் ஒரு செத்த யானையைக் கண்டு, அதன் தோலைக் கிழித்து இறைச்சியைத் தின்னும் வல்லமை யற்றதனையால் அஃதங்கு உட்கார்ந்திருக்கையில் அங்கேவந்த சிங்கத்தைக்கண்டு தண்டனிட, 'அது நீ யார்?' என, நரி 'நான் தங்களடியேன், தங்களடித்த யானையைக்காத்து உட்கார்ந்திருக்கின்றேன்' என, சிங்கம் 'இது நான் கொன்றதன்று, வேறொருவன் கொன்றெறிந்தானோ அன்றித் தானாய் மடிந்ததோ? எப்படியிருந்தாலும் அதை நான் புசியேன், இஃது உனக்கு வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்' என, நரி 'சுவாமி! இது யோக்கியந்தான், பெரியோர்கள் தம்மாண்மையாலே சம்பாதிக்கின்றார்கள்' என, சிங்கம் அதைக்கேட்டு வேறொரு வனத்திற்குப் போகப் பின்பு அங்கே வந்த ஒரு புலியைப்பார்த்து 'அம்மான்! நீ இக்காலன் முகத்திலே னெதிர்ப்பட்டாய்? இவ்வானையைக் கொன்ற மிருகேந்திரன் இங்கே யாதேனுமொரு புலி வந்தால் அதற்குத் தெரியாமல் எனக்குவந்து சொல்லுவாயானால் நானதைக் கொன்றெறிவேன், நான் முன்னே யொரு யானையைப் படித்து மூழ்கப்போன விடத்தில் ஒரு புலி அதை யெச்சிற் பண

ணிற்று, அது முதலாகப் புலியைத் தேடிப்பார்த்தும் அகப்படவில்லையென்று என்னுடன் சொல்லியிருக்கின்றான்' என, புலி அச்சிங்கத்தினுத்தரவைக்கேட்டு மிகவும் பயந்து 'மருமகனே! நீ எனக்குப் பிராணதானங் கொடு' எனச் சொல்லிக்கொண்டே யோடிப்போயிற்று. மறுபடியொரு வானரத்தைக் கண்டு 'முன்னே வந்த துஷ்டனைக் கும்பிட்டுப் போக்கினேம், இரண்டாமவனைப் பேதித்தோம், இப்போது இதனைக் கையால் இதைக்கிழிப்பிக்க வேண்டும்" என்று இப்படித் தன்னுள்ளே நிச்சயித்துப் பின்பு 'வானரா! நீ நெடுநாளைக்குப்பின்பு வந்தாய், மற்றும் பசித்திருக்கின்றாய், எனக்குச் சிங்கங்கொடுத்த இவ்வானையிறைச்சியை நீ கொஞ்சந்தின்று சிங்கம் வருவதற்கு முன்னே சீக்கிரமா யோடிப்போ' என, குரங்கு அதைக்கேட்டு யானையைக் கிழிக்க, அதைப்பார்த்து நரி 'வானரா! சிங்கஞ் சமீபத்தில் வந்தது, இனி நீ விரைவிலோடிப்போ' என, அதைக்கேட்டுக் குரங்கு பறந்தது. பின்பு அது பிளந்தவிடத்திலிருந்த மாம்சத்தை நரி தின்னுகையில் அங்கேவந்த வேறொரு நரியைச் சண்டையிட்டுத் துரத்தித் தான் வேண்டுமட்டும் இறைச்சிகளைத் தின்றது. ஆதலால் நீ யம்மகரத்தைக்கொன்று உன் வீட்டிற் சுகமாயிரு. வேறொரு தேயத்திற் சௌக்கியமெல்லாங் கிடைக்குமாயினுந் தனக்குச் சிநேகன் அங்கொருவனும் இல்லாவிட்டாற் சித்திராங்கன் போற் றுக்க மனுபவிக்கவரும்" என, 'முதலை சித்திராங்கனுக்கெப்படி யவஸ்தை நேரிட்டது?' என, வானரஞ் சொல்லத் தொடங்கிற்று:—

"**அயோத்தியா** நகரத்திலிருந்த **சித்திராங்க**னென்னு மொரு நாய் பஞ்சத்தினாற் சோறுகிட்டாமல் மறுதேயத்திற் சென்று ஒரு கிருகஸ்தன் வீட்டுக்குப்போய் அவ்வீட்டுக்காரி சோறுபோட்டு ஆதரித்ததனால் அன்றுமுதல் வெகுநாள்வரைக்கும் அங்கேயிருந்து ஒருநாட் சுகசமாய் வீட்டுக்கு வெளியே வந்தது. வந்தவுடனே அவ்வூர் மற்ற நாய்கள் இதன்மேலே விழுந்து அநேகவிடத்திற் கடித்து அதனுதிர மாம்சங்களை வெளிப்படுத்தினதனாற் சித்திராங்கன் மிகவும் துக்கமடைந்து 'என்ன பஞ்சம் வந்தாலுஞ் சுவதேசத்தை விட்டு

வரலாகாது' எனத தனககுடடேறி மீணடும அயோததிககு ஓடிவநத மாததிரததில அதறகு உறவாகிய நாயகள 'சிததிராஙகா! அத தேய மெயபடி யிருககினறது" என, சிததிராஙகன 'அததேயஞ செழிபபாயிருககினறது, மாதாகளுந தயாசாலிகளா யிருககினறா கள! சுசாதி மிததிரததுவ மிலலை, ஆதலாற இவவளவைத நேரிட டது' எனறது. ஆனதுபொனறு தனனிடததி விருபபதுபோலச சுகம வேறிலலை யெனகினறேன" என, முதலை அவவாாததைகளைக கேடடுபபோய அவவணணமே யெதிரியுடனே பொருது தனவீட டை மீடடுககொணடு அஙகேயே வாழநதிருநதது. ஆதலாறபராக கிரமததினற பாககியம வழிதேடி வநதடைகினறது"

ஐந்தாவது

அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவம்.

அல்லது

ஆராயாது செயல்.

சோமசருமன் அரையன் மக்களை நோக்கி "யாவனொருவனு
டைய தீச்செயல்களைக் கண்ணுற்றாயினுஞ் செவியுற்றாயினும் அறிவு
டையோன் அவற்றைப் புரியலாகாது அங்ஙனமாகையில் வெள்ள
றிவனென்னும் பெயரிய ஒருமயிர்வினைஞன் மணிபத்திரனென்
போனது கருமங்கண்டுழித் தேறாமல் அங்ஙனம் புரிந்து இடருற்ற
னன்" என, அதைக்கேள்வியுற்ற இளங்குமரர் "அஃதெவ்வாறு?
இயம்புதி" என வினவ, ஆசிரியனுரைக்கலாயினன் —

"அவாசிக்ஷணத்தாய பைடணபுரி வாசியாகிய மணிபத்திர
னென்போன் நன்னெறிபற்றி யொழுகலானுள்ளதாய நல்குரவாற்
பரிபவமுற்று 'இவ்வறுமை கெட்டது, சீச்சீ! தயை சாந்தி முத
லாகிய குணங்கள் பொருளில்லாரிடத்தில் விபரீதமாகத் தோன்
றுகின்றன' என்று கணந்தோறும் ஆகுலித்துக் 'கும்பப் பாது
காப்பின் ஏக்கத்தினால் அறிவு மழுக்கமடைகின்றது, தானிய
முதலிய பொருளிலா வீடுகொட்டாக்கும்; அவன் கல்விமுதலிய
குணச் சிறப்புற்றோனாயினும் மனித ரெண்ணிக்கையி லிலான்,
இங்ஙனம் பலவகைத்தாய கவற்சிமிடிமையினு லெய்துகின்றது;
ஆதலாற் பட்டினியிருந்து உயிர் துறப்பல்' எனத் துணிந்து மணி
பத்திரன் கண்வளராகையில், பதுமநிதி நீத்தோன் படிவமாய்
அவன் கனவிலடைந்து 'யானுன் னொழுக்கத்தாற் கட்புலனாக நாளை
யிவ்வுருவத்தோடு வருவேன், அப்போழ்து என் சென்னிமேற்
றண்டத்தாற் புடைப்பையாயின் யான் குன்றாப் பொற்குவையா
வேன்' எனக்கேட்டு, அவன் றுயி லொழிந்து 'இக்கனவுண்மையோ?
அன்றேல் இஃதெப்போழ்தும் எனக்குள்ளதாய பொருட்சிந்தையின்

ரேற்றமோ?” என்று இங்ஙனம் மறுநாட் கருதிக்கொண் டிருக் குங்கால், இரவிற் கண்டாங்கு வந்த அந்தத்தோனைக் கண்டு நிகழ்ந்த கனவு மெய்யெனத் துணிவுற்று அவன் சிரமேல் ஒரு தண்டங் கொடு தாக்க, அவன் பொன்மயமா யொளிவிட்டு நின்றமையால் ஒன்றிற்பொதிந்து வீட்டிலே வையாநிற்புழி, அவனில்லாட்கு நகங் களைந்துகொண்டிருந்த மயிர்வினைஞனை நோக்கி ‘உனக்குச் சிறிது அருத்தந் தருவேன், இவ்வற்புதத்தை யெங்கணுஞ் சிறிதும் புலப் படுத்தற்க’ என வற்புறுத்தி விடுக்க, அவன் ‘அங்ஙனே நிற்பல்’ என மேற்கொண்டு வீட்டிற் சென்று அறிவின் சிறுமையாற் றன் னுள் ஆராய்வானாயினான் ‘வைகறையிலொரு துறவியை யழைத் துவந்து அன்னோனை மண்டையிற் கோல்கொண் டறைவன் அவன் சுடர்விரி பசும்பொன்னாவன்’ எனத்தேறி, மற்றைநாட் டுற விகள் குழுவிற் சென்று பெரிது வணங்கி ‘நீவிர் பெருந்திறத்தோர்க்கு மறிவுணர்த்திக் கரையேற்று நிற்கின்றனீர், மற்றுமெவ்வெவரி லத்தும் பிச்சைக்கேக நிற்கின்றீர், ஆதலாலித்தினம் யாயினேன் சிறுகுடிலுக்குத் தேவீர் திருக்கூட்டத்தோ டெழுந்தருள்வீராக’ என, அவர்களிற்றலைவன் இம்மாசு நீப்போனை நோக்கி ‘நாடோ றும் அந்தணருன்மனைக்கு வாராநிற்க, நீ யின்னரைக்கெமக்கே னியம் புகின்றனை? அவ்வேதியரை யழையாய்’ என, அக்காலை நாவிதன் ‘நும்மோட்டுப் பேரறச்செயல்க ளிருக்கின்றமை யானறிகின்றேன், ஆதலால் நீவி ரென்வேண்டுகையை யெட்டுணையும் மறுமற் றிருவு ளம் வைத்தருள்வீர்’ எனப் பணிவாக மொழிந்து, அவர் கரத் தைப்பற்றி யில்லிற்கொடுவந்து அம்முனியின் கபாலத்தி னுலக் கையாற் சாத்தினவளவில் அவன் களைத்து நிலத்தில் அடியற்ற பனைபோல வீழ்ந்தனன். இதற்குட் டபசிக்குழாம் வந்து மெய்மம றந்து கிடக்கின்றவனைப் பார்த்தவளவிற் பேரிச்சலிட்டு இக்கவி பலியை யவ்வூராளவோன் காலாட்கள் கண்டு ஆண்டெய்தி யந்நா விதனைப் பிணித்துத் தந்தலைவன் பாற்கொடுபோய்விட, அவ்வூராளி மஞ்சிகனை நோக்கி ‘இஃதென் செய்தனை?’ என வுறுக்கி வினவ, அம்மங்கலன் ‘மணிபத்திர னகத்துக்கண்டாங்கு யான் செய்தனன்’

என, அத்தலைவன் வணிகனை விளித்து 'உன்பால் நிகழ்ந்ததென்னையோ?" என, அவனொன்று முரையா திருந்தனன். அதன்மேல் அதிகாரத்தலைவன் மப்பட்டனைப் பார்த்து 'இவ னராயாமலிக்கருமம் புரிந்தனன், ஆதலாலிவனைக் கழுவேற்றுக' இங்ஙனம் முன்னொரு பார்ப்பினி பராமரிசியாம லியற்றின கருமத்தான் மூங்காவைக் குறித்து ஆகுலித்தாள்' என, மணிபத்திரன் 'இ தெங்ஙனம்? அருளவாய்' என, அவ்வூராளி சொல்லலுறுயினன் —

"உச்சயினிபுரத்தில் வதிந்த தேவசர்மவேதிய னென்போன் மனையோடு பல்லாண்டு கடந்தும் நாளிற் குழவியில்லாது குறையாவிருவருமொரு கீரிப்பிள்ளையை மைந்தனைப்போற் கருதிவளர்ப்புழி யொருமகவுண்டாயிற்று. அம்மதலையை யொருநாள் தூங்குவித்துக் கணவனைப் பார்த்து 'யானுதகத்தின் பொருட்டுச் செல்லாநின்றேன், நீர் நங் கான்முளையைப் பார்த்திரும், ஒருவேளை கீரி கடிக்கும்' என் றிங்ஙனமுரைத்துத் தண்ணீர்க்குச் செல்ல, பின்னர்க்குழந்தை தொட்டிலிற் கண்வளர்ந்தமை யறிந்து அந்தணனுமொரு தடாக கருமம் வயத்தனாய்ப் புறஞ்செல்ல, அச்சருணத்தி லொருகிருஷ்ண சர்ப்பம் பிலத்தினின்று புறம்போந்து தொட்டிலின்மேற் செல்லா நிற்கக் கண்ணுற்ற நகுலம் அதை யக்கணமே விரைந்துபற்றி யுதறிக் கொன்று பலகண்டங்கண்டு குருதியாற் பூசுற்ற முகத்துடனே தன்றாற்றலைக்காட்ட விரும்பி விரைந்து துவாரமுகமாக வருகையில், வந்த பார்ப்பினி செந்நீரால் நிறைந்த அதன் வதனத்தைப் பார்த்த வளவில் அது தன்பிள்ளையைக்கடித்து மடித்ததென்று துள்ளித்துள்ளித் துணுக்குற்று நீர்க்குடஞ் சிதைவுறும்படி யதன்றலைமேற்போட்டுக் கொன்று உடனே யுட்புகாநிற்கையில் மகவுறங்குதலையு மருகே கருமப்பாம்பின் துணிக்கைக் குவையையுங் கண்டு 'அந்தோ! கெட்டேன், யானென்னருங்குழவியை நன்காராயவின்றிக் கொலை செய்தேன்' எனச் சோகமுற்றுப் புலம்பா நிற்புழி, அவட்கவ ணுணர்டெய்திக் 'குழந்தை யிதோ விருக்கையில் நீ வெறுமையெனை மகவிழந்தேனென்று என் கூறிக் கலுழ்கின்றனை? என்னேடி?

பேதாய!' என, மனைவி 'நீா யாதோ பேரவாவா லெனமொ
தள்ளிப போனமையால அதன்பய னிதோ வாய்ததது, இது மிக
வவாவினன முடிமேற சககிரஞ சுழனறதை யொததது' என
அவன் 'அஃதெவவணணம?' உரைததி' என, உரைபபாளாயினள

"அமராவதிநகரத தினபுறறிருநத வேதியாநால்வா மிடியா
றுனபுறறு 'இபபொழுது யாமடைநத பொருளினமையை யினை
யாசகுமிடம நாடிச செலவேமாக. பொருளிலலாாககு வனநே
வதிதலினு மிணபிலை' யென றிஙஙனம கடைபபிடிதது நாலவரு
மறறேயம போகாநிறகையில, க்ஷிப்பிரா நதிககரை யணிததாகட
பைரவாநந்தியெனனும யோகியொருவ னெலலாம வலலோனுய
வீறறிருககினறன னென வறிநதும அமமடததி லவனுழைச்சென று
இயனறமடடும பூசிகக, அதததுறவி அவாகள வழிபாடடிற கிரஙகி
'உமவரவின காரணம எது?' என, அவாகள 'அடிகளே! எமமை
நலிகினற நலகுரவைத தொலைபபான மிககபொருளவிழைவால
எநநாடு துறநது புறமபோநதனம, பொருடகுவை துணிவின செ
யலைகயாலனறி யெயதுவதனறு, ஆதலின இதனிமிததரு சாநதுணை
யும முயலவேணடுமே என று துணிநது ஈணடு நுமமுசர ணடைந
தேம, இனித தேவரீரெமவிழைவை முடிபபீா, மறுபபிறேல எமமு
யிரை நுமபால விடுககுதும' என, யோகி யிவாகள பரபரபபையுங
கடைபபிடியையு முணாநது, நானகு சிததியைச சிநதிதது அனனே
ரை நோககி, 'நீவிா இமயகிரி நெறிபறறிபபிசகாது போமின, போ
வழி யெவன ரோததி யாணடு விழுமோ அவறகு ஆணடுச சிததியாம'
என றுரைதது அவாக டலைமீது நானகு திரிசசிலைகளை வைததபின
அபபொன விருபபோா அஙஙன மவராணையைச சிரமேறருஙகி
யிமயமலை யிடததிறபோககச சிறிதாறு கடககையி லொருவன வாததி
வீழநதது. அககாலை யன்னவ னஙகுதத தொட்டுபபாாபபுழித தாமி
ரககனியாயிருகக அனன றனைவிடடு நடநத வேனையோரை 'மிததி
ரரே! நும மவாககெடுத தாமிரங கொணமின' எனககேட்டு, மூவ
ரும 'பேதாய்! இதனு லெனனபயன? இஃதெததுணை பெறினு

நம்மிடமை யெட்டுணையுமகலாது, ஆதலான் யாமுன் செல்லுதும்' என வுரையாடி அவர் முற்செல்லாநிற்க, அவன் றனக்குற்றவளவு செம்புவாரிக்கொடு வந்தநெறிசென்றனன். பின்னர் முன்னர்க்கூறிய அம்மூவரு மொருகூப்பாடு செய்யமை போகுழி யாங்கொருத்தன் றலைத்திரி வீழ அவன் அங்ஙனந்தொட்டு மற்றோரை நோக்கி 'இவ வெள்ளிக்களைக் கைக்கொடுமீள்வேம்' என அவ்விருவரும் 'முற்பட்ட பொற்குவையிருக்குமாதலால் யாம்போகுதும்' என, அவர்போயபின் அவனும் வெண்பொனிராசியிற் றன்வலிக்கியன்றன சுமந்து சென்றனன். பின்பு அவ்வெஞ்சிய விருவரும் நடக்கையி லொருவன் சிரத்திரி நிலத்தில் வீழ்வுற, அவன் றோண்டிக் காண்புழிப் பொற்றிர ளிருந்தமையா லவன் களிப்பின்பெருக்கி லமிழ்ந்தினவனாய 'நண்பனே! நம்மிச்சை மட்டுஞ் சொன்னத் திரட்கொடு செல்லுதும், வருதி' என, அப்பேராசைப்பேதை 'அறிவிலாய! முன்னே மணித்திரளிருப்பனவாமாதலாற் செல்லுதல்' என, பின் அவன் 'யானிச்செம்பொனேற்றுக்கொண்டு உன்வரவேண்டிக்கொண்டிருப்பல், நீ விரைவில் வருதி' என, அவன் 'அங்ஙனமாக' என்று அவனை விட்டகல்வுழி வெயிலின் வருந்திப் பசி நீர்வேட்கையாற் சித்திநெறி தப்பி இவ்வனுழலகையில் அங்கொருமனிதன் றலையிலொருசக்கிரஞ் சுழலவு மவனுடலெங்குஞ் செந்நீ ரொழுகி யிருக்கவுங்கண்டு, அவனை நோக்கூற்று 'நீயாவன்? உன்றலைமேலிந்நேமிசுழல்வ தென்னை?' என னிம்மாற்றம் விளம்பியவளவில் அவ்வாழி யிவனுச்சிமீது வந்திருக்க, அவ் வேதியன் றுணுக்குற்று 'இஃதென்னை? கிணறுவெட்டப் பூதம் புறப்பட்டாற் போலாயிற்று' எனக் கவலையுற்று 'இந்நேமி யென் மத்தகத்தினமீ தற்றென்னை'' என, முன்சக்கிரி மொழியலுற்றனன், 'இதுகாறு மெனக்கநுபவ மிருந்தது, இக்காலையின் மற்றொருவன் சித்திநெறியோடெய்தி யுசாவுவன் அப்போழ்து இவ்வாழியவன் றலையைப் பற்றிக்கொளுமென் றெனக்குக் குபேரன் வரமிருக்கின்றது' என, அச்சக்கிரத்தலைப் புதியோன் 'பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்ததுபோல் எனக் காயிற்று' என்று தன்னிற் கவன்று நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து பண்டையநேமித்தலையனை நோக்கி

'நீ யிங்கெய்தி யெத்துணைநா ளாயின? விளம்புதி' என அவன் 'எனக்குக் காலவரையறை தெரியாது; இராமனரசியற்றுங் காலையில் நான் இங்ஙனஞ் சக்கிரத்தாற் பிடிபட்டனன்' என, அதைக்கேட்ட வேதியன் 'ஈங்கு வலசி நீர் தருபவரெவர்?' என, பூர்வசக்கிரி 'பசிதாகமிவ்வழி வருத்துதலில்லை, முழுது மித்துன்பே நுகரவேண்டும், இது நிதிக்கோ னிதியைக் காவான் வருப்பாக்கு அசக்கூறுத்தும் பொருட்டு வைத்திருக்கின்றது; இவ்வச்சத்தால் யாவரு மிங்கு வாரார்' என இங்ஙனம் நிகழ்வன யாவுஞ் சொல்லி, 'இப்போழ்து தென் மெய்க் காற்றுப்பெரும் வேதனை யுள்ளதாயிற்று; ஆதலால் நான் செல்வன்' எனச் செல்வழிச் சென்றனன். பின்னர் முற்கூறிய சுவர்ணசித்தி சொல்லியாங்கு நெடுநேர மிவன் வருநெறி நோக்குற்றிருந்துங் காணாமையாற் றேடி வந்து அவன் சென்னியிற் சக்கிரஞ் சுற்றுகின்றமை கண்டு ஐயுற்றருகெய்தி 'நண்பனே! இஃதென்னை யென்னை?' என, அவன் 'இது பேராசையின் பயன்' என, சுவர்ணசித்தி 'ஓ கோ! இது பிள்ளை வரத்துக்குப் போனவிடத்திற் புருடனைப் பறிகொடுத்தாற்போலாயிற்றே' எனச் சற்றுக்கலங்கிப் பின் 'வெள்ளறிவோர்க்குக் கல்வி பயிற்சி சிறிதுளதாயினும் பிறனறிவைக் கேளாது செத்த சிங்கத்தை யுயிர்ப்பிக்கின்றவர்போற் கேடுறுவார்கள்' என அதைக்கேட்டுச் சக்கிரதரன் 'அஃதெங்ஙனம்?' என வினவ, பொன்வாய்ப்பின் னிறுக்கின்றனன் —

"துன்சாபுர மென்னும் மூதூரில் நால்வரொருசாலை மாணாக்கராய்க் கல்வி பயில்கையில் அவர்களின் மூவர்க்கு மந்திரவித்தை கைவர, அப்போதவர்கள் 'அரசனையடுத்துப் பெரும்பொருளீட்டுதலன்றோ வித்தையுணர்ச்சிக்குப் பயன்?' என, அதுகேட்டு அவருளொருவன் 'வாருங்கள், நம்மு ளவ்வொருவன் கல்வியறிவிலன், ஆதலாலிவற்கு ஈட்டும் நம்பொருளிற் கூறுகொடேம்; ஆதலாலிவ னிங்கொழியிற்றுனே தன்னில்லத்திற் கேகற்பாலன்' என, அதைக் கேட்டு மற்றொருவன் 'இவன் கல்விகல்லானாயினு மிளமைதொட்டு

நம்மோடு விளையாட டயர்ந்தோ னாயினான், அன்றியும் நம்மிலு
முலகநடையிற் றேர்ந்தவன், அரசன் மாட்டு உலகநடை யறிந்
தவனிலுங் கலைமாத்திரம் பயின்றோன் புகழெய்தான், ஆதலா
லிவற்கு நாமிலோர்கூறு கொடுக்குதும்' என, அதை யெவருமொப்
பிப் பின்பு நால்வரும் வேற்றுத் தேயம் நோக்கிப்போவுழி, அங்
கே யோரடவியி லுயிர்நீத்த அரிமா கிடந்தமைகண்டு, ஒருவன்
'நாம் பிழைப்பிக்கக் கற்ற வித்தையை யிவ்விறந்ததன் பாலி
யறிந்து தெளிவோம்' என, அதை யுலகநடை வல்லோன் கேள்
வியுற்று 'இவ்வரிமாவைச் சீவிக்கச்செய்யி னிஃதெல்லோரையுந் தின்
னாது விடாது, இதன்பாற் பரீக்ஷைசெய்ய லொழியற்பாலது' என்ப
பல்வகையான் மறுத்தனன் அம்மூவரும் அந்தணமொழியை யெறி
ந்து செருக்கினால் அச்சிங்கத்தை யுயிர்ப்பிக்கத் தொடங்க, மற்
றவன் 'இத்தகுதியில் செய்தற்குச் சதுரனாவான் சேய்மை யாகற்பா
லன்' என்றுரைத்து, அவன் நீள்போ யொரு நெடுமரத்தின்
மிசை யிருக்க, பின்னரிவர்க ளம்மறவிலங்குக்கு உயிர் தந்தமாத்தி
ரத்தில் அது மூவராவியையும் வாங்கிற்று ஆதலாற் கல்வியினு
மறிவு பெருமையது'' என, அப்போது சக்கிரி 'இது காரணம
ன்று, அறிவுடையோன் வீட்டிற் பல காப்பமைத்திருப்பினு நாச
முறுகின்றான், பேதையாயினான் காட்டகத்திற் றனித்திருந்து முய
கின்றனன், முன்னாயிரம் புத்தி மல்லாந்தையும், நூறு புத்தி தொங்
கினதையும், ஒருபுத்தி நீரில் விளையாட்டயர்ந்ததையுங் கேட்டி
லையோ?'' என, பொன்வாய்ப்பின்னன் 'அஃதெவ்வாறு? அறைதி'
என, நேமி திரிதலையன் விடை விடுக்கலாயினன் —

“மகதத்தேயத்தி லொருமலர்ப் பொய்கையில் அறிவாயிரத்
தன் நூற்றறிவனென்னு மிரண்டு மீன்கட்கும் ஓரறிவ னென்
னுந் தவளைக்கும் நட்புள்ளதா யிருக்குங்காலையில் ஒரு திவசம்
ஆணொடொரு வலையன் வந்து 'பிற்றை ஞான்று ஈண்டுள்ள கொழு
மீன்களை வலையெறிந்து கவர்வேனாக' என் றுரைகூறி யிறந்த
மையை யறிவுற்ற அம்மண்டூகம் தன்னுற்றார்க்கு அறிவுறுத்துழி,
அறிவாயிரத்தன் 'நான் நீர் நடை பலவுங் கற்றுவல்லேன்' என,

நூற்றறிவன் 'யாம் நிலைபெயரலாகாது, யாது ஆகற்பாலதோ அஃ தீண்டே யாகுக' என, அதைக்கேட்ட தவளை 'வாரீர், நட்டோரே! நானிதோ போகின்றேன், நீவிரும் நடமின்' என, அவ்விரண்டும் 'நீ யோரறிவனாகின்றனை, ஆதலாற் போவையானாற்போ, யாம் வருவேமல்லேம்' என, பின் அத்தவளை தன் குழுவோடு வேற்றம் போயிற்று, மறுநாட் செம்படவன் வீசிய வலையிற் சிக்கிப் பற்பல மற்சியங்களோடு அகப்பட்ட அறிவாயிரத்தனைத் தலைமேற் சுமந்து நூற்றறிவனை வாலைப்பற்றியும் எடுக்கையில் இதை யோரறிவன் கண்டு தன் பெண்டிரை நோக்கி 'அறிவாயிரத்தனுக்கும் நூற்றறிவனுக்கும் மிங்ஙனம் கேடெய்திற்று, நானோரறிவன் நீரில் விளையாடுகின்றேன்' எனக் குதுகுலித்துச் சொல்லிற்று. ஆதலான் மிக்கறிவோனுக்கு மூழிஞெ விவ்வண்ணந் துன்புளதாம்" என, பொன்வாய்ப்பின்னன் 'நீள்செவியனை நன்மதி தடாதிருக்கையில் இசைபாடிக் கட்டுண்டாற்போல உனக்கு இப்பேரிடருளதாயிற்று' என, சக்கிரதரன் 'அஃதெங்ஙன் நிகழ்ந்தது? உரை' என, சுவர்ணசித்தி சொல்லலாயினன் —

"நெடுஞ்செவியன் சுமதி யென்னும் கழுதை நரிகளிரண்டும் இடைவிடாமல் ஊரினார் பைங்கூழை மேய்ந்து வந்திறங்குழி, ஒருநாள் விளாப்புடைக்கத்தினுள் இரண்டுந்தேக்கெறிந்து கூதியிருக்கையில், நெடுஞ்செவியன் 'இந்நிலவொளிக்கு இரவில்லெனக்குப் பொழுது கழிவின்றாதலால் யான் கானஞ் செய்வன்' என, சுமதி 'நீள்செவிய! நீ பாடற்க, உழவருன் குரலைக்கேட்டுத் துயிலொழிந்து உன்னைப் புடைப்பார்கள் மௌனமாயிரு' என, நீள்செவியன் 'உனக்கு இவ்விசையைக் குறித்து உணர்வின்மையால் என்னைத் தடுக்கின்றாய்' என்று அந்நரியைவைது, கழுதை தன் பெருங்குரல் முழுதுந் திறந்து பாடிற்று. அப்பொழுது அவ்வுழவர் விழிப்புற்று அக்கழுதையைக் குண்டுருட்டாய்ப் பிணித்து நையப் புடைத்தனர். நரி அதைக்கண்டு 'மாமா! என மொழி தள்ளி யிசை பாடினமையால் இப்பயனடைந்தனை' என இகழ்ந் துரைத்தது"

என, சககிரதரன 'நனமொழி! வினவியு மநதரனெனனுந தநது வாயன மரணமுறறனன' என, பொனவாயபபினன 'இஃதெவவண் ணமுளதாயிறறு? இயமபுதி' என, சககிரி சொலலுவானாயினன —

"நாராயண நகரததில மந்தரனெனனுந தந்துவாயன் பல வகைபபடட வததிர நெயது வரு மூதியததான மனைவியோடு உணடுடுததுக காலநதளளி வருகையில, அவன தறிமுறிநதமை யான மரம வேணடுமெறுக காடடிற புககாணுகித திரியாநிற்கை யில, ஒரு பெரிய வாகையைபபாாதது வெட்டததொடஙகுழி அதனமே லிருநத யடசன 'இவவெண்ணிடததை வருததாதே, நீ விருப்புறறதை வெறுபபினறித தாராநிறபேன' என, சாலியன 'நானென னிலலம புகுநது எவவையுமசாவி யவா சொனனவண ணங கேடடேபன' எனறவவணணம வீடுநோககி வருஙகால, நெறியி லெதிரநத மிததிரனுய நாவிதனை 'எனசெயவது? இயமபுதி' என, அனனோன் 'நீ யிராசசியஙகேள, நீ யரசும நான அமைசசுமா வோம' என, அதைககேடடபின அஙகடநத செயதியைத தன மனைவியாகிய சாலிசசிககுத தெரிவிகக, அமமடநதை 'இராசசியத திறகு வரமபி லிடையூறுக ளிருககினறன, ஆதலான அது கேட கறபாறறனறு, வேறொரு வதனமு மிருகாமுங கேடபையாயிற றிவசததிறகு இருசீரை நெயதால நமமிலவாழககை செவவன நடககும' என, அதை மேறகொணடு மீடடு மவவனததருவரு கிற்சென்று அவவியககனை நோககி 'எனககு மறறொரா சென்னியு மீரததமூநதருதி' என, அவன 'அஙஙனமாக' எனச சொலலியவள வில், விழையவாறு அடைநது உவபபெயதித திருமிக கிருகததிறகு வருகையில், மாககளிவவிபரீததததைக கணடு இவனோ நிராக்கத னென றெணணுறறுத தலையா லொருகல லெறிநது கொனறனா. ஆதலால வரறபாலது பிழையாதென றுணாவுறறு வலலோா வீணு சைகொளளாா. அஙஙனம வீணெணணஙகொடு கிருபண னென போன கேடுறறனன" என, சொனனசிததி 'அஃதெவவாறுயது? இயமபுதி', என, சககிரதரன சாறறலுறறனன —

'**பண்டரபுரத்திற் கிருபணசர்ம** னென்னு மொரு வேதிய னிரந்து வயிறு நிரப்பி யெஞ்சிய தவசங்களைப் பெய்து நிரப்பிய பானையைச் சிக்கத்தினமீ திருத்தி அதனடியிற் படுப்பன். இங்ஙனமொழுகுகையி லொருநாட் கிடந்தவாறே சிறுவிலைக் காலமெய்தின் இப்பண்டம் விலைப்படுத்தி அப்பொருட்கொரு காராடு கொண்டு அது பல்கிய பின்னர் அவற்றை ஆவிற்கு மாறி அவ்வாப் பெருகிய பின்னர் அவற்றிற்கீடாக வாம்பரி கொள்வேன், பின் அப்பரி குட்டிகளீன்று விருத்தியாயபின் அவற்றை விற்று யான் செல்வமுடைய னாவேன், பின்னொரு பார்ப்பனக் கன்னிகையை நாடி மணம் புரிவேன், அம்மாதுக்கட் டொருமகவுளதாம் அது தவழ்கையில் யான் அப்பெண்டினை நோக்கி, 'அடி பெண்ணே! குழவியை யெடு' என்பேன், அவள் பணியுற்றுத் தா லெட்டாள், அப்பொழுது யா னவட்கு இங்ஙன மோருதை கொடுப்பல்' என, இங்ஙன மெண்ணமிட்டு ஒருதை யுதைக்க அவ்வுதை அரிசிப்பானையிற் றாக்கி யஃதுடைபட்டு இருந்த பண்ட முழுதுங் கொட்டுண்டு இறைந்து பயன்பெறாதாயிற்று ஆதலால் வீண் கற்பனை கற்பித்த லாகாது" என, அதைக்கேள்வியுற்ற பொன்வாய்ப்பின்னன், 'உனமீது குற்றம் யாது? இது பற்றுள்ளத்தின் பெருமை, கிருபணத்துவத்தின்ற சந்திரசேனராசன் மிகத் துன்புற்றனன்' என, சக்கிரதரன் 'அஃதெங்ஙனமாயது?" என, சுவர்ணசித்தி சொல்லுகின்றனன் —

"**அயோத்தியா** நகரத்திற் **சந்திரசேன** னென்னு மரையன்றன் மகன் வலிமுகத்தோடு ஆடலயர்வதின் மிக்க வேட்கையுடையனாதலாற் கண்டு பற்பலவலிமுகங் கொணர்ந்து சாலையில் வளர்ப்பிப்புழி, அங்கு மடையனுக்குங் குற்றேவல் செய்வோர்க்கும் பகை மூண்டமையறிந்து அவற்றுளொரு சதுரப்பாடுடைய முசு 'இவண் கலாமநிகழ்ந்திருக்கின்றமையால் இவ்விடந்துறந்து காட்டகம்புகுவோம்' என, அதைக்கேட்ட வானரக்குழு 'நீ மூத்தமையாலறிவிழந்து பலபலபடிபிதற்றுகின்றாய், இங்கு அரையனையடுத்துப் பலவண்ண வுண்டிகளுண்டு குழீஇ யிருந்தேம், இந்நலத்தை வலியவிசி வனத்திற்றழைதின்று உழலவந்து நன்றன்று யாதொன்றெய்தற் பாலதோ அஃதிங்

ஙனே யெய்துக' என, இம்மொழி கேட்டு அக்கிழக்குரங்கு தன் குடு
மபத்தோடு வேறிடம் புக்கது. பின்னர் ஒருநாட் பணிசெய்
வோன் மடையனைக் காத்தண்டத்தா லோச்சியெறிந்தமையால்
அவன் மற்றவனை யெரிகொள்ளிகொண்டெறிந்தான். அக்கனற்
பொறிவைத்தூறிற் பற்றிக் குதிரைச்சாலை யாற்றினு மூண்டு அத்
னகத்துள் பரிகளிற் சிலவெரிந்திறந்தன, சிலவுடற்பாதி கரிந்து வீழ்ந்
தன, சிலகண்முதலிய வுறுப்புக்கள் வெந்தன. இச்செய்தி யரச
னறிந்து அக்கணத்திற் குதிரை மருத்துவரைக் கூய், 'அவ்வவை வேக
காடொழித்தற்கேது செய்யலாவது?' என, அவரமைத்திரர் 'குரங்கி
னெய்யாலன்றிக் குணமுறாது' என, அண்ணலுடனே யேவல்புரிவோ
ரானனமேற்கிட்டு இவ்வானரக் குழுவைக் கொலைசெய்து இப்பண்டி
தர் சொல்லியாங்கு புரிந்து குணமுறுவியின்கள்' என்றேவ, அவ
ரன்னவாறு செய்தனர். இதை யம்முதுகடுவனறிந்து பெரிதும் வரு
ந்தி 'இப்பழி வாங்குவேன்' என்றுறுதிசெய்து காட்டகத்துத்
திரிதருகையில், வழியின் பின் பொலிவுள்ள வொரு பெருஞ்சர
சைக் கண்டு 'இக்குளத்தகத்து மக்கள் நடப்பின்மையின் இவ்
வொன்று பெரும்பேயிருக்க வேண்டும்' என்றுள்ளிச் சேய்மைக்கண்ணின்
றோர் தாமரைத்தாளைப் பிடுங்கி யக்குளத்தினுள் நீரையுறிஞ்சிக் குடி
த்தது. இதை யாண்டுவதிந்த கணப்கண்டு அதனின்று மாக்க
டத்தின் ஒருகூற்று 'உன் சதுரப்பாட்டை மெய்ச்சினான் பிரசன்ன
மாயினேன்; இவ்வின் மணிவடத்தை யேற்றுக்கொள்' என்று தன்
களத்தின் மாலையைக் கழற்றிக்கொடுத்தது. அப்போது குரங்கு
பைசாசத்தை 'உக்கத்திலுனக்கு வலியெவ்வள விருக்கின்றது?''
என வினவ, அப்பைசாசம் 'ஆயிரம்பெயரொருங்கே நீரிலிறங்கினு
மவரைப் புறம்போக வொட்டேன்' என, இதைக்கேட்ட வலிமுகம்
'உனக்கு நிரம்பவுணவு கொடுவருவல்' என்று அவ்விரத்தின மா
லையைக் கழுத்திலணிந்துகொண்டு சந்திரசேன வரையன் பதிபுக்கு
இறைவனைத் தரிசித்துச் 'சுவாமிகாள்! நுஞ்சோறு நெடுநாளுண்டு
வளர்ந்தேன், ஆதலா லும்மைக் காண வரலாயினேன்' எனப் பணி
ந்து சொல்ல, அரையன் 'இவ்வரதனவட முனக்கு யாங்குக

கிடைததது'' என, வானரம 'சுவாமிகாள ! காட்டிலொரு மலாத தடமிராநினறது, அதில வைகறையிற குதிபபவனுககு இனனமணிக ளகபபடுகினறன' என, அமமொழி கேடடுத தோனறல 'யானங கெயதுவல' என, வானரம 'மிகவுநனகு' எனததாழ, பின மனனன சேனைககுழாஞ சூழவானாததின பினசெனறு அசசரசின அணித திறததுப பினனா அககஙகுற கழிநது விடியறகாலையிற சாகாமிருக மெழுநது எநதலை யெழுபபிநோககி, 'நுமககரதன விருபபுளதேல இதே நறபருவம' எனககேடடுக காலாடகளோடுதடததிற செலலா நிறகையில வானர மனையனைப பாாதது 'எலலோருந தடததகம புககு மணிகள வாரிககொண டெயதியபிறறை நாமிருவருமபுககு இமமணிகள கொளளுதும' என, அவன 'அஙஙனமாக' எனபபோக கிய பதாதிகள வாவியிலிறஙகின மாததிரையி லபபாரிட மவாகளை யநீரி லமிழததிச சேரககொனறது. பினபுசநதிரசேனன 'சேவகர் கள செனறு நெடுநேரமு, செனறது, இதுகாறு மெயதவிலலையென?' எனறு பிலவஙகததைககேடக, வானரம வானுறவோஙகிய வொருமர நெடுஙகிளையிறபாயநதேறி யரசைநோககி, 'நீயென குலமுழுதையுங கொலவிததாய, அதலா லககூடனை நானிஙஙனங கைககொண டேன, நீ யெனககனனந தநதமைபறறி யுனனை யுயவிததேன' என, இபபேசசைககேடடு அணணலிரஙகி 'அததியாசைகொணடு முயலுஙகருமம கேடடைத தாராநிறகும' என றுளளினவனுகக் கோயிலபுககனன. அஙஙனமாய கருமம நீபுரிநதமையால அஃதுனக் குததுனபம பயநதது, நலலது இனியானேகுவென'' என, அபபோ ழுது சககிரதரன 'குறைவுறறகாலையில நடடோா பயனபடுகினறுா கள், அஙஙனமாக நீயெறறுறறநது எவவா றகலுதி?' என, சுவாண சிததி 'களவ ணிராககதனைபபிடிபபுழி வானரம பேசினமையா லது பிடிபடடது, ஆதலால நானிவவாழியை யஞசுகினறேன' என, சக்கிரி 'இஃதெஙஙனம்?' என, பொன்வாயபபினனை சொல்லுகின றனன்:—

"மதுராபபதிககாவலனுகிய பத்திரசேனக் கோமானுடைய இரத்திநவதியெனனும் பெயரிய கட்டழகியாகிய மகளைக கவரக்

கருத்துற்று ஓரிராக்கதன் போந்து அற்றநோக்கிச் சின்னாட்டிரிவுற்று அவ்வுபாய நடவாமைகண்டு ஒருநாட் பதிவிருக்க, அக்கன்னிகை அதுகண்டு அடுத்துநின்ற தோழிமுகநோக்கி 'உயிர்ப்பாங்கி! இவ்வரக்க னென்னை யெல்லுமெல்லியும் வருத்துகின்றனன், 'இதற்கே தேனு மொருசூழ்ச்சி செய்யவேண்டுவல்' என, அதுசெவிபுக்க இராக்கதன் இம்மாற்றைக் கவரும்பொருட்டு யாம் வந்திருக்கையில் இவ்வெண்ணங் கொண்டே யெம்மினும் வலிய மற்றொருவன் வந்திருந்தா னென் செய்வேம்' என நச்சப்புற்று அரையன் குதிரைச் சாலையி லொருகலிங்க வுருக் கொண்டிருந்தனன். அங்ஙனமிருப் புழிப் பரிமாக்கொடுபோம் பொருட்டு அவணுற்ற வொருகள்வன் இஃதேனையவற்றினும் மிக நன்றா யிருந்தமைகண்டு அதனையாயிற் கவிணம்பெய்து புறத்தேத்தந்து அதன் மீதூர்ந்து வீட்டின்பால் நடாத்தா நிற்கையில் அஃதிங்குமங்கு மோடத்தலைப்படுகையில் அவன் சம்மட்டியால் அறைந்துபார்த்துஞ் செவ்வனே செல்லாமையால் அக்கள்வன் 'இதுகாறும் யாங்கண்ட பற்பலமாக்களின் இஃதொத்ததைக் கண்டோமில்லை, ஆதலாலிஃதேதோ கிருத்திரமமா யிருக்கின்றது' என்று உள்ளங் கலங்குறுகையில் அக்குதிரை தொன் மரத்தினீழ்ப் போந்தோட அப்போதுமேலிருந்த கள்வன் விரைந்து ஆலின் வீழைப்பற்றித் தொத்தி அத்தருமீதேற, இராக்கதன் விளாசனுக் கஞ்சி யோடினன். அதைக்கண்ட அம்மரமீதிருந்த வானரம் 'அடா! இவன் மனிதனே, நீயரக்கனுயிருந்து மேனிரிகின்றனை'' என, அதைக்கேட்ட சோரன் வெருண்டு கீசகத்தின் வாலத்தைப்பற்றி வருத்த, அரக்கன் குரங்கு வஞ்சகமுள்ளதென் றெண்ணி மீண்டும் விரைந்தோடினன். ஆதலால் அக்கவிக்கு எய்திய வின்னல்போல எனக்கு முளதாமென்றிந் நேமியைக்குறித்துத் தஞ்சுகின்றனன்'' என, சக்கிரி 'தெய்வமெதிரப்பின் யாவரும் மிந் நுனமிடுக்க ணனுபவிப்பர், கேண்மோ. இலங்கேசன் றிரிகூடா சலமொத்த மலையும், கடலொத்த வகழியும், தானரக்கனும், பேராற்ற லுடையானும், சுக்கிரன் குருவுமாக, இவ்வண்ண மொன்றற் கொன்று குறைபாடின்றியிருந்தும் அவனையொரு குரங்கு அவ

மானத்தகாற் றலைதாழ்ப்பித்தது, ஆதலான் விதிவலிமையாவன சூழ்ச்சி வலியாயினும் யாது பயன்படும்? அவ்வூழொன்றியிருப்பின் தீயவு நல்லவாய்விடும், இவ்வண்ணமே சிதடன் கூனன் முக்கட்பெண்ணிவர்கட்கு முன்னர் நேரிட்டதொன்று கேட்கிலையோ?" என, பொன்வாய்ப்பினன் 'அஃதெங்ஙனமோ? இயம்புதி' என, சக்கிரதரன் சொல்வானாயினன் —

"**மதுபுரக்காவலனாகிய மதுசூதன்**னென்பவற்கு முக்கட்பெண்டொன்றினமையாற் சோதிடம் வல்லோனைக்கூய், இதற்குச்செயற்பாலதென்?" எனக் கேட்புழி 'சாவபௌம! கேட்குதி, எவனாயினுஞ் சொல்வதை முன்னர் நன்காராய்ந்து சொல்லவேண்டும், அங்ஙனமாராயாது சொல்லின் சண்டகருமனைப் போலாகும்' என, அரையன் 'அவன் யாதுரைத்தனன்?' என, சோதிடம் வல்லோன் சொல்லலுற்றனன் —

"**தண்டகாரணிய**த்திற் சஞ்சரிப்போனாகிய **சண்டகரும**னென்னும் மோரிராக்கதத்தலைவன் அவணெதிரிட்ட போரந்தணனொருவன்மேலேறி நடத்திக்கொண்டு போகுழி, அவ்வேதியனவ்விராக்கனடிகளை மிகமெல்லியவா யிருப்பனவற்றைப் பார்த்து 'ஐயா அரக்கத்தலைவ! உன் காலடிகளெப்படி மெல்லியவாயின?' என, அரக்கன் 'நானீரடி யீரம்புலராவு நிலன்மீதுசெல்லேன்' எனக்கேட்டுச் சிறிதாற்றுமுன்னே தாங்கிப்போய்ப் பிறகிராக்கதனொரு குளனின் மூழ்கப்புக்குழிப்பார்ப்பானைப்பார்த்து 'யானித்தகருமஞ்செய்து வருங்காறும் நீ அடிபெயரற்க, இங்குத்தனே நிற்றி' எனச்சொல்லி, பின்னர் ஸ்நானஞ் செய்தனன், அந்தணனிதைப்பார்த்து 'இவன் மூழ்கிப்புறம் போந்தானாயின் நாமிவன் வயிற்றழலின் மூழ்காதிரேம் ஆதலான் ஓடி யுய்யவிதுவே நல்ல வமயம். நீராடிக் காற்புலருமுன் இவனடவானன்றே' யென்று தனக்குட் டெரிந்துகொண்டு விரைந்தோடினன். அதுகண்ட அவுணன் 'யான்வாய்ப்பதறிக் கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாம விழப்புற்றேன், கடிதிற் பிற்சென்று கவர்வேனெனினுங் கொண்ட நோன்பு குறையுறுகின்றது' என்று மறுக்க

முறறு ஆஙகே கெட்டொழிநதது யானறிநதனன. ஆதலான யாது முயததுணரா தியற்றலாகாது' எனசசொலலி, பின்னாப்பனனூல் கிளையும் நனகாயநது கடைபபிடிதது 'இமமுக்கணரிவையைப் பார்கக வொண்ணாது, என்னையோ வெனின், விரூப மக வுளதாயி னதைக காணலாகாதெனபது நூற்றுணிபாம, மற்றும் இஃ தானறே ரொழுககமுமாம்' என, எநதல அமமொழி யுடகொணடு அககனனிகையை வேற்றுழிவைதது அளிததபின்னா அவள பூததமையான 'இவள மணததிறகியையபவனுககுப் பெருமபொருட்குவை தருவ'லெனத தேயநதோறும மணவோலை போககினமையைககேடட இரநதுணணு மணமடையராகிய இருவா குருடனுங்கூனனும விவாகவிருப்பான மன்னன் பாற புககனர் அவருட் குருட னரயனைநோககி 'நுஙகனனிகையை யெமககுததரிறகோடும்' என, இறைவன 'இசசுயமவரறகு நஙகனனிகையைக கடிபுரிவது தககது' எனறுளளி, அவனுககு மகட கொடைநோநது, அஙஙனமே கடிமுடிதது அளவில் பொருடநது 'நீஙகணமும நீட்டியாமற பரதேயமபோதி' என்றனன. அவவிடைக்கொணடு மூவரும் பரதேயம புக்கிருபபுழி, அவளக்கூனறகு மயபடடு அவனைநோககி, 'இககுருடடுச் சவததை நஞசிட்டுக்கொலலின நாமிடையூறின்றி யினப நுகாவேம' எனககேட்டு, அவன் செததபாமபொனறைத தநதனன் அவள ஆஙகதை யெறறுக கணடிதது அடுபபினமேல் வேககவைததுப் பொறியிலியை 'இததசை நிறகுரிததுக கொணாநதேன, இசசல்லி யெரிததுக்கொணடிரு, நான வேறுகருமததிற புகுகினறேன' என, அககண்ணறை யவ்வாறே யிளநதழலா லெரிததுக்கொண்டிருபபுழி அக்கிருட்டினசருப் பவாவி கணணிற்றாககி யவவிடததிற கணணுரோகந் தீாநது முனபோற் கணடெரிநதமையால இவரிருவரும் இவன் குருடுதெவியால நகைதது விளையாட்டயாவதைககண்டு காலானெறி காணுமபணடை மாடசிபோல் வந்து கூனனையபற்றி யீாத்துச சிற்றத்தாற றாக்கி அவனமுககததி லெற்றினவளவில் அவன் மூனறும் விழிமறைந்தது, இக்கூனன கூனும் நிமிர்நதது. ஆதலாற் றெய்வவொறறுமை யிருந்தால யாவுநல்லவாம்'' என, சககிரதரன 'நல்லது, நீ யுன்கிருகத்துக்கேகுழி வழித்துணையோடேகு; ஊர்வழித தனித

துசசேறவு மெ [illegible] ரோடு [illegible] விரி [illegible] தலை யாயபொருளு [illegible] னைமூ [illegible] னாலே யுள்ளாரும் [illegible] விரு பமு மொழியா [illegible] கட [illegible] கொற்றகர்னன் புயங்கத்தினின்று மொருவேறிய ஞுயந்த [illegible] மூய [illegible] ன்' என, கா [illegible] தி 'அப்ப! அ [illegible] ய வெ [illegible] று நிக [illegible] ' என சக்கர மொசால [illegible] —

"நாசிகேதயத்தருகிய தந்த்தனை பனை [illegible] தானினை [illegible] கல் யானை [illegible] காமதயா லேப [illegible] கருப்போர் [illegible] வினை [illegible] குதி' என, அவ்வீனருள் 'குழந்தாய! ஒருவரு பேயகற' என்கேட்டு, 'அவன் தாயே! நெறி யுறினைப் பிருக்கின்றதே' என, அவளமீனும் 'அப்பனே! எஃதுளதாயினும் நீ கொண்டு தணைபின் சேறலாகாது' என்று கூப்பதி மொருணைப் பறியோர் கையத்திற பெய்து கொடுத்து 'இதையே துணைக்கொடு போ' என, அவ்வாறே யாயமொழி மேற்கொண்டே குழி, நெரியிடை போனிலால வேதுற்று ஒருதருநீழலின் கண்வளராநிற்கட்டது, யாணடிருந்தோர் அவற்றினிடை வந்தவோரரா அம்மட்கலயத்திற பெயதிருப்ப தென்னென்று அதனுட்டலையிட்டு கையொ அஃதென்னவெனு இதோ காரவென்றுணாவுற்றுக் கொடுக்கை விடுக்கிக்கொண்டது. பின்னை அந்தணன் விழித்துப் பணிப்பைடாதத்து 'இ தெங்ஙனம் பிறந்தது?' எனச் சூழ்வுழி, அதன் சென்னியை அவ்வலவன் கத்திரித்திருக்கக்கண்டு இதனைச் செய்ததும் இஃதே புரிந்தது மாதா தந்த வழித்துணையாற் பிழைத்தேன் "தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை" என்றது பொய்யாது' என்று அந்தணனைக் கொடு இல்லம்புக்கு அன்னைக்கு அட்டாங்கமும் நிலந்தோய வீழ்ந்து பணிவு தோன்றத் தழுதழுத்த சொற்களால் வழித்திகழ்ந்த செய்திகளை விளம்பி யின்புற்றிருந்தனன்" என, பொன்வாயப்பின்னை 'இதுதக்கதேயாம், மந்திரத் தீர்த்தம் பெரியோர் சொல்லுடன் மருத்துவன் குரு வினைஞர்பால் எவனெவ்வண்ணம் பாவனை புரிவானோ அவன் அவ்வண்ணம் பேறுபெறுவன்' என்று இங்ஙனம் நேயியானைத் தேற்றித் தன்மனைக்கேகினன்" என்று தன்மனைவி யுரைப்பக்கேட்டுத் தேவநாமவேதியனும் அவளை